

ŠERIJAT U ISLAMU, KRŠĆANSTVU I JUDAIZMU

الشريعة في الإسلام والنصرانية واليهودية باللغة البوسنوية

ŠERIJAT – KAZNA ZA KRAĐU – DŽIHAD –
POLIGAMIJA – SLOBODA IZRAŽAVANJA –
DEMOKRATIJA I EKSTREMIZAM

ŠEJH AHMED EL-EMIR

ADVOKAT PRI APELACIONOM SUDU

REVIDIRAO, UREDIO I PRIREDIO

DR. ABD AR-RAHMAN BIN ABD EL-KERIM EŠ-ŠIHA

Prijevod:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

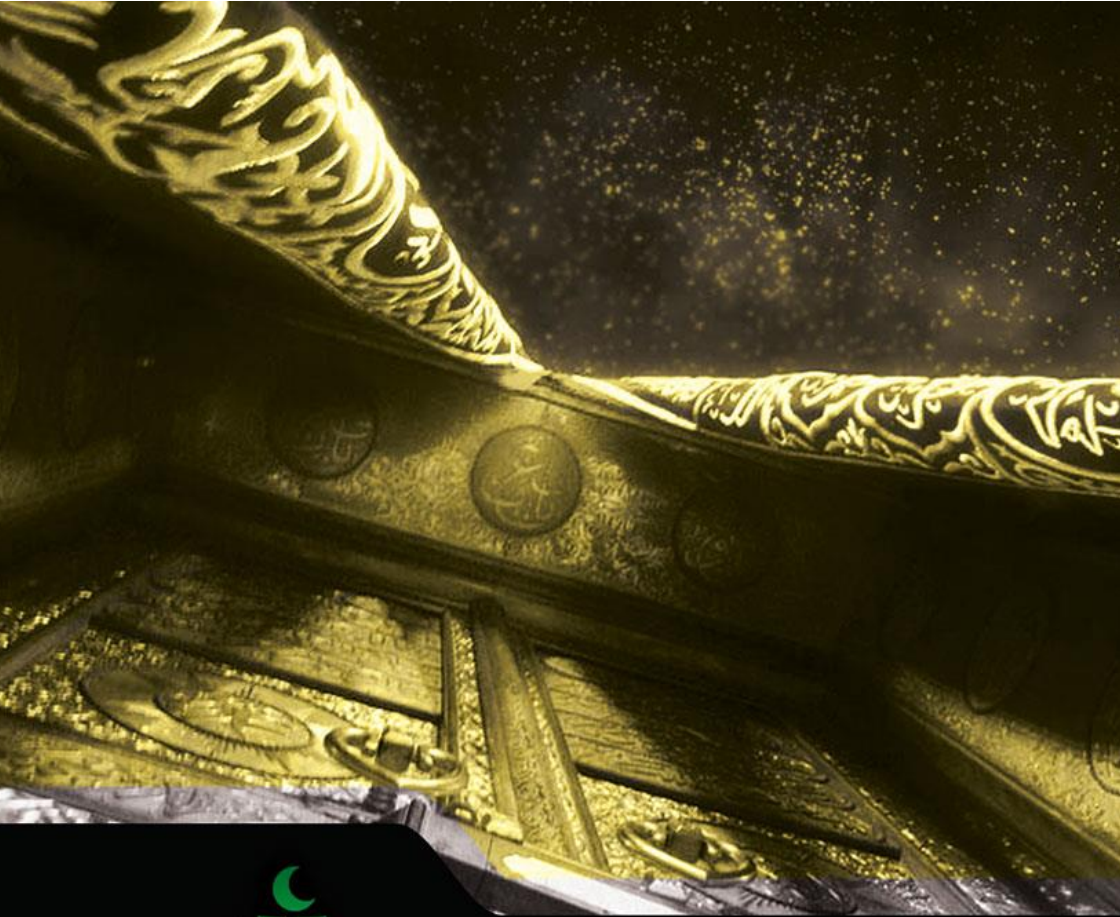
المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Mustafa Gološ

Revizija: Ifet Zukorlić

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

SADRŽAJ

Predgovor

Prvo poglavlje: Terminološka definicija riječi „šerijat“ i medijska prevara

Svrha donošenja zakona

Vječni zakon i kreiranje zakona

Poremećaj i promjena sekularnih zakona (uspostavljenih od strane čovjeka) radi suzbijanja kriminala

Apsurdne kazne u sekularnim zakonima

Legaliziranje kriminala u sekularnim zakonima

Drugo poglavlje: Islamski vjerezakon (šerijat), njegova svrha i obaveznost primjene šerijata za hrišćanske - zapadnjačke zemlje

Treće poglavlje: Da li je za prijestupnika bolji šerijat ili sekularni zakon i koji od ova dva zakona su bolji za ljude u cjelini

Odbijanje i gonjenje napadača u šerijatu i samoodbrana

Četvrto poglavlje: Višeženstvo, preljubništvo i razmjena žena u sekularnim zakonima

Peto poglavlje: Razlika između islamskog vjerezakona (šerijata) i demokratije

Šerijat i sloboda izražavanja

Šesto poglavlje: Džihad i sloboda vjerskog ubjeđenja u šerijatu

Džihad u bibliji

Sedmo poglavlje: Šerijat i borba protiv ekstremizma

Šerijat i borba protiv rasizma i ropstva

Osmo poglavlje: Modeli kršćanskog i jevrejskog vjerezakona
u bibliji

Zaključak

PREDGOVOR

U IME ALAHA MILOSTIVOG SAMILOSNOG

Sva hvala i zahvala pripadaju Alahu, Gospodaru svih svjetova, neka je blagoslov i spas na vjerovjesnika Muhammeda, njegovu porodicu i sve ashabe.

Ljudi su jedna od stvorenja Allaha Uzvišenog u ovom prostranom svemiru i sastavni su dio njega. S obzirom da ljudi imaju svoju ulogu, tačno određeno i ograničeno djelovanje, kada god izađu iz okvira i pravila koja su im propisana putem nebeskih (svetih) knjiga koje su im objavljene dolazi do poremećaja na koji upravo oni utiču. Očigledno je da kada ljudi učine nešto što im je zabranjeno, ili se suprostave onome što im je naređeno i udovolje svojim prohtjevima i strastima i na Zemlji i na nebu nastane opšti haos i nered, pojave se i prošire bolesti koje prije nisu bile poznate, nastane mnoštvo ratova koji unište privredu i potomstvo, pojave se ekološki problemi poput zagađenosti i globalnog zagrijavanja koje ako se nastavi ovim tempom Zemlja će postati usijana zvijezda na kojoj neće biti moguće živjeti. Sve ovo je rezultat ljudske neodgovornosti, igre i zabhabe, nuklearnih eksperimenata, rasipanja u proizvodnji više nego je čovjeku potrebno, neutoljive želje za materijom i ostvarivanjem svojih ciljeva, udovoljenja strastima pa makar i preko poniženja drugih. Oni žele sebe zadovoljiti i svoju glad utoliti na račun drugih koji su takođe gladni, žele sebe obući na račun onih kojima je odjeća takođe potrebna, žele da uživaju u životu pa makar ubijali druge. Istinu je rekao Uzvišeni Alah:

"Zbog onoga što ljudi rade, pojavio se metež i na kopnu i na moru, da im On dâ da iskuse kaznu zbog onoga što rade, ne bi li se popravili." (Ar-Rum 41)

Allah Uzvišeni objašnjava čovjeku da nije uzalud stvoren, niti prepušten samom sebi pa kaže:

"Zar ste mislili da smo vas uzalud stvorili i da Nam se nećete povratiti?"

I neka je uzvišen Allah, Vladar istiniti, nema drugog boga osim Njega, Gospodara svemira veličanstvenog!" (Al-Mu'minun 115-116)

Allah Uzvišeni objašnjava da je mudrost i svrha stvaranja ljudi i njihovog boravka u kosmosu namjesništvo na Zemlji iz generacije u generaciju kako bi obožavali samo i jedino Allaha, bez da Mu širk čine. On, Uzvišeni, je neovisan njihovog obožavanja i želi da iskuša ljude ko će od njih bolje postupati. Kaže uzvišeni:

"Džinne i ljude sam stvorio samo zato da Me obožavaju,

Ja ne tražim od njih opskrbu niti želim da Me hrane, opskrbu daje jedino Allah, Moćni i Jaki!" (Az-Zarijat 56-58)

Pojašnjava nam Uzvišeni da tijela ne mogu živjeti bez odgovarajuće energije pa kaže:

"O vjernici, jedite ukusna jela koja smo vam podarili i budite Allahu zahvalni, ta vi samo Njega obožavate!" (Al-Bakara 172)

Također je Allah objasnio i spomenuo ono što je dušama potrebno, bez čega ne mogu živjeti, a to je iman (vjerovanje) bez koga se duše ne mogu smiriti, niti se mogu odmoriti bez obožavanja svog Stvoritelja, a ne mogu ni opstati bez primjene Njegovog zakona (šerijata). Kaže Uzvišeni:

"One koji vjeruju i čija se srca, kad se Allah spomene, smiruju – a srca se doista, kad se Allah spomene, smiruju!" (Ar-R'ad 28)

Kako bi ljudi ostvarili obožavanje Allaha Jedinog, On, Uzvišeni, im je slao poslanike da pojasne vjeru i budu slijedeći u načinu obožavanja Allaha Uzvišenog, objavljujući im je knjige (a u njima šerijate, tj. vjerozakone) da ih uputi preko njih, da budu svjetiljka koja će im obasjavati put, ukazivati na dobro, a odvracati od zla, urediti im život u skladu sa svrhom i ciljem njihovog postojanja.

Kaže Uzvišeni:

"Svi ljudi su sačinjavali jednu zajednicu, i Allah je slao vjerovjesnike da donose radosne vijesti i opomene, i po njima je slao Knjigu, samu istinu, da se po njoj sudi ljudima u onome u čemu se ne bi oni slagali. A povod neslaganju bila je međusobna zavist, baš od onih kojima je data Knjiga, i to kada su im već bili došli jasni dokazi; i onda bi Allah, voljom Svojom, uputio vjernike da shvate pravu istinu o onome u čemu se nisu slagali. – A Allah ukazuje na Pravi put onome kome On hoće." (Al-Bakara 213)

Poslednji među njima je bio Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, sa kojim je Allah završio poslanstvo i upotpunio vjeru. Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je došao sa vjerom koja sadrži božji, univerzalni šerijat (sistem zakona) koji važi za svako vrijeme i mjesto, uređuje život čovjeka, čini ga srećnim i na ovom i na budućem svijetu. Sretan će biti onaj ko ga se bude pridržavao, a nesretan

će biti onaj ko ga bude ostavio. Kaže Allah, subhanehu ve te'ala,:

"Ovaj Kur'an vodi jedinom ispravnom putu, i vjernicima koji čine dobra djela donosi radosnu vijest da ih čeka nagrada velika,

a da smo za one koji u onaj svijet ne vjeruju – bolnu patnju pripremili.

Čovjek i proklinje i blagosilja; čovjek je doista nagao." (Al-Isra' 9-11)

Ovi ajeti su općeg karaktera i smisla i odnose se na onoga koga upućuju i na ono na što upućuju. Odnose se na uputu naroda i generacija bez vremenskog i prostornog ograničenja, na načine i metode upute kao i na svako dobro u svakom vremenu i mjestu.¹ Ovaj Kur'an upućuje na ono što je najispravnije i najbolje u ljudskoj svijesti putem jasnog, jednostavnog vjerovanja i ubjeđenja u kojem nema složenosti, niti tajni. Ukazuje nam na ono što će osloboditi duše od iluzija i mitova, oslobađa pozitivnu energiju čovjeka za rad i izgradnju i povezuje kosmičke, prirodne zakone i ljudsku zdravu prirodu uspostavljajući na taj način harmoniju i sklad.

Kur'an upućuje na ono najbolje i najispravnije kada se radi o usklađenosti između čovjekove vanjštine i nutrine, njegovih emocija i ponašanja, njegovog vjerovanja i djela. Dakle, Kur'an je zategnuto i čvrsto uže koje se ne može pokidati, doseže do najviših visina a stabilno je na Zemlji. Djela postaju ibadet kada čovjek preko njih stremi ka Allahu pa čak i kada se radi o ovosvjetskim užicima.

¹ *Sejjid Kutb „U okrilju Kur'ana“ (4. Deo, 2215. Strana)*

Ukazuje na ono najispravnije kada govorimo o ibadetu (obožavanju) vodeći računa o mogućnostima i obavezama tako da se duša ne opterećuje do te mjere da zapadne u mrzovolju i očaj zbog nemoći da ostvari nešto, niti joj se dopušta da postane lakomisljena, nepromišljena i razuzdana. Dakle, ne narašava se svrha, smisao, skladnost, umjerenost, niti granica tolerancije.

Allah nas upućuje na ono najbolje kad je riječ o međuljudskim odnosima: individualno i u braku, između vlasti i naroda, zemalja i nacija. Uspostavlja čvrstu i stabilnu osnovu na koju ne mogu utjecati mišljenja sa strane, strasti, blagonaklonost, niti joj mogu nauditi pristrasnost i lični interesi. To je osnova koju je za Svoja stvorenja uspostavio Sveznajući koji je o svemu obaviješten, a On najbolje zna koga i šta je stvorio, najbolje zna šta je dobro za njih u svakoj zemlji i svakom vremenu pa im ukazuje na ono najbolje u sistemu vladavine, ekonomije, društva, međudržavnih odnosa i svemu što je prikladno čovjeku.

Uzvišeni Gospodar nam ukazuje na ono najbolje u nebeskim religijama i ono što ih povezuje, čuva njihovu svetost kako bi celo čovečanstvo bilo na božanskoj akidi (vjerovanju) u miru i harmoniji.

"Ovaj Kur'an vodi jedinom ispravnom putu, i vjernicima koji čine dobra djela donosi radosnu vijest da ih čeka nagrada velika, a da smo za one koji u onaj svijet ne vjeruju – bolnu patnju pripremili." (Al-Isra' 9)

Ovo je Allahovo originalno pravilo koje se odnosi na djelo i nagradu, a zasniva se na imanu (vjerovanju) i dobrom djelu. Nema ispravnog imana (vjerovanja) bez dobrog djela niti dobrog djela bez imana, prvo je krnjavo i nije potpuno a drugo je odsječeno i nema oslonca. Samo zajedno, iman (vjerovanje) i

dobro djelo vode život ka onome što je najispravnije i najbolje i jedino na taj način ovaj Kur'an predstavlja istinsku uputu.

Što se tiče onih koji ne slijede Kur'an povode se za svojim strastima i prohtjevima, a čovjek je brzoplet i ne zna šta mu može koristiti, a šta naškoditi. Nestrpljiv je, neobuzdan i ne može kontrolirati svoju razdražljivost pa makar to bilo loše po njega. Kaže Uzvišeni:

"Čovjek i proklinje i blagosilja; čovjek je doista nagao." (Al-Isra' 11)

To je zato što on ne zna sudbinu i ishod zbivanja oko sebe pa nekada uradi nešto, a zlo je po njega, požuruje neke stvari iako ne zna, ili zna, a nije u stanju da kontroliše svoju svojeglavost, hirovitost i razuzdanost. Pa gde je onda čovjek u odnosu na Kur'an, jedinu čvrstu i sigurnu uputu!?

Islamski šerijat (vjerozakon) je najsavršeniji sa svojom sveobuhvatnošću, univerzalnošću i mogućnošću da riješi sve probleme čovječanstva. Spomenućemo govor onih koji su nepristrasni među orijentalistima nemuslimanima, a istina je ono što neprijatelji posvjedoče i priznaju, kada realno govore o onome što ne mogu sakriti kako bi njihove riječi bile dokazom njihovim narodima jer srca trebaju biti oslobođena od poteškoća i podređenosti, zavisnosti o nekome kako bi spoznala ono što se krije od njih o ovom velikodušnom, uzvišenom šerijatu. Kaže Vilijam Montgomeri Vat: „Kur'anske smjernice i upute su usko povezane sa arapima, ali i sa ostatkom svijeta jer posjeduju tu crtu globalne, univerzalne prirode. Poruka islama je u početku bila upućena stanovnicima Mekke, a već u Medini je pokazivala indiskretne globalne namjere i ciljeve jer od samog početka njena suština je bila globalnih i univerzalnih dimenzija.

Kur'an je široko prihvaćen bez obzira na njegov jezik jer rješava probleme čovjeka. Islam je sebe učvrstio kao vjeru

nezavisnu od hrišćanstva i judaizma, zapravo ih je prevazišao i nadmašio! Islamski šerijat se jasno razlikuje od ostalih zakona, on je jedinstven i zaseban, on je skup božjih naredbi koje organizuju život muslimana u svakom smislu.“²

Ovo je naša vjera, i ovo je njen šerijat kojeg će, nadamo se, čovječanstvo čvrsto prihvatiti jer je on samo njemu i to iz milosti objavljen, i poručujemo svakom onom ko čita ovu knjigu od nemuslimana da je Allah Uzvišeni rekao:

"A ako glave okrenete, On će vas drugim narodom zamijeniti, koji onda kao što ste vi neće biti."

DR. ABD AR-RAHMAN BIN ABD EL-KERIM EŠ-ŠIHA

² *Montgomeri Vat, engleski historičar, „Islam i Hrišćanstvo u savremenom svijetu“ (223-226. strana)*

PRVO POGLAVLJE

JEZIČKA DEFINICIJA ŠERIJATA

- **MEDIJSKA OBMANA O ZNAČENJU ŠERIJATA**
- **SVRHA DONOŠENJA ZAKONA**
- **VEČNI ZAKON I KREIRANJE ZAKONA**

1. **NEUSPJEH SEKULARNIH ZAKONA U ELIMINACIJI KRIMINALA**
2. **VAŽNOST POSTOJANJA BOŽJEG ZAKONA**
3. **SEKULARNI ZAKONI I ZAKON DŽUNGLE**

- **NEDOSTACI SEKULARNIH ZAKONA I NEMOGUĆNOST NJIHOVOG OPSTANKA**

1. **EUTANAZIJA**
2. **PRODAJA DROGE**
3. **SMRTNA KAZNA**

- **APSURDNOST KAZNI U SEKULARNOM ZAKONU**

1. **DOKTRINA LJUDSKE ŽRTVE U LJUDSKOM ZAKONODAVSTVU**

PRVO POGLAVLJE

JEZIČKA DEFINICIJA ŠERIJATA

Riječ šerijat u arapskom jeziku znači zakon, način, pravac. Tako je zakon džungle zakon jačeg, crkveni zakon je skup organizacionih zakona koji se tiču crkve i onoga što ona obuhvata, Hamurabijev zakonik je skup zakona koje je on uspostavio dok je vladao u starom Babilonu, Faraonov zakon je bio uspostavljen u Starom Egiptu radi organiziranja tadašnje države. Kada govorimo o značenju šerijata sa aspekta judaizma, hrišćanstva i islama onda ova riječ označava ono što je Allah Uzvišeni propisao ljudima od samog vjerovanja, propisa, zakona koji se tiču njihovog ovosvjetskog organiziranja i ukazuje im na put dobra i uspjeha na oba svijeta. Svakako, kada govorimo o šerijatu u judaizmu i hrišćanstvu mislimo na onaj originalni šerijat koji je objavljen od Allaha Uzvišenog svojim poslanicima Musau i Isau pre nego su ga ljudi iskrivili i modifikovali, a oni su kasnije dokinuti islamskim šerijatom kojeg je Allah Uzvišeni sačuvao od bilo kakvih promjena i iskrivljanja. Rekao je Uzvišeni:

"A tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da potvrdi knjige prije nje objavljene i da nad njima bdi. I ti im sudi prema onome što Allah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i ne odstupaj od Istine koja ti dolazi; svima vama smo zakon i pravac propisali. A da je Allah htio, On bi vas sledbenicima jedne vjere učinio, ali, On hoće da vas iskuša u onome što vam propisuje, zato se takmičite ko će više dobra učiniti; Allahu ćete se svi vratiti, pa će vas On o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti." (Al-Maida 48)

MEDIJSKA OBMANA O ZNAČENJU ŠERIJATA

Kada se riječ „šerijat“ prevodi na druge jezike obično znači „zakon“ što je ispravno i istina, međutim, neki zapadnjački mediji svu snagu i energiju su usmjerili ka tome da naškode islamu i njegovom šerijatu pa pokušavaju obmanuti ljude i udaljiti ih od islama putem iskrivljivanja značenja riječi „islamski šerijat“. Naime, ako pregledamo njihove teme vezane za islamki šerijat videćemo da riječ „šerijat“ uopće ne prevode ispravno, odgovarajućom riječi iz njihovih jezika, a to je riječ „zakon“, već je samo deskriptuju izgovarajući je na arapskom i pišući je latiničnim pismom!!

SHARIA = LAW / SHARIA LAW = LAW LAW

Razlog zbog čega riječ „šerijat“ ne prevode kao „zakon“ je to što sama riječ zakon podrazumijeva i označava organiziranost i uređenost čovjekovog života i okoline pa zapadnjački mediji nastoje napraviti razliku između ove dvije riječi i izgubiti svaku povezanost između riječi „šerijat“ i „zakon“. Na taj način kreiraju pogrešnu sliku u percepciji slušalaca aludirajući na nešto varvarsko, divljačko, neorganizovano. Međutim, kada prevode sintagmu „šeriat Musaov“ kažu „Musaov zakon“, „zakon crkve“ kažu „crkveni zakoni“!! Isto tako kada rade neku dokumentarnu emisiju o islamskom šerijatu preskoče sve muslimane svijeta kojih ima oko milijardu³ i upute se sa svim kamerama i opremom što imaju na daleki put kako bi stigli u brda Kandahara u kojima žive najsiromašnije skupine plemena čiji broj ne prelazi par hiljada, niti imaju uredno vodosnabdijevanje, ni priliku za učenje i školovanje. Jedva da imaju vode za piće. Umjesto da snime njihove muke i patnje pa da pozovu svijet da im pomogne u napretku oni se bave

³ Neka istraživanja pokazuju da u svijetu ima oko milijardu i šesto dvadeset miliona muslimana. (OP.REC).

podstreki vanjem protiv njih i predstavljaju ih kao ekskluzivne zastupnike islama i sve ono što oni rade predstavljaju kao suštinu islama!! U isto vrijeme snimaju i fotografišu kršćane predstavljajući ih kao civiliziran narod, obrazovan i napredan pokušavajući da u očima svijeta kreiraju pogrešnu sliku o zaostalosti muslimana, a razlog te zaostalosti je slijedenje islama. S druge strane, razlog napretka kršćana je kako zapadnjački mediji to žele predstaviti u slijedenju kršćanstva. No, ti isti mediji su nešto zaboravili, a to je komparacija ovih plemena iz Kandahara sa rasističkim kršćanskim skupinama ili sa ciganskim kršćanskim plemenima koja naseljavaju svaku evropsku državu!!! Čak mnoge od evropskih zemalja pomažu i pokušavaju da nastane ta ciganska plemena na jednom mjestu uprkos odbijanju sa njihove strane jer preferiraju takav način života da se sele sa jednog na drugo mjesto.

Rasistička ciganska plemena su potpomagana iako bi se vrlo često kršila njihova prava u njihovim zemljama. Sve ovo se dešava kakao bi se svijet držao u neznanju o ovim rasističkim, ciganskim plemenima i skupinama, kako bi se sve to sakrilo od objektivna kamera. Međutim, ako bi se kojim slučajem desilo da je neka od tih skupina islamske vjeroispovesti onda bi se sva pažnja svijeta i medija skrenula na njih i govori se kako je učenje islama i njegovog šerijata razlog njihovog nomadskog načina života!!! Takođe su ti isti mediji zaboravili da snime i zabilježe muslimanske naučnike i učenjake koji žive u Evropi, Americi, Australiji, Aziji ili Africi, i one koji predvode svijet u mnogim naučnim poljima poput ekonomije i politike. Upravo islamski naučnici su svojim znanjem obasjali svijet u periodu koji je u Evropi poznat kao srednji vijek ili doba mračnjaštva. U to vrijeme je Evropa bila duboko u naučnoj i civilizacijskoj dekadenciji koja je trajala oko 1000 godina (od 400-1400. god.). Tada je crkva progonila sve što je imalo bilo kakve veze sa naukom i naučnicima, a engleski historičar Edvard Gibon je u

svom poznatom govoru o ovom periodu rekao „hiljadu godina pobjede varvarstva i religije“.⁴

Muslimanima je naređeno njihovim šerijatom da provjeravaju svaku vijest koja stigne do njih i da ne donose sud ni o čemu bez potvrde ispravnosti. To je poželjno i u drugim situacijama. Kaže Allah Uzvišeni:

"O vjernici, ako vam nekakav nepošten čovjek donese kakvu vijest, dobro je provjerite, da u neznanju nekome zlo ne učinite, pa da se zbog onoga što ste učinili pokajete."

(Al-Hudžurat 6)

SVRHA DONOŠENJA ZAKONA

Jedini cilj i svrha donošenja i kreiranja zakona i pisanja ustava je organiziranje i uređenje čovjekovog života i prilika u kojim živi, kako društvenih, tako ekonomskih, političkih itd. uz prava i obaveze pojedinca prema društvu i obratno, individualne slobode i ograničenja, jer individualna sloboda nije apsolutna i prestaje onda kada se ugroze prava drugih. Dakle, individualna sloboda ne ugrožava prava drugih jer tada ona prelazi u agresiju. Zbog toga je svaki zakon definiran i određen disciplinskim sankcijama i kaznama za svakog onog ko krši prava drugoga.

Na osnovu gore navedenog, uspjeh ili neuspjeh bilo kog zakona se ogleda i zavisi od ostvarivanja i realizacije svrhe i cilja prethodno spomenutih, kao i od pronalaženja kaznenih mjera koje sadrže istragu i kaznu prijestupnika, uzimajući u

⁴ *Edvard Gibon „Propadanje i pad Rimskog carstva“ (3. tom, 1068. strana)*

obzir da cilj kazni ne treba biti povređivanje prijestupnika već moraju imati za cilj ostvarivanje sljedećih stvari:

1. **Saniranje štete:** u vidu novčanih kazni kako bi se kompenzirala (nadoknadila) šteta ili da se plati oštećenj osobi.
2. **Popravljanje prijestupnika:** u smislu rehabilitacije kako bi postao stabilna osoba prihvaćena u društvu.
3. **Sprječavanje zlodjela:** preventivno sprječavanje prestupništva i kriminala, sasjecanje u korjenu, ili sprječavanje prijestupnika da ponovi krivično djelo
4. **Odvraćanje i sprječavanje drugih:** pouka drugima kada vide kako je prestupnik ili kriminalac kažnjen.

VJEČNI ZAKON I KREIRANJE ZAKONA

NEUSPJEH SEKULARNIH ZAKONA U ELIMINISANJU KRIMINALA

U savremenom svijetu vidimo da je većina pravnih institucija, pravosudnih organa, pravnih fakulteta, lokalnih i državnih parlamenata, saveta šura u vezi sa armijom ljudi počev od advokata, sudija, ustavnih pravnika, državnih arbitara i ostalih, kao i sa armijom ljudi iz policije, milionima zatvorenika i onih koji su pritvoreni. Takođe možemo primjetiti veliki broj pokušaja donošenja zakona koji ostvaruju svrhu malo prije spomenutu, i da li smo mi u mogućnosti osmisliti zakon koji će preventivno spriječiti kršenje prava drugih?! Ili, zar ne živimo u svijetu ogrezlom u kriminalu, a tako je u većini zemalja svijeta? Drugačije rečeno, da li su sekularni zakoni obezbijedili mir u svijetu i da li su bili u stanju eliminirati kriminal i probleme sa kojima se susrećemo i koji se uvećavaju iz dana u dan?! Dakle,

svijet je u velikoj, prijeko potrebi za zakonom koji će postići sve ovo, ali kako?

VAŽNOST POSTOJANJA BOŽIJEG ZAKONA

U drevna vremena nije bilo pravosudnih organa, sudstva, ili nadzora za donošenje i primjenu zakona koji uređuju život ljudi?! Zbog toga je Allah Uzvišeni objavio zakon koji uređuje i organizira život čovjeka i ne zahtijeva nikakve pravne nacрте koji bi ga poboljšali i razvili, ili će preovladati zakon džungle gdje jači pojede slabijeg.

Allah Uzvišeni je iz svoje pravednosti i milosti objavio ljudima šerijat (zakon) čija se vrijednost i pravednost neće mijenjati, niti zavisiti od vremena i mjesta. Zločin i grijeh u njemu će uvijek biti grijeh i nikada neće postati vrlina, niti dobro, a istina je u njemu uvijek istina i nikada neće postati laž. Za svakoga je pravda ista. Što se tiče njegovih propisa obnavljali su se iz perioda u period kada je Allah slao poslanike ljudima da ih upute i ukažu im na šerijat (Allahov zakon) koji će im urediti i organizirati život. Nakon što su jevreji upropastili i iskrivili svoj šerijat Allah je poslao Isaa, alejhi selam, da obnovi božji zakon, ali nakon što su kršćani iskrivili i izmijenili svoj šerijat Allah je završio i zapečatio objavu božijeg zakona slanjem Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, kojeg je poslao sa šerijatом čiji propisi i uredbe važe za svako vrijeme i mjesto i ne mijenjaju se kroz vjekove. To je konačan šerijat, kaže Uzvišeni:

"A tebi smo poslije odredili da u vjeri ideš pravcem određenim, zato ga slijedi i ne povodi se za strastima onih koji ne znaju." (Al-Džasija 18)

Božji zakon (šerijat) se manifestuje uravnoteženošću i pravednošću kada je riječ o vrstama kazni, motivacije, strogoća kazne je srazmerna veličini grijeha (krivičnog djela) i njegove opasnosti po društvo i zajednicu. Šerijat se ne pokorava strastima i kurtoaziji, već je isti prema svima koji zasluže kaznu i na njega ne mogu utjecati položaj, ugled i vlast među ljudima, niti mnoštvo imetka. Ovo je pojašnjeno u govoru Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Oni prije vas su propali zato što kada bi ukrao neko od uglednika ostavili bi ga, a kada bi lopov bio neko od slabašnih nad njim bi sproveli kaznu. Tako mi Allaha, kada bi Fatima, ćerka Muhammedova, ukrala ja bih joj odsjekao ruku.**“ (Buhari)

SEKULARNI ZAKONI I ZAKON DŽUNGLE

Zapravo, većina sekularnih zakona u sadašnjosti odgovaraju zakonu džungle zato što se u većini parlamenata i zakonodavnih ustanova nalazi elita koja se povodi za svojim pokvarenim ambicijama i novcem pa donose zakone koji se čine dobrim, a u suštini ostvaruju samo njihove lične interese i ciljeve na račun eksploatacije iscrpljene sirotinje! Zbog toga je Allah Uzvišeni iz milosti prema nama objavio pravedan zakon koji ne pravi razliku između sudije i suđenog, bogatog i siromašnog, bijelca i crnca, ovog ili onog. To je zakon pravde, koji je daleko od pristrasnosti, nepravde i pohlepe! Rekao je Uzvišeni Allah:

"Zar oni traže da im se kao u pagansko doba sudi? A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje?" (Al-Maida 50)

NEDOSTACI SEKULARNIH ZAKONA I NEMOGUĆNOST NJIHOVOG OPSTANKA

Ako pogledamo kroz historiju zakonodavstva i donošenja ustava vidjećemo da su sekularni, ljudski zakoni podložni promjenama i ne mogu opstati u svom obliku kroz vrijeme. Ono što se u jednom vremenu smatralo grijehom i zločinom u drugom vremenu je postalo dobro i pozitivno i obratno. Na primjer, plivačka odjeća za ženu u Americi od 1850 – 1920. godine sastojala se od duge haljine koja je prekrivala cijelo tijelo. Kada bi žena tražila da se vrati taj propis i primijeni u naše doba žena u Americi bi bila kažnjena i eliminisana sa plivačkih takmičenja. Kao što se zakon mijenja s vremenom tako se mijenja i sa promjenom mjesta. Na primjer u zemljama Evropske unije zakoni se razlikuju od države do države unutar same unije, pa čak i u jednoj državi kao što je slučaj u Sjedinjenim američkim državama gde se zakoni razlikuju od pokrajine do pokrajine. Dakle, ti zakoni su podložni i zavisni od prohtjeva i želja političara koji te iste zakone nameću ljudima i obavezuju ih da ih poštuju, a koliko je takvih primjera.

EUTANAZIJA⁵

Eutanazija je zapravo samoubistvo uz pomoć druge osobe i dijeli se na tri vrste:

1. Dobrovoljna eutanazija – sprovodi se uz saglasnost bolesnika, a zakonom je propisana u nekim državama Evrope i SAD-a

⁵ *Ubistvo iz milosrđa*

2. Eutanazija bez saglasnosti – sprovodi se bez saglasnosti bolesnika kao što je ubijanje djece u određenim slučajevima i okolnostima na osnovu Groningenskog protokola⁶ u Holandiji
3. Prisilno ubistvo – protiv volje bolesnika

Ukratko, postoje oni koji podržavaju eutanaziju i oni koji su protiv nje i svaki od njih imaju dokaze na osnovu kojih tvrde da su u pravu, dok je neke države legaliziraju druge je smatraju zločinom.

Obavljen je snimak ubistva uz prethodno insistiranje kao u slučaju dr. Najdžela Koksa koji je ubrizgavao injekcije toksičnog kalijum-hlorida svom pacijentu Lilijanu Bojsu da bi zaustavio rad njegovog srca. U svoju odbranu je naveo da je želio da mu olakša reumatske bolove, a sud ga je osudio na jednu godinu zatvora sa odlaganjem izvršenja, a nakon jedne godine je dobio licencu za dalje bavljenje medicinom kao da ništa nije ni bilo.

PRODAJA DROGE

Kada je riječ o ovom pitanju neke evropske zemlje su dozvolile prodaju i upotrebu droge pod određenim uvjetima i u određenim količinama, dok je u drugim evropskim zemljama to strogo zabranjeno. Čudno je i to da je jedna zemlja ozakonila prodaju droge, ali samo za svoje stanovništvo dok je za posjetioce, turiste i druge to zabranjeno i to samo kako bi ih kaznili na svojoj teritoriji. Tu odluku odbijaju većinom vlasnici kafića koji tvrde da im se na taj način umanjuje promet i trgovina.

⁶ *Groningen protokol, 2004, Eduard Verhagen, Holandija*

SMRTNA KAZNA

Kada govorimo o smrtnoj kazni videćemo da neke evropske i zemlje SAD-a zabranjuju smrtnu kaznu dok je u drugim zakonom propisana i primjenjuje se u praksi.

Dakle: Koji su to kriterijumi na osnovu kojih mi možemo odrediti i znati šta je krivično djelo, a šta poštenje i čestitost, šta je istina, a šta laž?!

Rezime: ono na čemu se slože najpametniji i najmudriji je jedina i čvrsta istina koja se ne mijenja u zavisnosti od mjesta i vremena, a takođe i ponašanje i dobra dela i vrline, poroci i grijesi se ne mijenjaju kroz vrijeme i mjesto i nikada dobro ne može postati grijeh i obratno!

APSURDNOST KAZNI U SEKULARNOM PRAVU

Ako razmotrimo neka zakonodavstva i kazne koje su bile aktualne kroz vijekove u civilizaciji faraona, kineskoj, indijskoj, grčkoj, staroj rimskoj civilizaciji, ili ako analiziramo zakonodavstva u nekim afričkim plemenima, ili kod indijanaca, naći ćemo da su ta zakonodavstva ili kazne apsurdne, nasumice propisane, kao što je na primjer smrtna kazna zbog nekih banalnih razloga i sami načini kažnjavanja osuđenog. Tu ubrajamo odsijecanje glave giljotinom za vrijeme francuskog kralja Luisa XVI 1793. godine, odsijecanje glave sjekirom kao i odsijecanje udova (ruku i nogu) za vrijeme Tomasa Armstronga⁷ 1684. godine u Ujedinjenom kraljevstvu. Zatim sakaćenje i komadanje na živo, vađenje srca iz grudi, odsijecanje glave kao što je bio slučaj sa Baltazarom

⁷ *Hanged, drawn and quartered, sir Thomas Armstrong*

Džerardom⁸ 1584. godine u Holandiji. Klanje nožem, bacanje živog čovjeka gladnim lavovima u rimskom koloseumu, stavljanje živih ljudi u Hitlerove peći, nabijanje na kolac, elektrošokovi na električnoj stolici kao što se desilo sa Lindom Ljon Blok⁹ 2002. godine u SAD-u, potapanje kao što je bio slučaj sa pomagačima francuske revolucije¹⁰ 1793. godine u Francuskoj, smrkavanje glave macolom ili stavljanje teškog kamena na grudi kao što se desilo sa Džajlsom Korajem¹¹ 1692. godine u SAD-u, bacanje u ključalo ulje kao što se dogodilo sa Ričardom Rajsom¹² 1531. godine u Ujedinjenom kraljevstvu, bacanje u gasnu komoru, zakopavanje u zemlju dok je čovjek još živ kao što je bio slučaj sa kineskim građanima koje su japanski vojnici ubijali u pokolju u Nankingu u toku Drugog svjetskog rata, piljenje tijela metalnom testerom od glave pa nadole, vješanje, zatim klanje i odsijecanje glave nožem kao što se dogodilo Džeremi Brandris 1817. godine, vezanje za četiri jaka konja, a zatim cijepanje tijela na četiri dijela kao što je bio slučaj sa Tupak Amaru 1781. godine u Peruu za vrijeme španskog kolonijalizma¹³, seciranje živog čovjeka kao što se desilo sa Džozefom Maršandom¹⁴ 1835. godine u Vijetnamu, gušenje (zadavljivanje), strijeljanje, i ostali gnusni načini u raznovrsnosti kažnjavanja osuđenika prema njihovim zakonima!! Zbog toga, s pravom možemo kazati da je božiji zakon zakon milosti, ne propisuje proizvoljne, nasumične kazne, ne prepušta nas slijeđenju strasti, niti zabavi onih koji donose i smišljaju zakone kao ni njihovom apsurdnom suđenju.

⁸ *Disembwelement or evisceration, Balthasar Gerard*

⁹ *Liynda Lyon Block*

¹⁰ *Drawings at Nantes, Noyades de Nantes*

¹¹ *Death by crushing or pressing, Giles Corey*

¹² *Richard Rice*

¹³ *Dismemberment, Peru, Tupac Amaru II*

¹⁴ *Slow slicng, Joseph Marchand*

Čak i prema životinji islamski šerijat (zakon) propisuje samilost i blagost prilikom klanja. Rekao je Poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „Allah je u svemu propisao lijepo postupanje. I kada ubijate, ubijajte na lijep način, kada koljete koljite na lijep način, dobro naoštrivši nož i što udobnije povalivši životinju koju koljete.“ (Muslim)

DOKTRINA LJUDSKE ŽRTVE U SEKULARNOM ZAKONODAVSTVU

Narodi Srednje Amerike se bave proučavanjem doktrine ljudske žrtve za vrijeme imperije Asteka koja datira od 14. pa do 16. vijeka, a bila je sprovedena u jednoj pokrajini današnje države Meksiko tako što bi prinošenju žrtve prisustvovali sveštenici. Žrtvu bi stavljali na veliku stijenu, a vrač bi rasporio grudi žrtve, izvadio joj srce podižući ga iznad žrtve dok još uvijek kuca okrećući ga prema suncu kako bi mu se umilili – Huitzilopochtli (Ucilopocotli – bog sunca i zvijezda), Allah da sačuva. Time bi željeli da odobrovolje boga kiše koga su nazivali Tlalok, ili boga vatre koga su nazivali Huehuateotl (Huhutotl). Na ovaj način su obilježavali vjerske obrede i svječanosti koje su bile praćene žrtvom spaljivanja, a prije toga bi žrtvama izvadili srce. Od mitova ove imperije je i to da su u čast boga Ksipe Totek drali žrtvi kožu kako bi im on dao obilnu žetvu. U čast tom božanstvu bi odrtu kožu sa žrtve nosili 20 dana, a zatim bi se bacili u vatru zajedno sa tom kožom!!

U Africi je ovakvih primjera puno. Na godišnjim svječanostima kraljevine Dahumi, današnje republike Benin koja se nalazi na zapadu Afrike, dovodili bi zatvorenike i ratne zarobljenike zatim ih klali kao sastavni dio ceremonije godišnje svječanosti. Tako su kada im je umro kralj zaklali na hiljade

zatvorenika, 1727. godine su zaklali 4000 žrtava u jednom danu!!

U staroj kineskoj kulturi je bilo poznato zakopavanje živih robova kada im vlasnik umre, pa se bilježi da je 621. godine prije nove ere umro Mu, guverner provincije Kin, a sa njim je zakopano 177 živih robova.

Kod slovenskih naroda u 12-om vijeku je bilo poznato žrtvovanje ratnih zarobljenika i prinošenje žrtve bogovima tih naroda Slavsu i Perunu.

U zemljama istočne Azije u kojima je rasprostranjen budizam danas možemo na internetu vidjeti ružne slike za novu kinesku godinu gdje neki budisti dovedu djevojčicu i uz dozvolu njenih roditelja okupaju je i očiste, svežu joj ruke iza leđa, zatim je ubodu nožem u vrat kao što se svinje ubadaju. Nakon toga stave posudu ispod njenog vrata sve dok krv ne prelije posudu, a onda seciraju njeno tijelo na komade i dijele ga siromašnima!!

Ovo je samo dio apsurdnih vjerovanja i zakona koje zdrav razum ne može prihvatiti. I skoro da se civilizacija, ili zemlja nije spasila ovih zločinačkih vjerovanja kao što je prinošenje ljudske žrtve da bi se udovoljilo božanstvima. Ko želi da se više informiše na ovu temu neka istraži historiju prinošenja ljudske žrtve u svijetu kako bi se lično uvjerio koliko je ovaj fenomen bio rasprostranjen u Sjevernoj i Južnoj Americi, Evropi, Australiji, Africi i Aziji! Stari zavjet spominje ove ružne i gnusne kazne, kritikuje ih i zamjenjuje ih kaznom kamenovanja do smrti. (1/20) „Rekao je Gospodar Mojsiju „Kaži sinovima Israilovim da svaki od njih i od stranaca koji žive među vama daju od svoje djece kralju pa bi ga on ubio. Narod bi ga kamenovao.“ I tako je ovo postalo običaj naroda Ken'ana da prinose decu kao žrtvu božanstvu kralju. Alah da sačuva.

Iz svega navedenog može se zaključiti da je od Allahove milosti prema svojim stvorenjima to što je propisao „nebeski“ zakon suzbijajući sve te apsurdne zakone koji su zasnovani na ponižavanju čovjeka i njegovom žrtvovanju koje su bile zastupljene u različitim civilizacijama u svijetu. Kaže Allah Uzvišeni:

Reci: "Dođite da vam kažem šta vam Gospodar vaš propisuje: da Njemu nikoga ravnim ne smatrate, da roditeljima dobro činite, da djecu svoju, zbog neimaštine, ne ubijate – Mi i vas i njih hranimo – ne približujte se nevaljalštinama, bile javne ili tajne; ne ubijajte onog koga je Allah zabranio ubiti, osim kada to pravda zahtijeva – eto, to vam On preporučuje da biste razmislili." (Al-An'am 151)

Istinu je rekao Uzvišeni govoreći o svom Poslaniku koga je poslao sa vjerom istine koja obuhvata sve ono što popravlja stanje čovjeka kada je riječ o njegovoj vjeri, životu na ovom i budućem svijetu i sretan je onaj ko vjeruje njega i vlada se po njegovom šerijatu (zakonu):

"A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali." (Al-Anbija' 107)

Kaže Ibn Abas, tumač Kur'ana: „Allah je poslao svoga vjerovjesnika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, kao milost cijelom svijetu, kako vjernicima (muslimanima) tako i nemuslimanima. Što se tiče muslimana Allah ih preko njega upućuje i uvešće ih u džennet zbog vjerovanja u njega i rada (djela) po onome sa čime je on poslat, a što se tiče nemuslimana zbog njega će otkloniti ubrzalu nesreću i iskušenja koja su bila spuštana na nevjerničke narode prije njega.“ Allah ga je poslao da poziva čovječanstvo u obožavanje Allaha jedinog koji nema sudruga, da poništi sve ono što je bilo od džahilijeta (predislamskog doba), njegovih običaja

mnogoboštva i varvarskih, divljačkih ubjeđenja koja su bila poznata.

LEGALIZIRANJE KRIMINALA U SEKULARNIM ZAKONIMA

Postoji puno krivičnih djela (zločina), ili radnji koje su skoro na stepenu krivičnog djela koje su dozvoljene ili legalizirane u sekularnim zakonima. Jedan od takvih primjera je abortus, ubistvo djeteta još dok je u majčinoj utrobi. Ko ne zna kako se vrši ubistvo djeteta u majčinoj utrobi neka pogleda na internetu kako se obavlja abortus, a obavljaju ga ljekari specijalisti kojima pomažu medicinske sestre, a pretpostavlja se da je jedna od njihovih glavnih osobina samilost prema bolesniku! Čudno je i to što se ovaj ružni zločin izvršava nakon podnošenja zahtjeva majke lično ili oba roditelja doktoru da ubije njihovo dijete. Neke sitne i beznačajne stvari nam ukazuju na stepen dekadencije čovječanstva, kao na primjer nespремnost na roditeljstvo zbog želje za uživanjem u putovanjima prije obaveze, odgovornosti i brige nad bebom, ili zbog materijalnih prepreka, ili drugih socijalnih.

Ova pojava je veoma rasprostranjena u naprednim zemljama, a još gore je u nekim siromašnim zemljama Azije i Afrike, naročito ako je beba žensko razmatra se da li će ona biti finansijski teret za porodicu što nije slučaj kada je u pitanju dječak koji je po njihovom shvatanju sastavni dio porodice, doprinosi joj, izvršava obaveze i terete oca i pomaže mu u privređivanju. Znamo šta kaže Uzvišeni Allah o ovom ružnom i groznom zločinu:

"I kad se nekome od njih javi da mu se rodila kći, lice mu potamni i postaje potišten,

krije se od ljudi zbog nesreće koja mu je dojavljena; da li ovako prezren da je zadrži ili da je u zemlju zarovi? Kako ružno oni prosuđuju!" (An-Nahl 58-59)

Ovaj zločin je bio legaliziran i ozakonjen u nekim starim zakonima kao što je staro rimsko pravo gdje u 4. članu stoji „**da se ubije svako hendikepirano dijete.**“¹⁵

Također je ovaj zločin bio rasprostranjen i u **staroj grčkoj kulturi** gdje je majka nakon što bi rodila dijete donijela bi ga ocu pa ako bi on bio zadovoljan njime živjelo bi, a ako bi bio nezadovoljan njime ubio bi ga. Na ovo nam ukazuju rimski arheološki spisi koji su otkriveni u gradu AlBahnasa (staro ime grada – Oksirhinkus) koji se nalazi u egipatskoj provinciji AlMinja. Na spisima je objelodanjen taj običaj među rimljanima jer su na njima bile zapisane riječi muža koje je uputio svojoj ženi: „Ako bude muško ostavi ga da živi, a ako bude žensko ubij ga.“¹⁶

Što se tiče islamskog šerijata (zakona) to je zakon saosjećanja i milosti i takav gnusan zločin je zabranjen. Kaže Poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Allah vam je zabranio nepokornost prema majkama, zakopavanje žive ženske djece, ne dam, a daj (ne da ono što mu je dužnost a traži i uzima ono što mu nije dozvoljeno), a pokudio vam je „rekla – kazala“, prekomjerno ispitivanje i nekontrolisano trošenje imetka.**“ (Mutefekun alejhi)

Zapisano je da je jedno od najvažnijih prava djeteta još dok je u majčinoj utrobi pravo na život! Rekao je Uzvišeni:

¹⁵ Roman law, table IV. A dreadfully deformed child shall be quickly killed

¹⁶ *Oxyrhynchus*, Egypt 1 B.C. (*Oxyrhynchus papyrus* 744. G)

"I ne ubijajte svoju djecu zbog nemaštine, mi i vas i njih hranimo." (Al-An'am 151)

Isključena je svaka vrsta diskriminacije u odnosu prema djeci bilo muškoj ili ženskoj. Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Budite pravedni prema svojoj djeci u poklonima.**“ (Buhari)

DRUGO POGLAVLJE

ISLAMSKI ZAKON, PROPISI I NJEGOVA SVRHA

- **Islamski zakon (šerijat)**
- **Svrha islamskog zakona (šerijata)**
 1. **Zaštita vjere**
 2. **Zaštita života**
 3. **Zaštita razuma**
 4. **Zaštita imetka**
 5. **Zaštita potomstva**
- **Propisi u islamskom zakonu (šerijatu)**
- **Obaveznost primjene šerijata u neislamskim zemljama**
 6. **Šerijatski sudovi u neislamskim zemljama**
 7. **Da li su neislamske zemlje obavezne primjenjivati islamski zakon**

DRUGO POGLAVLJE

ISLAMSKI ZAKON, PROPISI I NJEGOVA SVRHA

Islamski zakon (šerijat)

Islamski šerijat je, kao što smo i ranije spomenuli, zakon kojeg je propisao Uzvišeni Allah ljudima da se vladaju po njemu, a obuhvata i uređuje njihov odnos prema Allahu, samim ljudima, životinjama i životnoj sredini. Od tih zakona su i oni koji se odnose i uređuju ibadet (obožavanje i robovanje Allahu), ekonomske, trgovinske, društvene i lične odnose i korelacije, zakoni koji uređuju institucije na kojima je zasnovana država, kao i zakoni koji uređuju rad i djelovanje zakonodavne, sudske i izvršne vlasti.

Svrha i ciljevi islamskog zakona (šerijata)

Svrha šerijata je ostvarivanje ciljeva sa kojima je došao, a to je sve ono što šerijat svojim cjelokupnim značenjem obuhvata i tretira. Od općih ciljeva islamskog šerijata su:

1. Zaštita i čuvanje vjere

Zaštita vjere je najvažniji cilj islamskog šerijata (zakona), kaže Uzvišeni:

"Gospodar tvoj zapovijeda da se samo Njemu klanjate i da roditeljima dobročinstvo činite." (Al-Isra' 28)

Šerijat propisuje veliku nagradu onome ko pomogne ljudima da sačuvaju svoju vjeru kao i onome ko druge podučava vjeri. Kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Najbolji među vama je onaj ko nauči Kur'an i druge podučava njemu.**“ (Sahihu-l-Buhari)

Također, izgradnja svega onoga što će biti stjecište za podučavanje ljudi vjerskim propisima i stvarima kao što je izgradnja džamija radi obožavanja i podučavanja, kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko sagradi Allaha radi džamiju pa makar koliko ptičije gnijezdo Allah će mu sagraditi kuću u džennetu.**“ (Sahih Ibn Madže)

Očuvanje vjere je najstroža obaveza u islamskom šerijatu (zakonu) i ogleda se u sljedećem:

- Definirana uredba o odbijanju bilo kog vanjskog neprijatelja koji namjerava naškoditi vjeri.
- Borba i sprječavanje svakog zla po vjeru unutar države kao na primjer protiv onih koji žele naškoditi vjeri putem crtanja karikatura koje skrnave islam ili čast Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, pod izgovorom slobode izražavanja i sl. Sloboda izražavanja ne podrazumijeva psovanje, vrijeđanje, klevetu, prekršaje i rasnu diskriminaciju.
- Borba protiv novotarija u vjeri jer je vjera potpuna i savršena. Kaže Allah Uzvišeni:

"Danas sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera."
(Al-Maida 3)

Onaj ko ubaci nešto novo u vjeru, doda ili oduzme od nje, a novotarija je sredstvo za rušenje vjere, Allah o njemu kaže:

"Ima li onda nepravednijeg od onoga koji, ne znajući istinu, izmišlja laži o Allahu da bi ljude u zabludu doveo? Allah, sigurno, neće ukazati na pravi put ljudima koji su nepravedni."
(Al-An'am 144)

2. Zaštita života

Allah je stvorio ljudski život i zabranio je napad na njega, a takođe je zabranjeno i samoubistvo. Kaže Allah dž.š.:

"I jedni druge ne ubijajte! Allah je, doista, prema vama milostiv." (An-Nisa'29)

Dakle, zabranjeno je ugrožavanje života bilo da se radi o muslimanu ili nemuslimanu. Kaže Uzvišeni:

"I ne ubijajte nikoga koga je Allah zabranio ubiti, osim kad pravda zahtijeva!"

(Al-Isra' 33)

Onaj ko nekoga ubije namjerno ubija se radi odmazde na osnovu presude sudije, a vrata oprosta su otvorena ako porodica ubijenog želi da se odrekne prava na odmazdu na osnovu riječi Uzvišenog:

"O vjernici! Propisuje vam se odmazda za ubijene: slobodan – za slobodna, i rob – za roba, i žena – za ženu. A onaj kome rod ubijenog oprost, neka oni velikodušno postupe, a neka im on dobroćinstvom uzvrati. To je olakšanje od Gospodara vašeg, i milost. A ko nasilje izvrši i poslije toga, njega bolna patnja čeka." (Al-Bakara 178)

3. Zaštita razuma

Allah Uzvišeni je odlikovao čovjeka nad ostalim živim bićima podarivši mu blagodat razuma i obavezao ga je zakonom da čuva tu blagodat. Shodno tome, zabranio mu je sve ono što škodi ili uzrokuje odsustvo razuma poput alkohola i ostalih opijata koji oduzimaju razum i nanose mu štetu. Rekao je Uzvišeni:

"O vjernici, vino i kocka i kumiri i strjelice za gatanje su odvratne stvari, šejtanovo djelo; zato se toga klonite da biste postigli što želite." (Al-Maida 90)

Alkohol je u islamu nazvan majkom zala zbog svoje velike opasnosti kako za život pojedinca tako i za društvo. On je glava svakog zla i početak svakog grijeha.

4. Zaštita imetka

Imetak je snaga života kojeg je Allah učinio osnovnim sredstvom za opstanak života. Imetkom se obezbjeđuju potreštine i opskrba, hrana, odjeća, mjesto stanovanja itd. Allah je objasnio zakonski način zarađivanja imetka kao i njegovog uvećavanja i trošenja. Zato je zabranjeno sve ono što uzrokuje trošenje i gubljenje imetka bez svrhe i potrebe. Zabranjeno je varati druge, jesti tuđ imetak na prevaru putem

kamate, mita, krađe, kocke i klađenja. A to na osnovu riječi Uzvišenog Allaha:

"O vjernici, jedni drugima na nedozvoljen način imetak ne prisvajajte." (An-Nisa' 29)

Također je zabranjeno trošiti imetak na ono što šteti čovjeku ili drugima, kao i rasipanje bez ikakave potrebe. U imetku imaju svoje pravo rodbina na osnovu krvnog srodstva i dobročinstva i oni koji su potrebni sadake (udjeljivanje imetka) i dobročinstva jer Uzvišeni Allah kaže:

"Daj bližnjem svome pravo njegovo, i siromahu, i putniku, ali ne rasipaj mnogo,

jer su rasipnici braća šejtanova, a šejtan je Gospodaru svome nezahvalan." (Al-Isra' 26-27)

5. Zaštita potomstva

Islamski zakon (šerijat) zabranjuje sve ono što vodi miješanju polova na nedozvoljen način kao što je blud. Kaže Allah Uzvišeni:

"I što dalje od bluda, jer to je razvrat, kako je to ružan put!"
(Al-Isra' 32)

Također je zabranjeno sve ono što može biti razlog nemanja potomstva kao što su homoseksualizam i lezbejstvo pa kaže Uzvišeni:

"Ima ljudi čije te riječi o životu na ovome svetu oduševljavaju i koji se pozivaju na Allaha kao svjedoka za ono što je u srcima njihovim, a najljući su protivnici.

Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji napraviti na Zemlji nered, ništeći usjeve i stoku. – A Allah ne voli nered!"
(Al-Bakara 204-205)

Krivični zakon (propisi)

Propisana su pravila, granice u islamskom zakonu (šerijatu) kako bi se taj zakon kojeg je Allah objavio radi organizovanja života čovjeka očuvao, a njegova primjena i poštovanje od strane ljudi bili zagarantirani. Postojanje zakona obavezuje određivanje kazneno-disciplinskih mjera (sankcija) za onoga ko prekrši zakon pa je Allah, subhanehu ve te'ala, propisao pravila (krivični zakonik), a islamski zakon ne propisuje kaznu osim radi zaštite istine i pravde. Većina nemuslimana miješa i na pogrešan način shvata propise i sam islamski zakon misleći da se šerijat samo ogleda u propisima kazneno-disciplinskih mjera kao što je odsijecanje ruke (šake) za krađu, odmazda (ubistvo) ubice itd. Ovakvo shvatanje i razumijevanje je pogrešno i neispravno, jer se kazneno-disciplinske mjere primjenjuju i odnose na onoga ko prekrši zakon radi zaštite samog zakona i garancije nekršenja istog. U uspostavljanju krivičnog zakona je garancija života za ljude kao i zaštita i bezbjednost njihovog imetka i svega onoga što je u njihovom vlasništvu, njihove časti i razuma, kao i samog ljudskog postojanja i opstanka. Propisi i krivični zakonik služi kao čvrsti vanjski zid koji štiti grad (u ovom slučaju islamski zakon - šerijat) od zla onih koji žele provaliti u taj grad i napasti spokojne stanovnike u njegovoj unutrašnjosti. Istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"U odmazdi vam je – opstanak, o razumom obdareni, da biste se ubijanja okanili!"

(Al-Bakara 179)

Treba napomenuti da krivični zakon i propisi koje on podrazumijeva nisu nešto novo, uvedeno i karakteristično samo za islamski zakon (šerijat) već ga je Allah Uzvišeni naredio i u okviru ostalih nebeskih šerijata (vjerozakona). Allah je naredio njegovo uspostavljanje u Tevratu koji je objavljen Musau, alejhi selam, pa kaže Uzvišeni:

"Mi smo objavili Tevrat, u kome je uputstvo i svjetlo. Po njemu su jevrejima sudili vjerovjesnici, koji su bili Allahu poslušni i čestiti ljudi, i učeni, od kojih je traženo da čuvaju Allahovu knjigu, i oni su nad njom bdjeli. Zato se, kada budete sudili, ne bojte ljudi, već se bojte Mene, i ne zamjenjujte riječi Moje za nešto što malo vrijedi! A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici.

Mi smo im u njemu propisali: glava za glavu, i oko za oko, i nos za nos, i uho za uho, i zub za zub, a da rane treba uzvratiti.

A onome ko od odmazde odustane, biće mu to od grijeha iskupljenje. Oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio pravi su nasilnici.

(Al-Maida 44-45)

Također je Alah naredio uspostavljanje krivičnog zakona i u Indžilu kojeg je objavio 'Isau, alejhi selam. Kaže Uzvišeni:

"Poslije njih poslali smo Isaa, sina Merjemina, koji je priznavao Tevrat prije njega objavljen, a njemu smo dali Indžil, u kome je bilo uputstvo i svjetlo, i da potvrdi Tevrat, pre njega objavljen, u kome je takođe bilo uputstvo i pouka onima koji su se Allaha bojali,

i sljedbenicima Indžila smo bili naredili da sude prema onome što je Allah objavio u njemu. Oni koji nisu sudili prema onome što je Allah objavio – pravi su grješnici."

(Al-Maida 46-47)

Ko sprovodi krivični zakon

Stvar sprovođenja i realizacije krivičnog zakona nad onim ko je počinio neki prekršaj je zaduženje koje pripada sudiji ili njegovom zamjeniku, a nikako pojedincima, članovima društva. Islam je vjera sistema, reda i hijerarhije, a nikako vjera pometnje, slučajnosti i varvarstva. U vrijeme Allahovog Poslanika Muhammeda, *salla Allahu alejhi ve sellem*, niko nije mogao sprovesti zakon bez njegove dozvole jer je Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, taj koji nalaže i naređuje sprovođenje propisa pa prema tome svaki sudija ima pravo da sprovodi zakon i sudi po islamu nakon Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*. Kaže Uzvišeni:

"I sudi im prema onome što Allah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i čuvaj ih se da te ne odvrate od nečega što ti Allah objavljuje. A ako ne pristaju, ti onda znaj da Allah želi da ih zbog nekih grijehova njihovih kazni. A mnogi ljudi su, zaista, nevjernici." (Al-Maida 49)

Stvari koje sprječavaju sprovođenje kazni nad optuženim

1. Opoziv priznanja

Postoji džumhur (stav većinskod dijela učenjaka) i mišljenje učenjaka (Ebu Hanife, Šafija, Ahmed) da se prihvata negiranje priznanja optuženog i tada se kazna nad njim ne sprovodi, a ostavlja se ako pobjegne jer će se možda vratiti.¹⁷ Maiz bin Malik koji je bio siročić u starateljstvu Hizala El-Eslemija počinio je blud sa komšinicom iz kvarta pa mu je Hizal kazao da ode Poslaniku, *salla Allahu alejhi ve sellem*, i prizna svoj grijeh. Nakon što je četiri puta priznao da je počinio grijeh Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, naredi da se nad njim izvrši kazna. Međutim, u trenutku izvršenja kazne on se uznemiri i pobježe. Zaustavi ga Abdullah bin Enis i sprovedoše nad njim kaznu. Kada su Poslaniku, *salla Allahu alejhi ve sellem*, ispričali šta se dogodilo rekao je: „Eh, da ste ga puistili! Možda bi se pokajao pa mu Allah primio pokajanje. O Hizal, da si ga sakrio svojom odjećom bilo bi bolje za tebe od onoga što si učinio.“ (Ahmed, Ebu Davud, El-Hakim) Šejh Albani ga je ocenio vjerodostojnim. Hizal je nagovorio Maiza da ode Poslaniku, *salla Allahu alejhi ve sellem*, i prizna svoj greh, a riječi Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*, „da si ga sakrio svojom odjećom“ aludiraju na odvrćanje od priznanja nakon kojeg je kazna obavezna. Kaže Badži: „Njegovo pokrivanje je trebalo biti naređenje da se pokaje, a skrivanje grijeha kojeg je počinio. Spominjanje ogrtača (plašta) u ovome je metafora.“¹⁸

2. Sumnja

Krivični zakon ne počiva na pretpostavci i odbacuje sumnje. Kaže Omer bin Hattab, drugi halifa nakon Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*: „Draže mi je da ne sudim na osnovu sumnji nego da sudim po njima.“ (Ibn Ebi Šejbe) Zbog toga

¹⁷ *Sahihu fikhussunna (8/4)*

¹⁸ *AlMuntaka (135/7)*

onaj ko ukrade imetak misleći da na njega ima pravo neće se nad njim izvršiti kazna.

3. Pokajanje

Ako se prijestupnik pokaje prije nego bude uhvaćen kazna se nad njim neće sprovesti, a ako se pokaje nakon što bude uhvaćen onda se kažnjava i to na osnovu riječi Uzvišenog Alaha:

"Ali ne i za one koji se pokaju pre nego što ih se domognete! I znajte da Allah prašta i da je milostiv." (Al-Maida 34)

Pokajanje na koje se misli u ajetu je pokajanje prije hapšenja počinioca prekršaja koje sprječava izvršenje kazne, a vezana je za razbojništvo i otpadništvo i na ovome su saglasni šerijatski pravници. Što se tiče ostalih propisa i kazni, kao na primjer za blud, krađu imamo dva mišljenja. Prvo mišljenje je da pokajanje prije hapšenja sprječava izvršenje kazne, a drugo je da takvo pokajanje ne sprječava izvršenje kazne. Što se tiče klevete učenjaci su saglasni da pokajanje ne utiče na izvršenje kazne bilo da se ono desi prije ili poslije hapšenja počinioca ovog grijeha (prekršaja). Ova mesela (fikhsko pitanje) je opširna, a onaj ko želi proširiti svoje znanje na ovu temu neka se vrati na islamske fikhske knjige koje govore na ovu temu.

4. Opoziv svjedočenja

Radi se o situaciji kada svjedoci povuku svoje svjedočenje nakon presude, a prije izvršenja kazne.

5. Uzajamno preklapanje

Slučaj kada se ponavlja jedna vrsta prekršaja pre izvršenja kazne; tada je za sve prekršaje dovoljna jedna kazna.

UVJETI ZA IZVRŠENJE KAZNE¹⁹

1. Punoljetstvo (umno i tjelesno) jer se kazna ne sprovodi nad djetetom, umno poremećenim osobama, ludacima i opijenim osobama pri odsustvu razuma i to na osnovu riječi Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*: „**Pera su dignuta od trojice (ne pišu im se grijesi): ludaka dok ne ozdravi, od onoga koji spava dok se ne probudi i od djeteta dok ne poraste (postane punoljetno).**“ (Ahmed, Ebu Davud, ElHakim) *Sahihul-Džami'* – Albani

2. Izbor i slobodna volja. Kaže Uzvišeni:

"Onoga koji zanegira Allaha, nakon što je u Njega vjerovao – osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri – čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerstvo bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika." (An-Nahl 106)

3. Zdravlje i snaga, jer se kazna ne sprovodi nad bolesnima i slabašnima osim nakon ozdravljenja.

4. Znanje o zabrani

Prikrivanje grijeha muslimana²⁰

Onaj ko vidi muslimana dok čini grijeh može birati između svjedočenja Allaha radi i pokrivanja grijeha svog brata muslimana, a ovo drugo je preče (po ovom pitanju postoje

¹⁹ *Sahihu fikhussunna (13/4)*

²⁰ *Sahihu fikhussunna (20/4)*

razna tumačenja pa onaj ko želi više saznati o ovome neka se vrati na fikhske islamske knjige). Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko prikrije grijeh muslimana, Allah će ga prikriti na ovom i budućem svijetu.**“ (Muslim)

SUMNJA U OKRUTNOST KAZNI

Neki zapadnjački mediji prenose kako su kazne koje islam propisuje za određene zločine (prekršaje), a tu prije svih ubrajaju smrtnu kaznu, odsijecanje ruke i kamenovanje, surove, okrutne, divljačke, varvarske i da nisu prikladne današnjem vremenu!!

Odgovor na ovu sumnju

Svi su složni na tome da ova zlodjela nanose veliku štetu koja je poznata društvu i da se ona moraju spriječiti propisivanjem kazni, međutim razilaženje nastaje kad je riječ o vrstama i načinima kažnjavanja! Neka se svako zapita: da li su kazne koje je islam propisao bolje i uspješnije u sprječavanju i suzbijanju kriminala ili kazne koje su ljudi propisali usljed kojih se kriminal još više proširio!? Oboleli dio tijela treba odstraniti kako bi ostatak tijela bio miran i zdrav!

- Opšte poznato je da svaka kazna mora biti surova kako bi prestupnike odvratila od činjenja zlodjela, u suprotnom se gubi svrsishodnost kažnjavanja.

- Nesprovođenje kazni iz razloga njihove surovosti i strogoće je nepravda prema društvu. Pa kako će pojedinac biti bezbjedan, njegov imetak, čast? Sprovođenje zakonskih kazni je milost za društvo i za onoga nad kim se sprovodi kazna. Na primjer, hirurg kada vrši operaciju i odstrani dio tijela koji je obolio sa ciljem izliječenja pacijenta je naočigled surovo postupio prema tom dijelu tijela, ali je u suštini milost za

ostatak tijela da bi ozdravilo. Ovakav je slučaj i sa kaznama gdje se odstranjuje ono što je pokvareno u društvu kako bi ono ozdravilo.

Veza između islamskog zakona i sekularnih zakona

U osnovi sve stvari su u islamskom zakonu dozvoljene i legalne na osnovu riječi Uzvišenog:

"Kako ne vidite da vam je Allah omogućio da se koristite svim onim što postoji na nebesima i na Zemlji i da vas darežljivo obasipa milošću Svojom, i vidljivom i nevidljivom?"

(Lukman 20)

a zabranjeno je samo ono za šta postoji dokaz iz šerijatskih izvora. Kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem:

„Ono što je Allah učinio dozvoljenim u Svojoj knjizi to je dozvoljeno (halal), a ono što je zabranio to je zabranjeno (haram), a ono o čemu je prećutao je milost pa primite od Allaha milost jer doista Allah nije zaboravan, zatim je proučio ajet „...a tvoj Gospodar ne zaboravlja“ (Merjem 64)“ (Mustadrak)

Dakle, islamski zakon ne zabranjuje sekularne zakone koji uređuju život ljudi već ih dozvoljava i legalizira sve dok ne dođe do sučeljavanja istih, kao na primjer pomorski zakoni, zakoni o radu itd. Islamski zakon zabranjuje one zakone koji legaliziraju zlodjela, ono što je zabranjeno jer nedvosmisleno negativno utiče na čovječanstvo u smislu razuma, imetka, morala, zdravlja, društva. Zabrane su u interesu čovjeka jer je

Allah neovisan od svojih stvorenja i Njemu neće naškoditi njihovo griješenje niti će Mu koristiti njihova pokornost.

Rekao je Uzvišeni Allah:

Reci: "Gospodar moj zabranjuje razvrat, i javni i potajni, i grijehe, i neopravdano nasilje, i da Allahu smatrate ravnim one za koje On nikakav dokaz objavio nije, i da o Allahu govorite ono što ne znate." (Al-A'raf 33)

OBAVEZNOST PRIMJENE ISLAMSKOG ZAKONA U NEISLAMSKIM ZEMLJAMA

Šerijatski sudovi u neislamskim zemljama

Imamo mnoge medijske kampanje i novinske izvještaje koji osuđuju postojanje šerijatskih vijeća ili sudova u nekim zapadnjačkim, nemuslimanskim zemljama koje su dozvolile i legalizirale njihovo osnivanje i funkcionisanje. Zapravo, ne radi se ovde o sudovima u pravom smislu te riječi već o vijećima koja pomažu muslimanima u određenim pitanjima kao što su ženidba, razvod, nasljedstvo i sl. Na primjer, ako bi se dogodilo ubistvo to vijeće ne bi moglo sprovesti smrtnu kaznu nad ubicom već bi taj slučaj rješavala policija i zakonski sudovi te države. Međutim, medijske kampanje i novinski izveštaji su usmjereni protiv građana tih zemalja koji podržavaju ta vijeća kreirajući sliku kako su ta vijeća preovladala u tim zemljama. To je samo apsurdan i netačan govor zasnovan na neznanju, mržnji i podstrekivanju protiv islama i muslimana koji ima za cilj da ljudi pomisle kako se šerijatske kazne primenjuju u njihovim državama daleko od očiju policije!! Zapravo, ta vijeća su po uzoru na neke pojedinačne zakone koji važe za nemuslimane u islamskim zemljama. Od velikodušnosti i

tolerancije islamskog zakona je to što dozvoljava nemuslimanima koji borave u muslimanskim zemljama da se sude po svojim zakonima u većini pitanja kao što su vjenčanja, razvod i dr. Njih ne obavezuje primjena islamskog zakona osim ako sami žele da im se sudi pred islamskim sudovima. Čak i u nekim stvarima koje su u islamskom zakonu zabranjene i grijeh nemuslimanima nisu zabranjene poput konzumiranja alkohola i svinjskog mesa jer su oni ubijeđeni da ove stvari njima nisu zabranjene uprkos činjenici da jesu na osnovu velikog broja dokaza koji upućuju na to.

Jedan od ružnih primjera medijske kampanje i novinskih izvještaja tendenciozno ispolitizovanih je program na jednom satelitskom kanalu gdje pitaju muslimane koji borave u dotičnoj zemlji da li im je preči islamski zakon ili sekularni zakon zemlje u kojoj žive. Muslimani su spontano i naivno odgovarali da im je preči islamski zakon. Ovo je sasvim prirodan odgovor na pitanje koje u suštini nije na mjestu jer širi razdor, netrpeljivost i rasizam od strane predstavnika programa. Ono što muslimani svojim odgovorom žele reći je da im je Allahov govor preči od govora čovjeka, a ne to da ne poštuju zakon zemlje u kojoj žive. Islamski zakon im naređuje da ne krađu, da ne ubijaju, da ne varaju druge, a to isto naređuju i sekularni zakoni i tu nema kontradiktornosti. Ono što musliman svojim odgovorom želi reći je da sekularne zakone ove zemlje koji legaliziraju preljubništvo, konzumiranje alkohola i svinjskog mesa, abortus, i slične niskosti neće slijediti već će se vladati po Allahovim propisima i neće piti alkohol, neće imati preljubnice, neće činiti abortus što svakako ne znači da će kršiti zakon te zemlje. Što se tiče ostalih kazni islamskog zakona, za krađu ili ubistvo, one se ne primjenjuju na muslimanima emigrantima zbog nepostojanja uvjeta. Muslimanski sudovi unutar tih država su podređeni sistemu i zakonima istih, a muslimanima je naređena lojalnost koja se ogleda u potpisanim

ugovorima i poveljama. Naravno, ovde govorimo o muslimanima koji žive u kršćanskim zemljama, a ne u muslimanskim.

Šta više, obaveza muslimana koji žive u nemuslimanskim zemljama je da poštuju i pridržavaju se zakona zemlje u kojoj žive sve dok im ne bude naređeno nešto u čemu je grijeh prema Allahu, subhanehu ve te'ala, Ukoliko ta zemlja bude naređivala nešto u čemu je grijeh prema Allahu onda je musliman obavezan učiniti hidžru (preseljenje) iz te zemlje koja zabranjuje vjerske i lične slobode. Na primjer, kada bi zakoni neke od tih zemalja naređivali ženi muslimanki da skine hidžab onda je ona obavezna da odmah učini hidžru iz te zemlje kako bi spasila sebe od tih apsurdnih, omalovažavajućih zakona i nije dozvoljeno odupirati se vlastima nasiljem i sl. Kada se zakoni zemlje u kojoj žive muslimani suprostave njihovim pravima, ali ne traže od njih da čine grijehe prema Allahu onda je muslimanima dozvoljeno da odgovore tim zakonima na ispravan i zdrav način putem parlamenta²¹, štampanih medija i ostalih dozvoljenih sredstava kako bi pokazali svoje neslaganje sa tim zakonima! Na primjer, ako zakon ne dozvoljava izgradnju džamije u kojoj bi muslimani obavljali svoje namaze, ili ako zakon zabranjuje muslimanima poligamiju vremenu kada dozvoljava preljubništvo. U ovom slučaju je muslimanima obaveza da zatraže utočište na sudu, zakonodavnim savetima, parlamentu ili štampi kako bi ostvarili svoja vjerska prava koja im je Allah Uzvišeni propisao poput namaza ili poligamije.

²¹ *Uz uslov da uđe bez kršenja islamskih principa i da to bude sa ciljem uzdizanja istine i borbe protiv neistine, nepravde i diskriminacije. (OP.REC.)*

Da li su zapadnjačke zemlje obavezne primjenjivati islamski zakon

Neki muslimani koji su emigrirali u zapadnjačke zemlje ili muslimani koji su starosjedioci u tim državama nose crne zastave na kojima su ispisane riječi šehadeta ili postoje sajtovi na kojim na engleskom jeziku piše šerijat i slično. Da li je ovo ispravno ili ne?

Da bismo bolje shvatili odgovor na ovo pitanje potrebno je razmotriti sljedeće:

- Oni koji postupaju na ovakav način ne predstavljaju islamski zakon na ispravan način građanima te zemlje, a traže od njih direktnu primjenu istog iako znaju da sve što građani te zemlje znaju o islamskom zakonu su propisane kazne poput odsijecanja ruke lopovu i sl. Kako onda mogu očekivati od stanovnika te zemlje da će prihvatiti ideju primjene islamskog zakona nad njima!? Na ovaj način ih neće upoznati sa islamskim zakonom, naprotiv, samo će ih još više uplašiti!

- Oni koji na ovakav način djeluju najčešće ne prave razliku između razumijevanja islamskog zakona i same vjere islama misleći da svojim takvim radom vrše misiju pozivanja drugih da prihvate islam kao vjeru. Međutim, način na koji rade ljudi to doživljavaju kao da se time želi primjena islamskih zakona nad njima, tačnije, ljudi shvataju da se time cilja na primjenu šerijatskih kazni nad njima.

- Islamski zakon je zakon islamske države i njegova primjena nije obavezna za nemuslimanske zemlje. Da li se u historiji islama od vremena Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*, i pravednih halifa bilo gdje spominje da je neko od njih tražio od nemuslimanskih zemalja da primjenjuju islamski zakon? Kako je moguće da zemlja u kojoj je dominantna

kršćanska ili jevrejska vjera, a ne islam, sudovi i sudije su kršćani ili jevreji, sudi po islamskom zakonu a ne po njihovom!?

- Obaveznost primjene islamskog zakona treba da prođe kroz zakonske okvire, tj. da ovaj zahtjev prođe kroz parlament jer je to jedini legitiman način donošenja zakona.²² Putem uličnih protesta i demonstracija samo se postiže suprotan efekat, izaziva ljutnja građana i nanosi šteta da'vi (misionarstvu).

²² *Ovo je pravilo sekularnih država koje su izmislili ljudi, dok je u Islamu drugačije. (OP.REC.)*

TREĆE POGLAVLJE

Islamski i sekularni zakon i ostvarivanje ciljeva

- **Kazna za lopova između odsijecanja ruke i zatvora**
- **Kazna za lopova u bibliji**
- **Samoodbrana u islamskom zakonu**
- **Samoodbrana u bibliji**
- **Samoodbrana u sekularnom zakonu**

TREĆE POGLAVLJE

Islamski i sekularni zakon i ostvarivanje ciljeva

Svi krivični zakoni su uspostavljeni radi ostvarivanja dva osnovna cilja:

- **Odvraćanje**

Sprječavanje prijestupnika da ponovi isti prekršaj i odvrćanje drugih ljudi kada vide presudu (kaznu) za počinioca da počine isti prekršaj.

- **Milost za pojedinca i čovječanstvo**

Milost za pojedinca odvrćanjem od ružnog djela kojim se narušavaju prava drugih, a samim tim nad njim se neće izvršiti kazna. Milost za ljude jer će biti zaštićeni od toga da neko povrijedi njihova prava! Ovdje treba sebi da postavimo pitanje: koji od ova dva zakona bolje odvrćaju od loših djela, a istovremeno koji od njih je milostiviji prema ljudima? Islamski zakon ili sekularni zakon? Razmotrićemo neke primjere krađa i kazni za krađu po islamskom i po sekularnom zakonu kako bismo vidjeli koji je od ova dva zakona uspješniji u ostvarivanju malo prije spomenutih ciljeva.

Kazna za lopova između odsijecanja ruke (šake) i zatvora na nekoliko godina

Na samom početku treba da znamo da kazne nisu nešto plemenito, a kada bi i bilo tako onda bi se izgubila osnovna funkcija i svrha kazni a to je odvrćanje (sprječavanje) od loših djela. Tako kada poredimo kaznu odsijecanja ruke i zatvorsku

kaznu mi poredimo dvije loše, ružne stvari koje su zapravo KAZNA, ali mi biramo ono što je bolje od to dvoje i manja šteta.

Sa logičko-razumskog aspekta i promatrajući šta je bolje za budućnost, bez pristrasnosti, jasno je da je kazna odsijecanja ruke efektivnija i djelotvornija od kazne zatvora i najefikasnija u sprječavanju tog krivičnog djela, jer kada lopov razmisli da će zbog krađe izgubiti ruku nije razumno da počini to zlodjelo i na taj način će spasiti i svoju ruku, a i imetak ljudi. Što se tiče zatvorske kazne ona ne odvraća lopova od krađe jer je vremenski ograničena i nakon izvjesnog vremena lopov se nalazi na slobodi i ponovo može da počini neka druga zlodjela s obzirom na prezir prijestupnika prema ovoj kazni! Kaže Uzvišeni:

"Kradljivcu i kradljivici odsijecite ruke njihove, neka im to bude kazna za ono što su učinili i opomena od Allaha! A Allah je silan i mudar." (Al-Maida 38)

Kaže Uzvišeni „i opomena od Allaha“ – dakle kazna od Allaha kojom ih opominje, i ona je od Allaha, a ne od stvorenja. Obaveza stvorenja je da Ga poslušaju jer On najbolje zna njihova stanja i ono što će ih popraviti, a i njihov dunjaluk (ovaj svijet). S obzirom na činjenicu da je kazna odsijecanja ruke efikasnija i djelotvornija od zatvorske kazne ona je i milostivija prema prijestupniku i ostalim ljudima! Ovakva kazna odvraća lopova od ponovnog činenja ovog grijeha (zlodjela), širi spokoj među ljude koji tada žive u mirnoj zajednici (društvu) spokojnih i smirenih duša, ne bojeći se za svoj imetak i ono što je u njihovom vlasništvu. S druge strane, najmilostivija je i za samog lopova jer ga spašava od štete i svih onih ružnih stvari, sramota, koje su rezultat zatvorske kazne jer je poznato da su zatvorske skupine sastavljene od raznih

kriminalaca što uništava prijestupnika u moralno-duševnom smislu, a uništava i zajednicu u cjelosti. Neke od tih štetnih posljedica su sljedeće:

1. Prijestupnik postane još gori

Jedna od posljedica zatvora je i to što kakav god da je prekršaj počinio prijestupnik, pa makar i neko malo zlodjelo bilo u pitanju, u kriminogenoj sredini i okruženju će naučiti razne i brojne vrste i oblike drugih kriminalnih radnji i prijestupa. Zatvor je poput univerziteta gdje kriminalci razmjenjuju iskustva i znanja pa sitni kriminalac nauči od onih okorjelih i krupnih kriminalaca ostale načine kriminala i to mnogo opasnije. Pa nakon puštanja na slobodu sitni kriminalac se u društvo vraća kao pravi kriminalac, još opasniji po društvo. Kriminalci sklapaju razne paktove i prijateljstva koja se nastavljaju i nakon izlaska iz zatvora. Na taj način se formiraju nove kriminalne mreže koje okupljaju i spajaju ubicu sa narkodilerima, kompjuterskim programerima, nuklearnim naučnicima koji se ne bi mogli sastati osim u zatvoru na izdržavanju kazni za razna zlodjela. A čemu to!? Ova opasna pojava koja proizilazi iz zatvorske kazne je navela veliki broj onih koji donose zakone da uvedu u praksu izolaciju, odnosno samicu, među zatvorenicima unutar samog zatvora. Naravno, ova teorija je na prvi pogled osuđena na neuspjeh zbog nemogućnosti njene primjene u praksi. Zbog izolacije među zatvorenicima nastaju duševni i psihološki problemi. Uporedo sa tim tu su i mnogi troškovi koji se finansiraju od poreza časnih i poštenih građana da bi se napravili veliki zatvora koji su opremljeni sa odvojenim izolacionim jedinicama!

2. Spora duševna i moralna smrt prijestupnika

Zaista zatvorska kazna uništava, razara duševni i moralni život zatvorenika u potpunosti i to samo jednim ulaskom u zatvor u većini slučajeva. Zatvorenik se nalazi u jednom kavezu poput štetnih životinja, izolovan u potpunosti od spoljašnjeg društva. Nakon što izdrži kaznu i izađe iz zatvora vraća se u društvo još više izolovan i još više opasan tako da mu je teško da se prilagodi gradskom, civilizovanom društvu po drugi put i ponovo se susreće sa brojnim mentalno-duševnim problemima čije se posljedice ne mogu sakriti!

3. Spora finansijska (ekonomska) smrt prijestupnika

Kazna zatvora u potpunosti uništava ekonomsko stanje i život zatvorenika i dovodi ga u kolaps ulaskom u zatvor. Ako je bio zaposlen ostaće bez posla i funkcije, ako je bio vlasnik neke trgovine propašće sve ono što je bilo vezano za njegovo poslovanje i trgovinu. Njegova porodica i svi oni koji su poslovno bili povezani sa njim će ekonomski biti uništeni, izgubiće posao oni koji su kod njega radili što se opet negativno odražava na njihove porodice, a sve to negativno utiče u ekonomskom smislu na cijelu zajednicu iako oni nisu krivi!

4. Spora društvena smrt prijestupnika

Zatvorska kazna okončava društveni život zatvorenika, jer kakav je to društveni život osobe koja je u zatvoru ili u izolaciji, daleko od svoje žene, djece, rođaka, prijatelja!

5. Kolektivna kazna za porodicu prijestupnika

Porodica prijestupnika koji je u zatvoru trpi kolektivnu i duševnu patnju, jer je ženi uzet muž, majci sin, djeca su lišena

svoga oca bez ikakve krivice! Kako zatvorenik može izvršavati potrebe svoje žene u duševnom, ekonomskom, seksualnom i društvenom smislu, kako će odgajati svoju djecu i pružiti im nježnost i brigu, kako će se starati o svojim roditeljima ako su bolesni ili stari!? U suštini, njegov zatvor je zatvor za sve njih! Ovakva je situacija kada je čovjek u zatvoru, a kada je u zatvoru žena koja ima malu djecu onda se o njima nema ko starati niti izvršavati njihove potrebe. Pa kakva su to okrutna i surova srca koja mogu odvojiti majku od njene male djece i dati ih nekoj od državnih ustanova da brine o njima.!! Pa kakvu će to brigu voditi ta ustanova o djeci koja su odvojena od svoje majke? Da, nahraniće ih, napojiti, obući, ali im ne može dati nježnost, ljubaznost, majčinsku toplinu i lijep odgoj! Nema sumnje da se na ovaj način stvaraju nove generacije sa moralnim kompleksima čiji negativan uticaj će se ispoljiti u budućnosti, a društvo se sa tim neće moći nositi.

6. Spora politička smrt prijestupnika

Zatvorska kazna je kako spora tako i brza smrt za prijestupnika koji je nevin i čist od onoga za šta je optužen. U jednoj od razvijenih zemalja podignuta je lažna optužba za korupciju protiv opozicionih političara u toj državi. Mnoge razvijene zemlje su ovaj slučaj opisale i okarakterisale kao laž i izmišljotinu zbog političkih motiva i potpune eliminacije opozicionih političara koji imaju uticaj na narodne mase sa političke scene. Naravno, pred vladom su bila dva izbora: da izvrši atentat i likvidaciju u pravom smislu riječi, ili da izvrši „politički“ atentat hapšenjem i izolovanjem od društva i narodnih masa!

7. Opterećenje državnog budžeta i poštenih građana ogromnim ekonomskim troškovima

Troškovi izgradnje zatvora i njihovog održavanja, troškovi straže, plate zatvorskih radnika od službenika do vojske, troškovi naoružanja, troškovi za održavanje posebnih vozila za deportaciju zatvorenika do sudnice i nazad, troškovi transporta radnika od kuće do radnog mjesta, troškovi ishrane i održavanja samih zatvora itd. Sve ove troškove finansira poštenu i časnog građanin koji je prije toga već pokraden od strane tih istih lopova koje sada mora da izdržava. To je zato što država povećava namete građanima kako bi mogla da isfinansira troškove održavanja zatvora. Drugim riječima, lopov krađe i prije, a i poslije ulaska u zatvor, ali indirektno! Na ovaj način poštenu građanin postaje „lopov“ jer zbog svih ovih poreskih nameta i pritisaka on umjesto da svoj novac troši na obrazovanje svoje djece i poboljšanje životnih uslova on izdržava lopova koji ga je već pokrao! Kada bi država uradila suprotno pa novac koji troši na održavanje zatvora i izdržavanje zatvorenika da usmjeri na poboljšanje uslova života ljudi sa niskim primanjima ne bi imalo lopova u društvu. Pored toga sekularni zakoni putem zatvorske kazne stvaraju armiju zatvorenika i armiju stražara sačinjenu od zaposlenih i vojnika. Obe vojske troše energiju umjesto da je proizvode i pomažu rastu i napretku društva.

Ovo su samo neke od bitnih negativnih posljedica kazne zatvora koje su štetne i za pojedinca i za društvo. Zbog svega ovoga, kada bi se lopovu predložilo da mu se odsiječe ruka ili da bude u zatvoru nekoliko godina izabrao bi ovo prvo (da mu se odsiječe šaka) i na taj način se izbjeglo uništenje njegovog života u društvenom, ekonomskom, psihološkom, moralnom pa i političkom smislu i kontekstu. Takođe, kada bi se isto ponudilo opozicionom političaru on bi izabrao da mu odsijeku šaku umjesto zatvorske kazne. Zbog toga je odsijecanje ruke milost njemu, a kazna za one koji su ga lažno optužili jer

jednostavno ne bi nestao sa političke scene i mogao bi da nastavi borbu protiv njihove korupcije i nemoralna.

Ovom prilikom, ja kao advokat i aktivista u sferi zaštite ljudskih prava, pozivam organizacije za zaštitu ljudskih prava i Ujedinjene nacije da zauzmu čvrst stav protiv ove ružne, grozne, poražavajuće kazne - kazne zatvora za lopova!

Praktična primjena kazne odsijecanja ruke (šake)

Spominje šejh Salih Al-Fevzan, Allah ga sačuvao, u jednom od svojih predavanja da je za deset godina čuo za dva ili tri slučaja odsijecanja ruke u kraljevini Saudijskoj Arabiji. Naravno, ako uporedimo ovaj procenat sa hiljadama onih koji su u zatvorima i godišnje troškove razvijenih zemalja po ovom osnovu vidjećemo veličinu milosti šerijatske kazne odsijecanjem ruke lopovu, kako za njega tako i za cijelo društvo. Na taj način se sačuvala bezbijednost i društva i lopova jer je spriječen da ponovo ukrade i nad njim se više neće izvršiti nikakva kazna.

Uslovi sprovođenja kazne odsijecanjem ruke (šake)

Stvar nije onakva kakvom je neki zamišljaju, a to je da ako osoba jednom ukrade biva joj odsječena ruka. Cilj sprovođenja ove kazne nije povređivanje kradljivca već zaustavljanje i sprječavanje njegovog terora nad drugima, sprječavanje provale i pljačke njihovih kuća. Također, ova kazna se ne sprovodi nad

svakim lopovom već u tačno preciziranim i određenim situacijama i uvjetima koji se moraju ispuniti:

1. Da ono što je ukradeno bude iz dobro čuvanog mjesta kao što je na primjer sef, trezor, blagajna, kasa i slično. Po mišljenju većine učenjaka (šerijatskih pravnika) kazna odsijecanjem šake se sprovodi u situaciji kada lopov provali, (tj. nasilno upadne na mjesto gde se određeni imetak, vrijednosti, dragocjenosti nalaze) razbije vrata ili prozor, iskopa zid ili neku sličnu površinu, zavuče ruku u džep i slično.

2. Da lopov izađe sa onim što je ukrao. Dakle, ako lopov bude unutar sefa, blagajne, kase i sl. i bude uhvaćen prije nego izađe sa onim što je ukrao neće mu biti odjsečena ruka već će se kazniti nekom drugom kaznom koju sudija odredi. U ovome je milost i otklanjanje sumnje, jer možda vlasnik sefa, kase i sl. pomisli da je neka osoba ušla na njegov posjed (prodavnicu i sl.) da krade, a ustvari može se ispostaviti da ta osoba nije imala namjeru da ukrade.

3. Da onaj koji je pokraden zatraži od lopova da mu vrati imetak, jer ako to ne zahtijeva onda odsijecanje šake lopovu nije obavezno. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Oprostite jedni drugima ono za šta je propisana kazna, jer kad to stigne do mene izvršenje kazne postaje obavezno.“** (Sahih Ebi Davud) Kad je Safvan bin Umeje uhvatio lopova koji ga je pokrao u džamiji otišao je sa njim Poslaniku, salla Allahu alejhi ve sellem, a želeo je da mu oprost pa mu je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, rekao: **„Eh da si to učinio prije nego ste došli meni!“** (Sahih Ebi Davud)

4. Da ukradeni imetak dostiže određenu i šerijatom preciziranu vrijednost, a ako bude manje od toga odsijecanje ruke se ne sprovodi.

5. Da posvjedoče dva pravedna čovjeka da se krađa dogodila ili da sam lopov prizna i to dva puta.

6. Da lopov krađu obavi tajno, da ga drugi ne vide, u suprotnom nema odsijecanja ruke. U slučaju da dođe do otimanja imetka putem nasilja na očigled ljudi gdje vlasnik imetka može da zatraži pomoć ili uzme stvar u svoje ruke, ili kada bi uzeo imetak koji mu je prethodno povjeren, dat na korištenje bez naknade, izgubi ga ili poriče da mu je taj imetak bio povjeren, takođe nema odsijecanja ruke. Ovo zato što je taj imetak bio čuvan u sefu, kasi, blagajni i sl. a on je imao dozvolu i pristup tom imetku. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **“Kazna odsijecanja ruke se ne sprovodi nad izdajnikom, otmičarem, niti nad pronevjeriocem.”** (Tirmizi, Albani ga smatra vjerodostojnim) Pronevjerilac je onaj ko uzme imetak javno i namjerno na brzinu u bijegu. Upitan je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, o hurmama koje vise na grani pa je rekao: **„Ko ubere koliko da utoli glad bez da ponese sa sobom nema kazne nad njim, onaj ko ubere i ponese sa sobom treba da plati koliko je odnio i još kaznu za to, a onaj ko ukrade nešto od hurmi koje su stavljene u džerin (mjesto za sušenje hurmi) u vrijednosti tri dirhema i više kažnjava se odsijecanjem ruke.“**

(Sahih Ebi Davud)

Iz ovog hadisa vidimo da je kazna odsijecanjem ruke zadnja, a prije nje se primjenjuju druge kazne kao što je novčana i slično.

7. Da lopov bude punoljetan, razuman, jer se kazna ne sprovodi nad djetetom i ludakom.

8. Da lopov ima slobodnu volju (izbor), tj. da nije prisiljen na krađu.

9. Da lopov zna da je krađa haram (zabranjena), jer se kazna nad onim ko je iz neznanja nešto ukrao ne sprovodi. Po ovom pitanju sekularni zakoni se razlikuju od islamskog. Naime, u sekularnim zakonima se neznanje ne uzima kao izgovor i kazna se sprovodi nad počiniocem bez obzira što on nije znao da je djelo koje je uradio krivično djelo. U ovu klopku upadaju mnogi putnici koji posjećuju strane zemlje kao turisti, ili radi liječenja, studija i slično zbog nepoznavanja zakona tih zemalja.

10. Da lopov nema sumnju da je ukradeni imetak njegov jer se kazna u tom slučaju ne sprovodi. Na primjer, lopov smatra da polaže pravo na neki imetak kao kada roditelj ukrade imetak svoga sina, deda i baka od svojih potomaka, ako pokrade sin roditelje jer dijete obično se ne plaši da uzme od svojih roditelja, ili ako muž od žene ukrade i obratno, u svim ovim slučajevima nema kazne odsijecanjem ruke. Također, ako neki musliman ukrade iz bejtul-mala (državne kase) nad njim se neće sprovesti ova kazna jer svaki musliman ima svoj hakk (pravo) na taj imetak. Ako povjerilac ukrade od onoga što je povjerio u slučaju da mu se dug odlaže ili mu se iskazuje nezahvalnost, ali pod uvjetom da ne ukrade više od iznosa na koji polaže pravo, također nema odsijecanja ruke.

11. Ako neko ukrade iz nužde da bi od sebe otklonio neku propast, u slučaju gladi, žeđi, nema kazne nad njim pod uvjetom da je količina onoga što je ukrao srazmjerna njegovoj potrebi da od sebe otkloni propast ili prijetnju po život od preterane žeđi i gladi.

12. Da lopov povuče priznanje, jer ako je jedini dokaz za krađu njegovo priznanje i povuče ga prije izvršenja kazne onda nema odsijecanja ruke jer u tom slučaju njegov opoziv priznanja rezultira sumnjom.

Sumnja:

Neko može reći zašto da se kazna izvrši nad onim ko je ukrao određen iznos koji prekoračuje nisab (određenu granicu), a nekada se ruka ne odsijeca džeparošu koji sakupi ogromnu količinu imetka?

Kaže Ibnul Kajim, Allah mu se smilovao, odgovarajući na ovo pitanje: „Ovo je od potpune savršenosti šerijata (islamskog zakona) i predostrožnosti prema lopovu. Lopov provaljuje u kuće, obija sefove, brave i nije moguće da vlasnik imetka učini nešto više kako bi obezbijedio ono što je u njegovom vlasništvu. U slučaju da za ovo nije propisana kazna ljudi bi se međusobno krali, šteta bi bila ogromna, a i sama krađa bi postala masovna pojava. Džeparoš uzima imetak ljudi koji ga mogu uhvatiti, vratiti pravo oštećenom ili posvjedočiti u njegovu korist pred sudijom. On uzima imetak iz nemara iz svog ili tuđeg vlasništva, mada ne postoji vrsta nemara usled koje bi on mogao pronevjeriti ono što čuva zbog jakih bezbjedonosnih mjera.“

Način izvršenja kazne

Nema razilaženja među učenjacima da se treba na velikodušan način izvršiti kazna nad kradljivcem. Na mjesto izvršenja kazne ga treba privesti blago, ne grditi ga, ne psovati ga, ne sramotiti ga, jer Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, kaže: „**Ne pomažite šejtanu (đavolu) protiv vašega brata.**“ (Silsiletussahiha 1638, šejh Šuajb Arnaut ga je ocijenio kao hasen-dobar)

Takođe, sudija treba da odredi pogodno vrijeme za izvršenje kazne, kada nije ni previše toplo ni hladno. Kazna se ne može

izvršiti nad bolesnikom koji se nada smrti, niti nad trudnicom ili porođiljom koja je u nifasu (postporođajnom krvarenju), niti nad bilo kojom osobom kojoj bi odsijecanje ruke ugrozilo život. Kada se stigne na mjesto izvršenja kazne lopov treba da sjedne, da bude vezan kako se ne bi pomijerao, da on kaže koja ruka će da mu se odsiječe, da se pritisne na nju i odsiječe odjednom, kao i da se koristi sredstvo kojim će se odsijecanje ruke najbrže okončati.

Sumnja:

Neko će reći kako je gledao odsijecanje ruke u nekoj od muslimanskih zemalja koje su zahvaćene ratom i prizor nimalo nije prikladan. Udaraju hladnom sabljom po ruci i po nekoliko puta dok je ne odsijeku, a nakon toga se još i raduju uzvikujući Allahu Ekber - Allah je najveći!

Odgovor na ovu sumnju

Ovakvo ponašanje pojedinaca nije u skladu sa islamskim zakonom koji ne dozvoljava da se na ovaj način lopovu odsiječe ruka. Njihov postupak ukazuje na neznanje i oni ovakvim postupkom samo stvaraju ružnu sliku o islamskom zakonu i njegovoj velikodušnosti.

Aspekti njihovog drugačijeg učenja po pitanju islamskog zakona:

1. **Kazne se ne sprovede u ratnim okolnostima.** Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Nemojte odsijecati ruke u toku bitke**“ (Tirmizi, Albani ga je ocijenio kao sahih - vjerodostojan u Sahihul-Džami': 7397, Miškat 3601)
Rekao je Ibn Kajim: „Ovo je jedan od propisa koji se ne sprovodi za vrijeme rata iz bojazni da ne proizvede ono što je Allahu mrže od odlaganje kazne a to je da ce osoba priključi

mušricima iz bijesa i srdžbe. Ovako govore Omer, Ebu Derda, Huzejfe i drugi.“

2. Ne treba se radovati prilikom izvršenja kazne nad krivcem

Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, se nije radovao zbog kazne i nije mu bilo drago zbog toga, ali sprovođenje Allahovih propisa je obaveza i pokornost Njemu. Rekao je Abdullah bin Mes'ud: „Sjećam se prvog čovjeka kojem je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, odsjekao ruku. Lopov je doveden pa je naredio da mu se odsiječe ruka, a lice Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, je bilo tužno. Rekoše – O Allahov Poslaniče, kao da prezireš ovu kaznu? A zašto ne bih?! Nemojte pomagati šejtanu (đavolu) protiv vašega brata. Obaveza imama je da izvrši kaznu, a Allah je onaj koji prašta i voli praštanje (neka im oprostite i ne zamjere! Zar vam ne bi bilo drago da i vama Allah oprostí? A Allah prašta i samilostan je).“ (Silsiletus-Sahih: 1638, šejh Arnaut ga smatra dobrim- hasen)

Ovo je šerijatska kazna za lopova koja je sa razumsko-
logičkog aspekta bolja i korisnija za društvo, njegov opstanak i
budućnost. A sada ćemo se osvrnuti na kaznu za lopova u
drugim religijama.

Kazna za krađu u bibliji

1. Kamenovanje i spaljivanje lopova i njegove porodice (Knjiga Jošue Nunova 7/1)

¹. Izraelovi sinovi postupili su neverno sa stvarima koje su bile određene za uništenje, jer je Ahan, sin Harmije, sina Zavidije, Zarinog sina, iz Judinog plemena, uzeo neke stvari koje su bile određene za uništenje. Zato se Gospod žestoko razgnevio na Izraelove sinove... ¹². Zato Izraelovi sinovi neće moći da se odupru svojim neprijateljima. Okrenuće leđa bježeći pred svojim neprijateljima jer su na sebe navukli osudu uništenja. Neću biti s vama dok iz svoje sredine ne uklonite ono što je bilo određeno za uništenje... ¹⁹. Tada Jošua reče Ahanu: „Sine moj, daj slavu Gospodu, Izraelovom Bogu, i priznaj mu sve. Reci mi, molim te, šta si učinio. Ne krij to od mene.” ²⁰. Ahan odgovori Jošui: „Zaista sam zgriješio Gospodu, Izraelovom Bogu. Evo šta sam učinio: ²¹. Među opljenjenim stvarima video sam jedan lijep, svječani ogrtač iz Senara, dvjesta sikala srebra i zlatnu polugu tešku pedeset sikala. Poželeo sam da to imam i uzeo sam. Eno, sve je to sakriveno u zemlji usred mog šatora, a srebrni novac je ispod ogrtača.” ²². Jošua je odmah poslao ljude koji su otrčali u šator i gle, sve je bilo sakriveno u njegovom šatoru, a srebrni novac bio je ispod ogrtača. ²³. Oni su uzeli sve što je bilo usred šatora, odneli su to Jošui i svim Izraelovim sinovima i prostrli pred Gospoda. ²⁴. Jošua i svi Izraelci uzeli su Ahana, Zarinog sina, a sa njim i srebro, svečani ogrtač i zlatnu polugu, njegove sinove, njegove kćeri, njegova goveda, njegove magarce, njegove ovce, njegov šator i sve što je bilo njegovo, pa su ih izveli u dolinu Ahor. ²⁵. Tada Jošua reče: „Zašto si nam naneo nevolju? Gospod će danas tebi naneti nevolju.” Tada su ih svi Izraelci kamenovali, a zatim su ih spalili vatrom. Tako su ih zasuli kamenjem. ²⁶. Zatim su na njega nabacali veliku gomilu kamenja koja stoji sve do danas. Tako se Gospod odvratio od svog žestokog gnijeva. Zato se to mesto sve do danas zove dolina Ahor.

2. **Raspeće sve do smrti: Jevandjelje po Mateju (27/37)**

37. I staviše mu iznad glave krivicu njegovu napisanu: „Ovo je Isus, kralj judejski.”

38. Tada raspeše s njim dva lopova, jednog sa desne, a drugog sa lijeve strane.

3. **Smrtna kazna: Ponovljeni zakon (24/7)**

⁷ Ko se nađe da je ukrao čovjeka između braće svoje, sinova Israilovih, i trgovao njim i prodao ga, neka pogine onaj kradljivac i tako izvadi zlo iz sebe.

4. **Porobljavanje i trgovina robljem: Knjiga izlaska (22/1-3)**

¹ Ko ukrade vola ili ovcu ili kozu i zakolje ili proda, da vrati pet volova za jednoga vola, a četiri ovce ili koze za jednu ovcu ili kozu. ² Ako se lopov uhvati kako krade, te bude ranjen tako da umre da ne bude kriv za krv onaj koji ga bude ubio; ³ Ali ako se bude sunce rodilo, da je kriv za krv. A lupež sve da naknadi; ako li ne bi imao, onda da se on proda za svoju krađu. (Dakle, lopov je obavezan da nadoknadi oštećenom ono što je ukrao, ako lopov ne bude u stanju da imetkom nadoknadi ono što je ukrao onda se on prodaje kao rob za cijenu koja je srazmjerna onome što je ukrao)

U islamu se svaki čovjek kažnjava zbog svog grijeha i njegova kazna se ne odnosi na druge. Kaže Uzvišeni:

"Što god ko uradi, sebi uradi, i svaki grješnik će samo svoje breme nositi. Na kraju Gospodaru svome ćete se vratiti i On će vas o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti."

(Al-An'am 164)

Odbijanje i gonjenje napadača u islamskom zakonu i samoodbrana

Samoodbrana u islamskom zakonu

Kada čovjek čini nasilje i pokazuje neprijateljstvo prema drugome, ugrožavajući mu život, imetak, čast, nasrne na njega želeći njegov imetak ili život, u tom slučaju je čovjeku dozvoljeno da uzvrat na to nasilje na odgovarajući način kako bi se odbranio. Počeće od najprikladnijeg, najmirnijeg načina ako je to moguće, pa ako se može riječima odbraniti neće koristiti udarce, ako se može odbraniti udarcima ruku neće koristiti nož, ako se može odbraniti pomoću noža nanoseći mu povrede onda mu je zabranjeno ubistvo napadača, a ukoliko se ne može drugačije zaštititi osim ubistvom onda mu je i to dozvoljeno i ne snosi nikakvu odgovornost (krivicu) u tom slučaju. Ako postoji mogućnost bježanja od napadača onda je to obaveza jer uzvratanje na napad je naređeno radi zaštite života na najlakši i najjednostavniji način.²³

Rekao je Uzvišeni:

"Onima koji vas napadnu uzvratite istom mjerom i Allaha se bojte, i znajte da je Allah na strani onih koji se grijeha klone.
(Al-Bakara 194)

Neki od uslova koji se moraju ispuniti kako bi se napadaču uzvratilo

²³ *Vratiti se na „Osnove islamskog fikha“ – Muhamed ibn Ibrahim ibn Abdullah Tuvidžiri*

1. Da napad zaista postoji, tj. da je uzvratanje na napad opravdano.
2. Da se napad dogodi. Ako bi se dogodila prijetnja da će se nešto desiti u budućnosti onda nije dozvoljena odbrana, jer nema odbrane prije napada.
3. Jasni dokazi koji potvrđuju neprijateljstvo od strane napadača jer se same riječi ne prihvataju. Jer kada bi se same riječi prihvatale prolila bi se velika krv uz izgovor samoodbrane.
4. Postepenost u uzvratanju na napad. Na ovo nam ukazuje sljedeći hadis Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*: Upitao je jedan čovjek Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*: **„O Allahov Poslaniče, šta da radim ako neko nasrne na moj imetak bespravno?“** reče Poslanik: **„Zastraši ga Allahovom kaznom.“** Reče čovjek: **„A šta ako ga to ne odvrati?“** Poslanik ponovi: **„Zastraši ga Allahom.“** Reče čovjek: **„A šta ako ga to ne odvrati?“** Poslanik ponovi: **„Zastraši ga Allahom.“** –A ako ni to ne bude dovoljno? Onda ga ubij- reče Poslanik- **ako ti budeš ubijen bićeš od stanovnika dženeteta (raja), a ako njega ubiješ biće od stanovnika džehenema (pakla).**“ (Musned od imama Ahmeda, šejh Albani i šejh Arnaut su ga ocenili verodostojnim)

Samoodbrana u bibliji:

Knjiga izlaska (22/2):

² Ako se lopov uhvati kako provaljuje pa bude ranjen tako da umre, onda onaj ko ga je ubio ne snosi krivicu.

Vrijedno je spomena i to da, recimo, prijevod ovih stihova koji se odnose na lopova i kaznu za krađu na grčkom jeziku

razlikuje se od nekih drugih prijevoda. U prijevodu na grčkom jeziku stoji: „Kada se lopov uhvati u krađi njegovo pogubljenje se izvršava na licu mjesta i onaj koji ga ubije ne snosi nikakvu odgovornost.“

Samoodbrana u sekularnim zakonima

Kao što smo prethodno mogli vidjeti, puno je nepravilnosti i nedostataka u sekularnim zakonima kada je riječ o samom definiranju krivičnog djela i onoga što je pravedno, kao i u definiranju i određivanju odgovarajuće jedinstvene kazne koju treba primijeniti u različitim državama koja po njihovom viđenju treba da obezbijedi mir i odvraća i spriječi prijestupnike od činjenja zlodjela. Također, iste nedostatke i tumaranje možemo primijetiti i kada se radi o samoodbrani prilikom provala u kuće. S jedne strane zakoni su na strani prijestupnika na račun i protiv žrtve, a imamo i zakone koji su na strani žrtve, a protiv kriminalca. Na primjer, u SAD-u primjenjuje se zakon „stajanje na svojoj zemlji“²⁴ koji vlasnicima kuća dozvoljava upotrebu smrtonosne sile shodno njihovom mentalitetu i riziku od provale u njihove domove. Ovo je prouzrokovalo mnoge oštre sukobe i političko-pravna razilaženja. Dogodio se veliki broj demonstracija protiv ovog zakona. U saveznoj državi Konektikat ušao je nastavnik u svoju kuću i zatekao maskiranu osobu sa nožem u ruci. Odmah je zapucao na njega i usmrtio ga. Kasnije se ispostavilo da je ta maskirana osoba bila njegov sin. Što se tiče Ujedinjenog kraljevstva takođe imamo žestoke političko-pravne sukobe kada je riječ o samoodbrani. Dok su svojevremeno premijer Dejvid Kameron i ministar pravde Kris

²⁴ *Stand your ground laws*

Grajling²⁵ pokušavali da donesu strožiji zakon protiv provale u kuće, nacionalni savjet za građanske slobode se žestoko suprostavio donošenju ovakvog zakona govoreći da je takva politika neodgovorna. Ovdje ćemo navesti govor ministra pravde Krisa Grajlina: „Niko od nas ne zna kako bi reagovao kada bi mu neko provalio u kuću. Niko od nas ne zna koliko je zastrašujuće da se suoči sa provalom svoje kuće u pola noći, ili koliko je užasno kada osjetimo da nam porodica nije bezbjedna. Nekada te tako kritična i opasna situacija dovede u stanje kada ne razmišljaš ni o čemu osim kako da zaštitiš svoje voljene, ali nisi siguran da li će zakon biti na tvojoj strani. Ja tvrdim da se vlasnici kuća ponašaju instiktivno, i iskren da budem, treba da se te stvari i odnosi preurede da oni budu žrtve, a ne prijestupnici. Mi smo u procesu izmjene jedne veoma važne stvari koja se zove „**ko ponovi krađu neka se pripremi**“ jer onaj ko dva puta ponovi neko zlodjelo uz primjenu sile suočiće se sa žestokom kaznom vječnog zatvora!! Nakon prošlih izbora obećali smo da ćemo preduzeti mjere predostrožnosti kada se radi o inostranoj kulturi ljudskih prava. Ludost je da ti ljudi koji su čvrsto odlučili da napadnu društvo imaju mogućnost izaći pred sud nakon što ponove zločin jer postoji „rupa u zakonu“ i pored toga što su transportovani u zemlje iz kojih dolaze. Mi dobro znamo da je nemoguće dogovoriti se oko ove stvari na način na koji mi to želimo, ali ne možemo nastaviti kao što smo do sada radili. Svako se treba staviti na mjesto čovjeka ili žene koji su suočeni sa napadom lopova, reakcija je tada pomiješana sa ljutnjom, uznemirenošću i strahom jer tada nema vremena za smireno djelovanje.“

²⁵ *Cristopher Stephen Grayling, Lord Chancellor and Secretary of State for Justice.*

<http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/the-bulglar-is-unarmed-you-have-a-knife-so-what-do-you-do-next-8203046.html>

Navešćemo i govor premijera Dejvida Kamerona koji kaže: „Možeš raditi bilo šta sve dok ne postoji odgovarajuća sankcija (kazna). Zaista ne možeš ubosti lopova ako je izgubio svijest, ali stvarno trebamo donijeti strog zakon koji je na strani vlasnika kuća i da im otvoreno i javno kažemo: **kada lopov pređe prag vaše kuće i provali u vaš stan prijeteci vašoj porodici lišen je svih prava.**“

Navodi jedna od britanskih novinskih agencija podržavajući strožije kazne za lopove: „Tvrđim da sudije još više olakšavaju činjenje teških zločina, kao i to da javnost nije uspjela u donošenju čvrstih odluka da kazne za lopove budu strožije. Dobićete strogu kaznu za neki sitni prekršaj u rukovođenju i slično, a za ozbiljne, opasne prekršaje nećete dobiti odgovarajuću kaznu srazmjernu tim zločinima.“²⁶

26

<http://www.telegraph.co.uk/news/politics/conservative/9595589/David-Cameron-when-a-burglar-invades-your-home-they-give-up-their-rights.html>

ČETVRTO POGLAVLJE

POLIGAMIJA (VIŠEŽENSTVO) U ISLAMSKOM ŠERIJATU (ZAKONU) I SEKULARNIM ZAKONIMA

- **Poligamija, preljubništvo i razmjena žena**
- **Poligamija i preljubništvo u sekularnim zakonima**
- **Razlika između druge žene i ljubavnice**
- **Razmjena žena u sekularnim zakonima**
- **Poligamija u judaizmu i kršćanstvu**
- **Poligamija u islamu**

ČETVRTO POGLAVLJE

Poligamija, preljubništvo i razmjena žena

Islamski zakon je dozvolio čovjeku poligamiju u okviru očuvanja stabilnosti društva i porodice, a sekularni zakoni su dozvolili mnoštvo prostitutki i ljubavnica na polju razaranja društva i porodice. Spomenućemo naredbu Uzvišenog Allaha kako bismo uporedili poligamiju u islamskom šerijatu i sekularnim zakonima i kako bismo vidjeli koji zakon više odgovara prirodi čovjeka, čuva pravo i čast žene.

Islam je jedina vjera koja precizno i jasno definira poligamiju. Kaže Allah Uzvišeni:

"Ako se bojite da prema ženama sirotama nećete biti pravedni, onda se ženite onim ženama koje su vam dopuštene, sa po dvije, sa po tri i sa po četiri. A ako strahujete da nećete pravedni biti, onda samo sa jednom; ili – eto vam onih koje posjedujete. Tako ćete se najlakše nepravde sačuvati." (An-Nisa' 3)

U drugim vjerama je višeženstvo dozvoljeno bez ograničenja. Pre nego nastavimo sa stanovištem drugih vjera o višeženstvu spomenućemo stav sekularnih zakona po ovom pitanju.

Poligamija i preljubništvo u sekularnim zakonima

Višeženstvo, a i preljubništvo imaju jedno opšte značenje, a to je da čovjek ima potrebu za više od jedne žene zbog posebnih

razloga od kojih ćemo navesti neke, međutim konačan ishod je jedan, a to je da čovjek može imati ženu i još jednu mimo nje, ili ženu i ljubavnicu pored žene! Sa aspekta zakonitosti, neki sekularni zakoni poligamiju smatraju krivičnim djelom govoreći da je to protivno moralnoj etici, a u isto vrijeme je legalizirana preljuba pa čak i razvrat i prostitucija! Kada bi čovjek oženio drugu ženu, a za to saznaju vlasti onda bi on morao pred sudom da odgovara zbog krivičnog djela, niskih pobuda i nemorala po njihovom viđenju stvari i bio bi kažnjen zatvorom. A ako bi imao ljubavnicu, pa čak sa njom i djecu da ima na nelegalan način, onda za njega nema nikakve štete niti kazne jer po njihovom viđenju to nije nikakvo krivično djelo, niti slijeđenje niskih pobuda, nemoral. Šta više, to je lična sloboda i moralna otvorenost (transparentnost). Znajući da je razlika između poligamije i preljubništva samo u postojanju bračnog ugovora kao garancije prava druge žene u slučaju braka, a nepostojanje tog bračnog ugovora znači da ljubavnica neće biti zvanično priznata kao žena (supruga). Da li to zapravo znači da se vlasti suprostavljaju tome da čovjek ima drugu ženu pa čak i ljubavnicu ili se suprostavljaju samom papiru, tj. ugovoru koji se odnosi na drugu ženu i osigurava njena prava kao i sprovođenje istih!? Drugim riječima, da li je krivično djelo to što čovjek ima dvije žene tj. ženu i ljubavnicu ili je krivično djelo njegov potpis na papiru!? Ako je zabranjeno da čovjek zakonito ima drugu ženu onda bi trebalo zabraniti i da ima ljubavnice! A to svakako ne, jer većina muškaraca danas u zapadnjačkim zemljama kloni se braka i preferiraju da vode svoj život bez vezivanja za jednu ženu jer su u mogućnosti da na svakih par mjeseci mijenjaju ljubavnice družeći se i posjećujući kao da su u braku, ali bez vezivanja. Da li se sekularni zakoni bore protiv ove pojave i zločina, ili se i ovo ubraja u ličnu slobodu, da jedan čovjek oponaša brak sa velikim brojem žena i to bez ograničenja?! Još gore od svega ovoga je to što su sekularni zakoni dozvolili i legalizirali

prostituciju kao profesiju tako da postoje mjesta namijenjena za ovu svrhu i to obezbijedena od strane vlasti u kojima se bukvalno odvija porobljavanje žena koje se plaćaju za svaki sat proveden sa muškarcem koji želi da prevari svoju ženu i sa prostitutkom počini blud. Svaka od tih prostitutki dobija platu od države zato što se bavi prostitucijom i prijavljena je poreskom da bi joj se uplaćivali doprinosi kao i svaki drugi dobri građanin! Ova pojava je veoma rasprostranjena u državama koje su zabranile poligamiju, skoro da nemaju ulicu u kojoj nema javnih kuća! I u slučaju poligamije možemo reći da je to stvar lične slobode ukoliko Zapad želi da je prakticira, iako znamo da je to nemoguće osim da Zapad bude zadovoljan s obje strane. Međutim, i preljubništvo i prostitucija se ne mogu sprovesti bez želje i zadovoljstva u njima, ali ovdje se radi o neprijateljstvu prema svemu što je islamsko, istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"Ni jevreji, ni kršćani neće biti tobom zadovoljni sve dok ne prihvatiš vjeru njihovu. Reci: "Allahov put je jedini Pravi put!" A ako bi se ti poveo za željama njihovim, nakon Objave koja ti dolazi, od Allaha te niko ne bi mogao zaštititi niti odbraniti."
(Al-Bakara 120)

Razlika između druge zakonite žene i ljubavnice

Prije nego čovjek odluči da oženi još jednu ženu (pored prve) treba dobro da razmisli o velikoj odgovornosti koju taj brak povlači sa sobom, o pravima te druge žene kako šerijatskih tako i finansijskih. Što se ljubavnice tiče stvar je jednostavna jer će ona i ostati samo ljubavnica bez ikakvih obavezujućih prava prema njoj ili djeci ako ih bude imala. Ovo otvara vrata zla i

nereda u društvu jer se muškarcu isplati da ide od jedne do druge ljubavnice radi zabave i uživanja. Nakon što zadovolji svoje strasti sa jednom ljubavnicom potraži drugu ljubavnicu (bolje reći žrtvu) sa čijm se osjećanjima igra i uništava njenu budućnost! Ovakav čovjek se ne boji toga da laže svoju ljubavnicu kako bi je oženio, ali ne može jer vlasti ne dozvoljavaju poligamiju, ili da će se rastati od svoje žene samo da bi nju oženio. A onaj ko je u stanju da prevari svoju ženu kako neće biti u stanju da izda i laže svoju ljubavnicu!?

Znajući da je preljubništvo štetno i negativno za samog čovjeka njegov život postaje nesrećan jer živi poput kriminalca i uvijek se krije da ga žena ne uhvati sa ljubavnicom ili da ga ne čuje dok razgovara sa njom. Ovakvo njegovo ponašanje je očigledan dokaz da radi nešto pogrešno, jer ako radi nešto dobro zašto se onda skriva? Ovo je takođe štetno i za ženu koja pristane da bude ljubavnica oženjenom čovjeku jer ona nikada neće biti na stepenu prve, zakonite žene. Naprotiv, smatraće sebe ženom drugog reda znajući da živi sa čovjekom koji ima drugu, zakonitu ženu. Neće moći da sa tim čovjekom ima normalan život, niti privatni niti javni, i neće moći uživati sa njim u šetnji bojeći se da ih neko ne vidi zajedno. Takođe, njeno emotivno stanje je nestabilno jer u svakom trenutku je njen ljubavnik može ostaviti ili će mu dosaditi.

Duga stvar koju sekularni zakoni zapostavljaju ili je ignorišu jeste da poligamija donosi korist ženi prije nego muškarcu. Broj žena u svijetu je dvostruko veći od broja muškaraca, a neki od razloga što je to tako su sljedeći:

1. **Rađanje**

Statistički podaci na nivou države ukazuju na to da je broj novorođene djece ženskog pola veći od broja novorođenčadi muškog pola.

2. **Mortalitet**

Stopa smrtnosti je mnogo izraženija među muškarcima zbog velikih ratova kao što su Prvi i Drugi svjetski rat koji su vođeni među državama u različitim periodima, a također i zbog saobraćajnih nesreća koje su češće kod muškaraca, kao i rane smrti koja je takođe učestalija među muškarcima nego kod žena.

3. **Izbjegavanje braka od strane muškaraca**

A to zbog neimanja želje i spremnosti da se prihvate bračne i porodične obaveze i odgovornosti, ili zbog nastranosti kojima je sklono sve više muškaraca u razvijenim zemljama, pout seksualnih nastranosti ili monaštva, celibata koje je prisutno u kršćanskim društvima.

4. **Zatvor**

Broj muškaraca koji su u zatvorima je mnogo veći od broja žena koje su na izdržavanju zatvorske kazne.

Svi ovi uzroci su doveli do toga da žena teško može naći muža sa kojim će zajedno živjeti. Zabranom poligamije sekularni zakoni su veliki broj žena bukvalno primorali da se zadovolje time da postanu ljubavnice sve dok ne nađu čovjeka (muža) pa makar pripadao drugoj ženi! Bilo bi bolje da sekularni zakoni legaliziraju poligamiju ostavljajući ženi da slobodno izabere ono što želi. Generalno, brak se ne može sklopiti bez obostranog pristanka, a krivično djelo poligamije je ustvari kršenje ličnih sloboda na koje se pozivaju same te zemlje.

Kada bi neko rekao bilo kojoj od ovih žena koje nisu u mogućnosti da imaju muža, a žele brak sa oženjenim čovjekom, bilo da se radi o kršćanki, jevrejki, muslimanki ili budistkinji, da poligamija nije stvar koja se smatra nemoralnim činom i da je bolje za nju da se uda nego da ostane usjedelica i da joj bude uskraćeno pravo na normalan život koji ima svaka druga udata

žena, ili da li je bolje za nju da živi kao ljubavnica oženjenog čovjeka zatim da je ostavi i nađe drugu ljubavnicu i da joj tako prođe cijeli život, svaka bi dala isti odgovor: „Šta ti je? Ako ne želiš poligamiju i smatraš da je to nemoralno to je tvoj stav, ali ne osporavaj stav onoga ko se s tobom ne slaže po tom pitanju. Ko želi neka prihvati poligamiju, a onaj ko ne želi neka se zadovolji sa jednim brakom!“

Razmjena žena u sekularnim zakonima

U velikom broju razvijenih zemalja rasprostranjena je pojava razmjene žena, supruge.²⁷ Dva muškarca razmjenjuju svoje žene na taj način da imaju seksualni odnos sa ženom ovog dugog, ili da čovjek istovremeno ima odnos sa svojom i ženom drugog čovjeka, a zatim ovaj drugi ima odnos sa svojom i ženom ovog prvog istovremeno. Razlog ovome je kako mnogi supružnici kažu njihova želja za promjenom, želja za što više seksualnih odnosa, smatrajući to sredstvom zbližavanja među prijateljima i uspostavljanja veza među sobom. Kurtis Birstrang spominje u svojoj knjizi „Razmjena supruge u Americi“ da je ovaj običaj uzeo maha i proširio se najprije među ratnim pilotima u toku Drugog svjetskog rata kada je puno njih ginulo pa su piloti formirali svoju posebnu zajednicu kako bi povezali svoje porodice na najbolji način. Ovi piloti su pazili na supruge drugih pilota u slučaju njihovog nestanka ili smrti. Ova pažnja i briga je vremenom prerasla u emotivnu i seksualnu vezu. Jedan od oblika razmjena supruge koji se pojavio i proširio među parovima u gradskim zajednicama Amerike je poznat kao klubovi ključeva gde bi muškarci bacili nasumice ključeve svojih kuća na zemlju, a zatim bi svaka žena uzela neki ključ

²⁷ *Swinging, wife swapping, wife sharing, partner sharing, wife trading or wife lending*

nasumice pa bi ta žena provela noć sa vlasnikom ključa koji je kod nje.²⁸ Na informativnom kanalu si-en-ena 11. 09. 2011. godine je objaljeno da je broj parova koji razmjenjuju supruge dostigao skoro 15 miliona! Danas postoji veliki broj svjetskih organizacija koje podstiču i ohrabruju pojavu razmjene suprug, organizuju putovanja, klubove i posebne svječanosti sa ciljem razmjene suprug na kojima nije dozvoljen ulazak muškarcima bez svoje supruge dok je ženama dozvoljeno da uđu pa i bez svojih muževa. Na tim svječanostima postoje posebne sobe za upražnjavanje seksualnih odnosa tako da čovjek može nakon odnosa sa jednom ženom da se vrati i ponovo ima odnos sa nekom drugom. Isti je slučaj i sa njegovom ženom koja može to nisko, prezreno, prosto djelo da ponovi sa nekoliko parova ili sa svakim od njih odvojeno! Naravno, razmjena suprug nije krivično djelo po sekularnim zakonima već se to smatra ličnom seksualnom slobodom. Smatraju da je moralno to što pilot udovoljava seksualnim i emotivnim željama žene drugog pilota koji je umro ili nestao. Ali kada je riječ o poligamiji kažu da je to krivično djelo!!! Kada bi pilot koji je oženjen oženio ženu drugog pilota koji je umro kako bi vodio brigu o njoj smatrali bi ga prijestupnikom i kaznili bi ga zatvorom pod optužbom za poligamiju! Poremećene li prirode!

Poligamija u judaizmu i kršćanstvu

U svetim knjigama se najčešće ne spominje vjerovjesnik osim da je imao više žena kao što su bili Sulejman, Davud, Ibrahim,

²⁸ *Swinging in America: love, Sex, and Marriage in the 21st Century*,
By Curtis R. Bergstrand, Jennifer Blevins Sinski

Ja'kub i ostali, neka su najljepši i najbolji blagoslovi na njih. Navodi se u „**Prvoj knjizi careva**“ (11/3) da je Alahov vjerovjesnik Sulejman, alejhi selam, imao sedam stotina uglednih žena i tri stotine sluškinja. U knjizi „**Ponovljeni zakon**“ (21/15) stoji „ako je čovjek oženjen sa dve žene, jedna je voljena, a druga prezrena...“. u „**Knjizi izlaska**“ (21/10) stoji „ako se nekome svidi neka žena pa je oženi, a zatim oženi još jednu neće joj biti uskraćeno ništa od hrane, odeće, niti snošaja.“

Ne postoji nijedan citat ni u Starom, ni u Novom zavjetu koji zabranjuje poligamiju pa čak ni ograničavanje broja žena! Neki od citata iz Novog zaveta koji potvrđuju poligamiju su sljedeći:

Prva poslanica svetog apostola Pavla Timoteju (3/1):

¹. Istina je riječ: ako ko episkopstvo želi, dobro djelo želi. ². Ali episkop treba da je bez mane, jedne žene muž, trezven, mudar, pošten, gostoljubiv, kadar da poučava... ¹². Đakoni da budu muževi jedne žene, koji dobro upravljaju djecom i svojim domovima.

Iz ovih navedenih citata vidimo da je poligamija dozvoljena svim ljudima osim onome ko želi da postane episkop ili đakon. Spisateljica Matilda Džoslin navodi u svojoj knjizi o ženi, crkvi i državi sljedeće²⁹: (Zar govor Pavla o kvalifikacijama episkopa da ima jednu ženu nije jasan dokaz da je poligamija dozvoljena po Crkvi na osnovu saglasnosti apostola učenika Mesijinih!? Ako je to tako, zašto se sada postavljaju drugačiji standardi od onih koji su uspostavljeni od strane samih apostola!?)

²⁹ *Matilda Joslyn Gage, „Women, Church and State“, Chapter VII, Polygamy, page 404*

Neki kršćani dokazuju zabranu poligamije sljedećim citatima iz Novog zavjeta:

Jevandjelje po Marku (10/2):

2. Tada su mu prišli fariseji i da bi ga iskušali upitali su ga: „Da li čovjek smije da se razvede od žene iz bilo kog razloga?“
3. A on im je odgovorio: „Šta vam je zapovijedio Mojsije?“
4. Oni su rekli: „Mojsije je dozvolio mužu da napiše potvrdu o razvodu i da se razvede od žene.“
5. Isus im je rekao: „Zbog okorjelosti vaših srca napisao vam je tu zapovijest.“
6. Ali od početka stvaranja On ih je načinio kao muškarca i ženu.
7. Zato će čovjek ostaviti svoga oca i svoju majku.
8. I njih dvoje biće jedno tijelo. Tako nisu više dvoje, nego jedno tijelo.
9. Dakle, što je Bog sastavio, neka čovjek ne rastavlja.
10. Kad su opet bili u kući, učenici su ga ispitivali o tome.
11. I on im je rekao: „Ko se razvede od svoje žene i oženi se drugom, čini preljubu prema prvoj
12. I ako se žena razvede od svoga muža pa se uda za drugoga, čini preljubu.“

Jevandjelje po Luki (16/14):

14. Sve su to slušali fariseji, koji su voljeli novac, i rugali su mu se.
15. A on im je rekao: „Vi se pravite pravednima pred ljudima, ali Bog poznaje vaše srce. Jer što je među ljudima uzvišeno, u Božjim očima je odvratno.
16. Zakon i Proroci govore o Jovanu. Od tada se objavljuje dobra vijest o Božjem carstvu, i svi navaljuju svim silama da ga se domognu.
17. Zaista, lakše će se dogoditi da nebo i zemlja nestanu nego da ijedan delić slova Zakona ostane neispunjen.

18. Svako ko se razvede od svoje žene, čini preljubu. I ko se oženi razvedenom ženom čini preljubu.

Jevandelje po Mateju (5/31):

31. Rečeno je: „Ko se razvede od svoje žene, neka joj da potvrdu o razvodu.“

32. A ja vam kažem: „Ko se razvede od svoje žene – osim zbog bluda – navodi je da učini preljubu. I ko se oženi razvedenom, čini preljubu.“

Kao što možemo vidjeti iz navedenih citata govori se o razvodu, a ne o poligamiji. U citatu „Ali od početka stvaranja On ih je načinio kao muškarca i ženu“ se misli na Adama i Evu, a ne generalno. Nije rečeno da je poligamija zabranjena od početka stvaranja jer se to suprostavlja onome što je poznato u svetim knjigama po pitanju poligamije, naročito kada je o poslanicima riječ. Na osnovu ovoga, navedeni citati ne dokazuju zabranu poligamije već dokazuju zabranu razvoda bilo da čovjek ima jednu ili više žena. U citatima se navodi da je razvod dozvoljen jedino u slučaju preljube, a ako čovjek razvede ženu nasilno, iz neprijateljstva prema njoj bez da je učinila preljubu, zatim oženi drugu onda on čini preljubu perma onoj prvoj (kako je to moguće kada on ima snošaj sa drugom ženom). Citat ne govori o tome da onaj ko se oženi drugom ženom bez da je razveo prvu, čini preljubu ili je iznevjerio svoju prvu ženu. Isti je slučaj sa citatom „I ako se žena razvede od svoga muža pa se uda za drugoga, čini preljubu“, jer se preljuba ovdje odnosi na razvod žene od muža, a ne na poligamiju. Ako je ovdje riječ o poligamiji kako je moguće da se žena prvo razvede pa uda za drugoga, ili čovjek razvede ženu pa oženi drugu, u oba slučaja imamo brakove u kojima su jedan muž i jedna žena. Ako bi se ova zabuna odnosila na

poligamiju onda bi razvod u oba slučaja (muž od žene i žena od muža) bio dozvoljen! Međutim ono što se želi reći u prethodnim citatima je zabrana razvoda pa makar muž imao i više od jedne žene. U citatu „I ko se oženi razvedenom ženom čini preljubu“ ukazuje se na to da ako čovjek oženi razvedenu ženu, pa makar mu bila prva žena, smatra se kao da čini preljubu sa njom, ne zbog poligamije već zbog toga što je oženio onu koja je razvedena. U svemu ovome vidimo veliko razilaženje u citatima, tj. jevanđeljima po Marku i Mateji gdje se govori o istoj priči, ali su tekstovi kontradiktorni što znači da se ne mogu uzeti u obzir, a pogotovo se ne mogu pripisivati Bogu ili Isusu (Isau, alejhi selam,).

Prva poslanica Pavla korinćanima (7/1):

1. A sada o onome što ste mi pisali: dobro je čovjeku da se ne dotiče žene.
2. Ali, pošto je blud veoma raširen, neka svaki muškarac ima svoju ženu i neka svaka žena ima svoga muža.
3. Muž neka izvršava svoju bračnu dužnost prema ženi, a isto tako i žena prema mužu.
4. Žena nije gospodar svog tela, nego muž, a tako ni muž nije gospodar svoga tela, nego žena.
5. Neuskraćujte se jedno drugome, osim po dogovoru, na neko vrijeme, da bi imali slobodnog vremena za post i molitvu, pa se onda ponovo sastanite, kako vas sotona ne bi iskušavao zato što ne možete da se suzdržite.
6. Ali to kažem kao dopuštenje, a ne kao zapovijest.
7. A želio bih da svi ljudi budu kao i ja. Ali svako ima svoj dar od Boga, jedan ovakav, drugi onakav.
8. A onima koji nisu u braku i udovicama kažem: dobro im je da ostanu kao i ja.

9. Ali ako se ne mogu savladati, neka stupe u brak, jer je brak bolji nego da se izgara u strasti.

U ovim citatima se također kaže „neka svaki muškarac ima svoju ženu i neka svaka žena ima svoga muža“ što nema nikakve veze sa zabranom poligamije. Ono što se misli i želi reći jeste to da čovjek ne dodiruje osim svoju ženu kako se ne bi približavao bludu. Kontekst ovoga je da svako od nas čuva svoje dijete, kuću, imetak, trgovinu kao što se navodi u „**Knjizi Samuelovoj (15/3)**: „A sada idi i napadni Amalika i pogubi i njega i sve što ima; nemoj da mu se smiluješ, nego pobij muškarce i žene, i decu i odojčad, goveda i ovce, kamile i magarce.“³⁰ Značenje navedenog citata nije da pogubi jednog čovjeka, jednu ženu, jedno dijete, jednog magarca već sve što ima od muškaraca, žena, djece, magaraca itd. U dijelu citata „jer je brak bolji nego da se izgara u strasti“ ništa ne ukazuje na zabranu poligamije već se kaže da je brak bolji, a njegovo ostavljanje je stvar volje.

Veliki broj pastora su morali priznati nepostojanje zabrane poligamije u kršćanstvu jer je veliki broj njih bio oženjen sa više žena. Na primjer, Karlo veliki, Valentinijan prvi, Luter i drugi. Matilda Džoslin kaže: „Kroz historiju je poznato, i o tome nema rasprave, da je svaka kršćanska crkva i država u različitim razdobljima i okolnostima davala primjer u ispravnosti poligamije. Valentinijan prvi je u 4. vijeku nove ere dao kršćanima pravo da se žene sa po dvije žene, u 8. vijeku Karlo veliki je bio poglavar kršćanske crkve i države i imao je 6 žena, dok neki historičari navode da ih je imao devet. Luter koji se čvrsto pridržavao svete knjige, i Starog i Novog zavjeta

³⁰ U originalnom tekstu su ove riječi spomenute u jednini: "...nego ubij čovjeka, ženu, dojenče, kravu, ovcu, kamilu i magarca."

kaže: „Ne mogu reći da je čovjeku zabranjeno da oženi dvije ili više žena ako to želi, i po ovom pitanju nema razilaženja u svetim knjigama.“³¹ Sveti Augustin kaže:“ U našem vremenu, nakon što koristimo Rimsko pravo čovjek ne može oženiti drugu ženu sve dok živi sa prvom.“³² Ovo nam ukazuje na to da je poligamija postala zabranjena tek nakon konstituiranja Rimskog prava, a ne na osnovu religijskih stavova. Sveti Augustin također kaže: „Drugi put, Jakub sin Ishaka je bio optužen da je počinio veliki zločin jer je oženio četiri žene. Međutim, za ovakvu optužbu ne postoji nikakva osnova jer poligamija nije grijeh jer je to bilo poznato, ali sada je grijeh jer je nepoznanica i rijetkost... Razlog zašto je poligamija sada krivično djelo leži samo u tome što je sekularni zakon zabranjuje.“³³

³¹ *Matilda Joslyn Gage*, „*Women, Church and State*“, Chapter VII, *Polygamy*, page 398

³² *St. Augustine of Hippo*, „*Moral Treatises Of St. Augustine*“

³³ *Philip Schaff*, „*Nicene and Post-Nicene Fathers*“: *First Series, Volume IV St. Augustine: The Writings Against the Manichaeans, and Against the Donatists, Book XXII, Page 289*

Poligamija u islamu

Kako bismo shvatili stav islama o poligamiji potrebno je znati sljedeće:

1. Islam nije jedina vjera koja je propisala poligamiju, ali je jedino islam ograničio broj žena u poligamnom braku koji je dozvoljen i u svim ostalim vjerama. Rekao je Haris bin Kajs: **„Primio sam islam, a imao sam osam žena, spomenuo sam to Poslaniku, salla Allahu alejhi ve sellem, pa mi je rekao da izaberem četiri od njih.“** (Ebu Davud, Albani ga smatra vjerodostojnim)
2. Poligamija u islamu nije obavezujuća za svakog muslimana i nije grijeh ako se ne praktikuje, niti se smatra manjkavošću vjere njeno ostavljanje, već je jedna od mnogih dozvoljenih stvari pa ko hoće neka je praktikuje, a ko neće ne mora, i zbog toga neće biti kažnjen.
3. Spoznaja povoda objave ajeta koji govori o poligamiji. Prije čitanja samog ajeta koji dozvoljava poligamiju i ograničava broj žena u poligamnom braku na četiri trebamo pročitati kur'anske ajete koji mu prethode, razumjeti njih i povod objave tih ajeta, a oni nisu objavljeni osim da bi zaštitili ženu i njena prava.

Kaže Uzvišeni Allah:

- 1) O ljudi, bojte se Gospodara svoga, koji vas od jednog čovjeka stvara, a od njega je i drugu njegovu stvorio, i od njih dvoje mnoge muškarce i žene rasijao.

I Allaha se bojte – s imenom čijim jedni druge molite – i rodbinske veze ne kidajte,

jer Allah, zaista, stalno nad vama bdi.

(2) I siročadi imanja njihova uručite, hrđavo za dobro ne podmećite i imetke njihove s imecima vašim ne trošite – to bi, zaista, bio vrlo veliki grijeh.

(3) Ako se bojite da prema ženama sirotama nećete biti pravedni, onda se ženite onim ženama koje su vam dopuštene, sa po dvije, sa po tri i sa po četiri.

A ako strahujete da nećete pravedni biti, onda samo sa jednom; ili – eto vam onih koje posjedujete. Tako ćete se najlakše nepravde sačuvati.

(4) I draga srca ženama vjenčane darove njihove podajte; a ako vam one od svoje volje od toga šta poklone, to s prijatnošću i ugodnošću uživajte.

(5) I rasipnicima imetke, koje vam je Allah povjerio na upravljanje, ne uručujte, a njihov imetak za njihovu ishranu i odijevanje trošite; i prijatne riječi im govorite.

(6) I provjeravajte siročad dok ne stasaju za brak; pa ako ocijenite da su zreli, uručite im imetke njihove. I ne žurite da ih rasipnički potrošite dok oni ne odrastu. Ko je imućan – neka se uzdrži, a ko je siromašan – neka onoliko koliko mu je, prema običaju, neophodno troši.

A imetke im uručujte u prisustvu svjedoka.

A dosta je to što će se pred Allahom račun polagati." (An-Nisa' 1-6)

Na početku ovih časnih ajeta, Allah naređuje ljudima da ga se boje i da siročadima daju imetak koji im pripada kada dostignu

punoljetstvo i primijete kod njih snagu i zrelost za čuvanje svog imetka. Također im Allah naređuje da ne čine nepravdu trošeći imetak siročadi, jer su arapi prije islama imetak siročadi koja su bila kod njih miješali sa svojim imetkom i uzimali ono što valja, a ostavljali ono što je bezvrijedno jer su ih varali. Es-Sadi spominje da su neki uzimali debelu ovcu od ovaca siročadi, a na njeno mesto bi stavili drugu koja je bila mršava i rekli bi „ovca za ovcu“, ili bi uzeli pravi dirhem, a stavili lažni i rekli bi „dirhem za dirhem“, pa je Uzvišeni Allah zabranio taj zločin krađe imetka siročadi i rekao: „...to bi zaista bio vrlo veliki grijeh“.

Varanje i jedenje imetka siročadi se nastavlja, naročito ako su u pitanju ženska djeca. Urve bin Zubejr je pitao Aišu radijallahu anha, o značenju Allahovih riječi **„ako se bojite da prema ženama sirotama nećete biti pravedni“** pa je ona odgovorila: **„O sestriću moj, ova sirotica je pod zaštitom svoga staratelja u čijoj imovini je imala udio pa mu se dopala njena imovina i htio je da je oženi, ali da ne postupi pravedno u pogledu njenog svadbenog dara (mehra) i nije htio da joj da dar kakav daje i drugim ženama. S toga im je zabranjeno da stupaju u brak sa tim ženama ukoliko neće prema njima pravedno postupati i dati im najveći iznos dara. Ujedno im je naredio da sklapaju brak sa drugim ženama koje im odgovaraju.“** (Buhari)

Dakle, ovaj ajet je objavljen povodom čovjeka koji je uzurpirao pravo jedne sirotice koja je bila pod njegovom zaštitom. On je htio da je oženi, ali ne i da joj da vjenčani dar koji je tada bio uobičajen i koji joj je pripadao kao i drugim ženama, pa je Uzvišeni Allah zabranio ovo i naredio da se i njoj da vjenčani dar kao i ostalim ženama, ili da je ne ženi jer ima drugu ženu mimo nje, dvije, tri ili četiri što je najveći broj žena u poligamnom braku u islamu. Međutim, najveći dio neprijatelja islama prekraja ovaj plemenniti ajet i od njega

navodi samo riječi „**a onda se ženite samo onim ženama koje su vam dopuštene, sa po dvije, sa po tri i sa po četiri**“ ne navodeći ni ono što prethodi ovim riječima, a ni ono poslije njih – a to je uvjet za poligamiju koji se prije svega ogleda u pravednosti prema ženama!!

Uvjet za poligamiju u Kur'anu

Islam nije naredio čovjeku da oženi drugu ženu pored prve zakonite, već mu je to dozvolio i postavio mu uvjete koje čovjek mora ispuniti i ozbiljno razmisliti prije nego odluči da oženi još jednu ženu. Od tih uslova su pravednost među ženama u jelu, odjeći, piću, provedenim noćima sa njima. Kaže Uzvišeni „**a ako strahujete da nećete pravedni biti, onda samo sa jednom**“ (An-Nisa' 3)

Zabranio je ugnjetavanje i nepravdu prema ženama, kao i naklonost prema jednoj na račun druge, pa kaže Uzvišeni:

"Vi ne možete potpuno jednako postupati prema ženama svojim ma koliko to željeli, ali ne dopustite sebi takvu naklonost pa da jednu ostavite u neizvjesnosti. I ako vi budete odnose popravili i nasilja se klonili – pa, Allah će, zaista, oprostiti i samilostan biti." (An-Nisa' 129)

Rekao je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko bude imao dvije žene pa bude pokazivao naklonost prema jednoj od njih na račun druge, pojaviće se na Sudnjem danu bez jedne strane tijela.**“ (Ahmed, Ebu Davud, Nesai, Tirmizi, Ibn Madže – sahih)

Dragi čitaocē, treba znati da je islam univerzalna vjera objavljena cijelom čovječanstvu, za svako vrijeme i mjesto. Islam nije objavljen za pojedince ili za određena društva već je došao sa svojim pravilima i propisima koja odgovaraju njihovim razmišljanjima i željama. Zbog toga je islam dozvolio čovjeku da oženi više od jedne žene shodno životnoj stvarnosti i okolnostima i ubjeđenjem da ono što nije dobro za jedno društvo – ne valja ni za drugo, niti ono što nije dobro u jednom vremenu može biti dobro u drugom. Također, ovaj propis je milost i prema ženama koje su još uvijek usjedelice u situaciji nepostojanja i nesprovođenja poligamije. Dakle, onaj ko želi da primijeni ovu olakšicu neka to i učini ispunjavajući uvjete za to, a onaj ko ne želi ne mora.

PETO POGLAVLJE

Društveno uređenje

- **Razlika između islamskog zakona (šerijata) i sekularnih uređenja**
- **Stav svetih knjiga o demokratiji**
- **Islamski zakon i sloboda izražavanja**

PETO POGLAVLJE

Razlika između islamskog zakona (šerijata) i sekularnih uređenja

Puno je društvenih uređenja, ali preovladavaju dva društvena sistema (uređenja) poznata u savremenom društvu, a to su: demokratija i diktatura. Oba sistema je uspostavila praksa tokom prošlih vijekova koja nije uspjela u ostvarivanju mira i međunarodne pravde koju svijet traži. Čudno je to što svijet i dalje teži i traži društvo koje će mu obezbijediti opstanak i mir, a u isto vrijeme je taj sistem tu pred nama, tako blizu, a to je islamski zakon. Međutim, zakonodavna politička elita upravo tim zakonima koje ona propisuje sprječava i odvraća narod od islamskog uređenja.

Definicija demokratije

Sam termin demokratija je grčkog porijekla koji se sastoji od dvije riječi – „demos“ što znači narod i „kratus“ što znači vladati, zapravo, demokratija bi značilo vladavina naroda i to putem parlamentarnog sistema gdje bi narod na izborima birao svoje predstavnike u parlamentu. Izabrani predstavnici unutar parlamenta raspravljaju o svim odlukama i zakonima koje dobiju odobrenje većine članova parlamenta. Dakle, zakoni i uređenje parlamenta nisu stabilni jer je i sam parlament zajedno sa svojim članovima izložen i podložan promjenama i nestabilnosti. Istinu je rekao Uzvišeni Allah koji je u Kur'anu objasnio da stanje čovječanstva ne može popraviti ništa osim Njegov sud i zakon:

"Da se Allah za prohtjevima njihovim povodi, sigurno bi nestalo poretka na nebesima i na Zemlji i u onom što je na njima; Mi smo im dali Kur'an, slavu njihovu, ali oni za slavu svoju ne haju." (Al-Mu'minun 71)

Definicija diktature

Sistem diktature je potpuno suprotan od sistema demokratije gdje je mišljenje vladajuće manjine, elite ili vladajućeg diktatora obavezujuće pa makar i bilo suprotno od stava većine u narodu. Kaže Uzvišeni Allah o faraonu koji se oholio i činio nered na zemlji isključivši svoj narod iz vlasti:

"A faraon reče: "Savjetujem vam samo ono što mislim, a na Pravi put ću vas samo ja izvesti." (Gafir 29)

Većina ljudi kada čuje riječ „demokratija“ pomisli na nešto lijepo u smislu garancije ličnih sloboda, poštovanja tuđeg mišljenja, slobode izražavanja, verskih i manjinskih sloboda, poštovanja manjinskih prava i njihovih interesa, a bez ugnjetavanja i nekakvog tlačenja, međutim, u stvarnosti nije tako. Sistem demokratije je zapravo diktatorski sistem, preciznije rečeno, autoritarni režim u kojem su većini nametnuti mnogi zakoni koji su u skladu sa zahtjevima i instrukcijama manjine pa makar ti zakoni bili u suprotnosti sa interesima, principima i ubjeđenjima manjina ili su čak i štetni po njih. U savremenoj stvarnosti imamo situacije koje nam otkrivaju jedno drugo, ružno, lice demokratije:

- U Švajcarskoj je 2009. godine sproveden referendum o zabrani izgradnje minareta i tako je konstituiran zakon od strane većine i njihovog stava kojim se muslimanskoj manjini oduzima pravo izgradnje minareta na svojim džamijama. Ono što je „Amnesty international“ (nevladina, neprofitna organizacija za zaštitu ljudskih prava) učinila ovim povodom

žaleći zbog rezultata referenduma je konstatacija da Švajcarska ugrožava slobodu ispoljavanja vjerskog ubjeđenja.

- U ime demokratije u nekim evropskim prijestonicama, čak i danas, muslimanskim manjinama nije dozvoljena izgradnja džamija. Kada god muslimanska manjina u tim gradovima pokuša da dobije dozvolu za izgradnju džamije većina u parlamentu u tim zemljama glasa protiv, a i kada se složi većina da se izda dozvola za izgradnju onda se nađu neke druge prepreke koje ne dozvoljavaju izgradnju džamije.

- U nekim evropskim državama u ime demokratije su konstituirani zakoni kojim se zabranjuje muslimankama da nose nikab (veo kojim se pokriva glava i lice) na javnim mjestima, navodno zbog nekoliko razloga. Jedan od njih je, kako kažu, to što je neprimjereno pokrivanje lica na javnim mjestima iako se ovo obrazloženje ne može prihvatiti sa logičkog aspekta, osim da se po istim pravilima zabrani vozačima motocikala pokrivanje lica, tj. nošenje kacige na ulici. Ima li onda smisla da i vozači motocikala otkriju svoja lica. Većina ljudi u mnogim evropskim zemljama i zemljama istočne Azije, poput Kine, Tajlanda i ostalih, smatra i preferira otkrivanje lica normalnim, osim u slučajevima kada nose maske radi zaštite od virusa i bolesti, a niko nikada nije postavio pitanje niti to prokomentirao da je neprimjereno zaštitnim maskama pokrivati lice na javnim mjestima. Također, zar ova zabrana ženama da nose ono što žele nije nepoštovanje njihovog izbora i ograničavanje ličnih sloboda i vjerskih ubjeđenja!? Tvoja različita ubjeđenja u odnosu na vjerovanja drugog neće ga primorati da ih se odrekne. Veliki je broj indijskih Sika koji nose crne turbane na glavama i pokrivaju kosu koju nikad nisu kratili, a slobodno se kreću po Evropi i postavljeni su na vladajuće funkcije iako nisu skinuli turbane, i

niko nema pravo da ih primora na skidanje turbana ili šišanje kose osuđujući ih zbog tih stvari.

- U ime demokratije, u jednoj od razvijenih zemalja na lokalnim izborima je pobijedila ekstremistička, desničarska partija u nekoliko gradova. Jedna od prvih odluka ove partije je bila zabrana halal obroka za muslimanske učenike i studente u školama koje se nalaze u gradovima u kojima je ova partija pobijedila na izborima. Ova odluka je postala obavezna za sve škole koje sada moraju da spremaju obroke za muslimanske učenike sa svinjskim mesom i drugim što nije zaklano po islamskim propisima. Bilo bi bolje za njih da donesu zakone koji sprječavaju i otklanjaju nered, a obezbjeđuju i garantiraju sve vrste sloboda.

- U ime demokratije, u jednoj od razvijenih zemalja konstituiran je zakon koji zabranjuje halal klanje životinja, što znači da se muslimanima onemogućuje da jedu meso koje je halal po islamskim propisima. Cilj ovog zakona je da se izvrši pritisak na muslimane kako bi napustili tu državu i otišli u drugu gdje se poštuju njihova ubjeđenja. Svaka životinja koja se usmrti električnim šokom, ili udarcem metalnim čekićem u glavu, ili se zadavi, objesi se, utopi se, nije dozvoljeno muslimanima da jedu njeno meso.

Ovo su primjeri tiranije većine nad manjinom iako je pravo manjine da može slobodno izražavati svoja vjerska ubjeđenja, slobodno izabrati vrstu odeće i jesti ono što želi. Na osnovu ovih i drugih primjera, jasno je da koegzistencija demokratskog ili svjetovnog sistema sa drugim nije moguća u stvarnosti. Kada je riječ o manjinama i njihovim pravima ona su samo na papiru, a kada dođe do njihovog kršenja, ugnjetavanja onda se

pribjegava mnogim objašnjenjima i izgovorima optužujući same manjine da nisu u stanju egzistirati u drugim sistemima.³⁴

Za razliku od demokratskog sistema, islamski zakon ima kapacitet da razumije cijelo čovječanstvo bez obzira na različitost vjera. Predviđena su i obezbijedena manjinska prava koja su konstituirana van-većinske vlasti. I ne samo to, većina je obavezna primijeniti i zaštititi ta prava i otkloniti predrasude o njima iako je stav većine drugačiji. Dakle, nema ugrožavanja tih prava većinskim mišljenjem sve dok ne dođe do konflikta sa pravima koja su predviđena islamskim zakonom. Onaj ko želi proširiti svoja saznanja na ovu temu neka se vrati na mnoge knjige koje govore o pravima nemuslimana u muslimanskim zemljama. Istinu je rekao Allah Uzvišeni:

"Ako bi se ti pokoravao većini onih koji žive na Zemlji, oni bi te od Allahovog puta odvratili; oni se samo za pretpostavkama povode i oni samo neistinu govore."

(Al-An'am 116)

Nijedan sistem koliko god postigao u ostvarivanju miroljubive i tolerantne egzistencije među narodima i unutar njih samih ne može postići ono što islamski zakon čini iz prostog razloga što je on božanski, objavljen od Stvoritelja čovječanstva, a On najbolje zna šta je dobro za njih. Kaže Uzvišeni:

³⁴ *Najsvježiji primjer koji nam jasno govori da je demokratija u stvari demonstracija sile vladajuće većine nad manjinom je upravo ono što se događa u Americi (kolijevci demokratije) gdje je dolaskom Donalda Trampa na vlast zabranjen ulaz muslimanima koji u Ameriku dolaze iz mnogih muslimanskih država. (OP.REC.)*

"A kako i ne bi znao Onaj koji stvara, Onaj koji sve potanko zna, koji je o svemu obaviješten." (Al-Mulk 14)

Stav biblije o demokratiji

Poslanica rimljanima (13/1):

1. Neka se svaka duša pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su uspostavljene
2. Zato, ko se suprostavlja vlasti, protivi se božjem uređenju, a oni koji mu se protive navući će osudu na sebe.
3. Jer onih koji vladaju ne treba se bojati kad se čini dobro, nego kad se čini zlo. Dakle, ako ne želiš da se bojiš vlasti, čini dobro, pa ćeš dobiti pohvalu od nje.
4. Jer ona je božji sluga za tvoje dobro. Ali ako činiš zlo, boj se, jer ne nosi mač bez razloga. Ona je božji sluga, osvetnik koji iskaljuje njegov gnev nad onim koji čini zlo.
5. Zato morate biti poslušni, ne samo zbog božjeg gneva nego i zbog svoje savjesti.
6. Zato i plaćate poreze, jer vlasti su božje sluge koje izvršavaju ono za šta su postavljene.
7. Svakome dajte što mu pripada: onome ko traži porez – porez, ko traži danak – danak, ko trži strah – strah, ko traži čast – čast.

Islamski zakon i sloboda izražavanja

Islamski zakon je definirao slobodu izražavanja regulisanu šerijatskim uvjetima i pravilima koja je u interesu zajednice, ne škodi joj, spaja i ujedinjuje pojedince, a nikako ne razdvaja,

ostvaruje zajedničke ciljeve. Nije sloboda ona koja je bezuvjetna pa ruši a ne gradi, kviri a ne popravlja, raspireuje neprijateljstvo između članova zajednice. Sloboda ne ugrožava prava drugih, niti ih osporava. Rekao je Allah Uzvišeni:

"O vjernici, neka se muškarci jedni drugima ne rugaju, možda su oni bolji od njih, a ni žene drugim ženama, možda su one bolje od njih. I ne kudite jedni druge i ne zovite jedni druge ružnim nadimcima! O, kako je ružno da se vjernici spominju podrugljivim nadimcima! A oni koji se ne pokaju – sami sebi čine nepravdu." (Al-Hudžurat 11)

Nekada ćemo vidjeti kritičke, satirične programe koji popunjavaju medije u mnogim državama svijeta koje se pozivaju na civilizaciju i progres kako kritikuju druge na šaljive, uvrjedljive načine nevedeći računa o njihovim osjećanjima. Tu vrstu ismijavanja, satire sekularni zakoni nazivaju slobodom mišljenja i izražavanja! Dokazano je da su u nekim zemljama ovakvi programi ispolitizovani i da nemaju nikakve veze sa slobodom izražavanja, a čak su i finansirani od strane određenih političkih partija kako bi oslabili političke protivnike i njihovu popularnost.

Što se tiče slobode mišljenja u šerijatu ona je ograničena normama i pravilima koja je kontrolišu i sprječavaju da ugrozi prava pojedinca ili zajednice. Na primjer, slučaj ismijavanja Allahovog Poslanika salla Allahu alejhi ve sellem, šta su očekivani rezultati, ili koji su pozitivni dobici koji su se ostvarili ovim!? Zar to nije govor mržnje između naroda, između muslimana i nemuslimana iste zajednice? Nije li napad na mrtve i nepoštovanje istih civilizacijski standard pre nego vjerski? Tvrdim da onaj ko se usudio da učini nešto ovako i podržava to, kada bi mu neko opsovao roditelje, djecu, pa čak i

omiljenog igrača ili umjetnost ne bi stajao skrštenih ruku već bi se branio i borio svim raspoloživim sredstvima. Imajući u vidu da zemlja u kojoj se dogodio ovaj zločin prema jednom od Allahovih vjerovjesnika pod plaštom slobode izražavanja krši svoj zakon o zlostavljanju na bilo koji način prema predsjedniku, ili premijeru države radi nekakvog prestiža! Zar je moguće vrijeđanje predsjednika države putem karikatura ili nečeg sličnog i to sve pod plaštom slobode izražavanja!?

Islam je zabranio vrijeđanje i psovanje vjerskih svetinja i ubjeđenja drugih kako se ne bi širila smutnja i ekstremizam u društvu. Zbog svega navedenog, poruka razumnima je da preuzmu u svoje ruke onoga ko želi nered, smutnju i širenje neprijateljstva među narodima jer sve to može proizvesti ratove koji uništavaju sve. Kaže Uzvišeni:

"Ne grdite one kojima se oni, pored Allaha, klanjaju, da ne bi i oni nepravedno i ne misleći šta govore Allaha grdili. – Kao i ovima, tako smo svakom narodu lijepim postupke njihove predstavljali. Oni će se, na kraju, Gospodaru svome vratiti, pa će ih On o onom što su radili obavijestiti." (Al-An'am 108)

Poznato je da slučaj vrijeđanja i ismijavanja Poslanika Muhameda, *salla Allahu alejhi ve sellem*, nije nikakva novina izmišljena u ovom vremenu, ona datira još od njegovog poslanstva kada su njegovi neprijatelji govorili da je lažov, vračar, pjesnik pa čak i ludak, a Kur'an o ovome govori:

"Mi dobro znamo da ti je teško u duši zbog onoga što oni govore

Zato veličaj Gospodara svoga i hvali Ga, i molitvu obavljaj
I sve dok si živ, Gospodara svoga obožavaj!"

(Al-Hidžr 97-99)

Kontrola slobode izražavanja nije karakteristična samo za islamski zakon već i druge zajednice kontroliraju slobode pojedinaca u skladu sa svojim ubjeđenjima i interesima svog naroda. Na primjer, britanija je zabranila emitovanje filma o Isau (Isusu), alejhi selam, tvrdeći da je kršćanska vjera općeg karaktera koju treba poštovati i čuvati. Takođe, većina država kontrolira slobodu izražavanja ako ona dotiče slobodu jevreja ili dovodi u pitanje holokaust, pa čak onaj ko to učini u tim državama biva optužen za antisemitizam i suočava se sa kaznom zatvora zbog toga.

Islamski zakon zagovara slobodu izražavanja koja naređuje dobro, a odvraća od zla. Dobro okruženje je ono koje se razvija i opstaje, svakom pojedincu daje pravo koje mu pripada u sudjelovanju i izražavanju mišljenja u onome po čemu je specifična zajednica u koju nije umetnut božanski pravac i čini je mjestom međusobne komunikacije i savjetovanja. Kaže Uzvišeni:

"Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine. Zato im praštaj i moli da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima. A kada se odlučiš, onda se pouzdaj u Allaha, jer Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega."

(Alu-Imran 159)

Sloboda mišljenja mora snositi i odgovornost bez povodljivosti kako bi mogla da razdvoji istinu od laži. Rekao je Abdullah bin Mesud: „**Nemojte biti povodljivi pa da kažete – ako ljudi čine dobro i mi ćemo, a ako čine nepravdu i mi ćemo - već budite odlučni i imajte svoje „ja“ pa ako čine dobra djela i**

vi ih činite, a ako čine loša djela nemojte i vi činiti nepravdu.“ (Tirmizi, sahih-mevkuf)

Sloboda ne smije ostati samo u domenu teoretisanja ili se odnositi na samo jednu skupinu već mora biti dostupna svima u skladu sa šerijatskim pravilima. Upravo takvu slobodu, pravednu i savršenu, je implementirao onaj koji je poslat kao milost svim svjetovima, Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, kako bi ga u tome slijedio njegov ummet (sljedbenici) i nakon smrti. Rekao je Ebu Seid Al-Hudri: „**Došao je neki beduin vjerovjesniku, salla Allahu alejhi ve sellem, da se sa njim spori oko duga pa je bio ljut i grub na njega, salla Allahu alejhi ve sellem, i pozvao ga: „Sram da te bude ako mi ne vratiš dug!“** Ashabi ga počeo grditi pa mu rekoše: „**Teško tebi, znaš li ti sa kim razgovaraš?**“ on odgovori: „**Ja tražim svoje pravo.**“ Reče vjerovjesnik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Pustite ga.**“ Zatim je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, poslao po Havlu bint Kajs pa joj reče: „**Ako imaš hurmi pozajmi nam dok nam ne stignu naše hurme pa ćemo ti vratiti.**“ Ona reče: „**Da, ti si mi kao otac Allahov Poslaniče.**“ Kaže Ebu Seid Al-Hudri: „**Nakon što mu je pozajmila hurme, Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, je vratio dug beduinu i nahranio ga.**“ Reče Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Isplatio sam te, Allah ti platio.**“ Beduin reče: „**Vi ste najbolji ljudi. Nije blagoslovljen narod u kojem slabašan ne može dobiti svoje pravo bez navaljivanja.**“ (Albani ga je ocijenio vjerodostojnim u Sunenu Ibn madže i u Sahihul-Džami' 1857)

Ashabi, drugovi poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, su se ugledali na njega i nakon njegove smrti pa je Ebu Bekr, nakon što mu je data prisega kao vođi, halifi muslimana, uspeo se na mimber i obratio se ljudima govorom koji je obuhvatao opće osnove države u islamu koje nisu narodi ostvarili, niti će ostvariti u okvirima ljudskog zakonodavstva pokoravajući se

strastima i političko-ekonomskim promjenama. Rekao je Ebu Bekr: “Izabran sam za vašeg vođu, iako nisam najbolji među vama. Ako budem ispravno postupao, pomozite me u tome, a ako pogriješim, ispravite me. Pokoravajte mi se dok se pokoravam Allahu i Njegovom Poslaniku, a ako otkažem poslušnost Allahu i Njegovom Poslaniku – niste dužni da mi se pokoravate! Slabi među vama je jak kod mene dok mu ne povratim oduzeti hakk (pravo), a jaki među vama je slab kod mene dok ne uzmem od njega tuđi hakk. Rekoh ovaj govor, molite Allaha da oprost i meni i vama.³⁵”

Sloboda vjerskog izražavanja

Islamski zakon (šerijat) je definirao i zagarantirao slobodu vjerskog izražavanja nemuslimanima, kako jevrejima tako i kršćanima, bez ikakvog ugnjetavanja i tlačenja. Niko od njih ne smije biti primoran da ostavi svoju vjeru i prihvati Islam. Rekao je Uzvišeni:

U vjeru nema prisiljavanja – Pravi put se jasno razlikuje od zablude. (Al-Bakara 256)

Dok historija spominje da je bilo ugnjetavanja i pritisaka od strana kršćanskih skupina prema drugima zbog razlika u vjerovanju.

Sloboda naučnog izražavanja

Islamski zakon je jasno definirao slobodu naučnog izražavanja i učenja i podigao položaj učenjaka na visoko mjesto dok historija bilježi oštre sukobe između crkve sa jedne i nauke i naučnika sa druge strane, kao i sputavanje i ugrožavanje

³⁵ *Siratunnabeavijja: Ibn Hišam, AtTabakat: Ibn S'ad, AlBidaja vanNihaja: Ibn Kesir, lanac prenosilaca je verodostojan)*

slobode naučnog izražavanja. Šta više, islamski zakon obavezuje svakog muslimana da uči i teži znanju, rekao je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Traženje znanja je obaveza svakog muslimana.**“ (Ebu Davud, Ibn Madže, „SahihulDžami“)

Kao što smo već spomenuli, islamski zakon naučnicima daje visoko mjesto i položaj pa kaže Allah dželle še'nuhu.:

"Allah će na visoke stepene uzdignuti one među vama koji vjeruju i kojima je dato znanje. A Allah dobro zna ono što radite." (Al-Mudžadila 11)

Sloboda izražavanja u bibliji

Kao što smo videli u „Poslanici rimljanima“ odbacuje se demokratija i sloboda izražavanja u svakom mogućem smislu. I ne samo to, već se udaraju osnove i temelji diktaturi i autoritarnom režimu tražeći potpunu pokornost vlastima.

ŠESTO POGLAVLJE

Džihad u islamskom zakonu

- **Stanje svijeta prije i poslije pojave islama**
- **Narodi na vjeri svojih vladara**
- **Nametanje kršćanstva sabljom**
- **Džihad i garancija slobode vjerskog ubjeđenja**
- **Pisma Allahovog Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, da bi se zaštitio od kršćana**
- **Džihad i vrste džihada**
 1. **Faze džihada**
 2. **Prepreke džihada**
 3. **Svrha džihada**
 4. **Cilj džihada**
 5. **Pravila džihada**
- **Da li je svaki rat muslimana džihad**
- **Razlika između džihada i rata**
- **Džihad u bibliji**

ŠESTO POGLAVLJE

Džihad u islamskom zakonu

Ovo poglavlje nije dovoljno da se džihad objasni, predstavi i spozna, a samim tim ni njegovi uzroci, ciljevi i priroda. Međutim, izložit ćemo ovu temu koncizno i sažeto kako bi čitalac imao kratak pregled o temi džihada na Allahovom putu, a baš ovu temu oni koji mrze Allahove propise i zakon koriste kako bi napali islamski zakon i zastrašivali njime, a jasno je da je on milost za cijelo čovječanstvo.

Stanje svijeta prije i poslije pojave islama

Ko bude istraživao historiju naroda i civilizacija vidjeće da je svijet bio jedna zapaljena masa zahvaćena ratovima čije su gorivo bili ljudi i imetak. Koliko je samo gradova uništeno, koliko je ekonomija razoreno, koliko je žena koje su ostale bez muževa, djece koja su ostala siročad! Prava miliona ljudi su prekršena zbog ratova, a sve nabrojano su žrtve ratova na svakom mjestu. Samo na evropskom kontinentu nema niti jedne države da bar u jednom momentu kroz njenu historiju nije bio ugrožen njen opstanak ili granice. Uvijek su se mijenjale granice zbog ratova od istoka do zapada, od sjevera do juga. Vatra ratova se nije ugasila ni dan danas. Države su ili podređene (plaćaju drugoj džizju – porez) ili su nadređene pa naplaćuju porez, a cilj te džizje (poreza) jeste nastavak lojalnosti. Kada bi neka država prestala plaćati taj porez drugoj, nadređenoj, onda bi ova jača objavila rat podređenoj državi.

Narodi na vjeri svojih vladara

Prije pojave islama ljudi su vjerovali onako kako su njihovi vladari vjerovali. Tako na primjer, stanovnik Vizantijske imperije nije se usuđivao prihvatiti vjeru Persijske imperije, a onaj ko bi izdao vladara bio bi osuđen na smrt i razapet zbog toga što je prigrlio vjeru neprijatelja. Još gore od toga je što su mnogi ratovi vođeni između samih kršćanskih skupina zbog međusobnog razilaženja u vjerovanju, kao na primjer kada je Rimski imperator napala egipatske Kopte koji su bili kršćani, a nekada je njihova zvanična vjera bila paganstvo. Nakon što su rimljani prihvatili kršćanstvo kao zvaničnu religiju nastavili su sa ugnjetavanjem i klanjem egipatskih hrišćana zbog razilaženja sa njima.

Nametanje kršćanstva sabljom

Kršćani su bili mala skupina koja je bila potlačena i ugnjetavana u Rimskom carstvu. Međutim, kada je Konstantin prvi primio kršćanstvo moć i sila kršćanstva je ojačala i postala zvanična religija Rimske imperije. Pod uticajem ovih događaja situacija se potpuno preokrenula pa je došlo do progona i zlostavljanja svih paganskih skupina, uništenja njihovih hramova ili preobraćanja u crkve, i ne samo to, već su i neke kršćanske skupine zbog razilaženja u vjerovanju bile progonjene i maltretirane. Navešćemo neke od primjera:

- Za vrijeme Teodosija prvog objavljeno je da je kršćanstvo jedina zvanična i priznata vjera u Rimskom carstvu, pa je zapaljena biblioteka u Aleksandriji sa tvrdnjom da su u njoj bile čuvane paganske knjige, a ukinuo je i grčke olimpijske igre tvrdeći kako su one paganski običaji.

- Karlo veliki je 772. godine objavio rat Sasima koji je trajao 33 godine da bi im prisilno nametnuo kršćanstvo sabljom, a jedan od njegovih zločina je bio pokolj u Verdenu³⁶ gdje je ubijeno 4500 saskih zarobljenika koji su odbili da prihvate kršćanstvo. Kada je vojska Karla velikog otišla, Sasi su kao odgovor na ovaj pokolj zapalili neke crkve i ubili pastore u znak osvete. Karlo veliki je objavio zakon³⁷ i izdao naređenje da se ubije svaki pripadnik Sasa koji odbije da primi kršćanstvo.
- U periodu od 1929 - 1945 godine pokrenut je revolucionarni ustaški pokret³⁸ i to zločinom nad srbima pravoslavicima i prisiljavanjem da prihvate katoličanstvo (pravac u kršćanstvu), a rezultat svega toga su bile hiljade srpskih žrtava.
- Između 1909 - 1970 godine australijske vlasti i crkva su krale i otimale djecu Aboridžinima (starosjediocima Australije) i nasilno ih pokrštavali.
- Vatikanski papa je 2007. godine uputio javno izvinjenje žiteljima Latinske Amerike zbog zločina, zlostavljanja, progona i patnji prilikom nasilnog pokrštavanja od strane španskih kolonista.³⁹
- Između XVI i XVII vijeka portugalski kolonijalisti su započeli progon, maltretiranje, kažnjavanje i ubijanje svakog ko odbije da prihvati kršćanstvo od stanovnika indijskog grada

³⁶ *Verden, 782 A.D.*

³⁷ *Capitulatio de partibus Saxoniae*

³⁸ *Ustaša, Croatian Revolutionary Movement*

³⁹ [http://www.nytimes.com/2007/05/24/world/americas/24pope.html?](http://www.nytimes.com/2007/05/24/world/americas/24pope.html?r=0)

r=0

Diva. Uništali su više od 300 indijskih hramova, indijskim svećenicima je bilo zabranjeno da čitaju svoje knjige, a neistomišljenici su žestoko kažnjavani. Djeca starija od 15 godina su primoravana da slušaju kršćanske propovjedi, portugalski jezik je bio nametnut hindusima, a upotreba njihovog maternjeg jezika je bila zabranjena.

Ovo su samo neki od primjera nametanja kršćanstva putem sile, sablje i ugnjetavanja i maltretiranja ljudi koji su bili pripadnici drugih vjera. Zbog ovoga su buknuili mnogi ratovi između kršćanskih frakcija, katolika, protestanata i ortodoksa. Zbog međusobnog ideološkog razilaženja su tlačili i napadali jedni druge, a neki od primjera koji jasno oslikavaju ogromnu mržnju i netrpeljivost među kršćanskim frakcijama su:

- Zločini nad katarima od strane katolika u Oksitaniji, provinciji na jugu Francuske u periodu od 1209 – 1229. godine. Papa Inocentije treći je objavio

krstaški rat katarima kako bi ih iskorjenio, a rezultat masakara je bio veliki broj žrtava koji je za 20 godina ratovanja protiv njih dostigao milion. Prvi pokolj u tom ratu se dogodio u gradu Bezje 1209. godine kada su ubijeni svi stanovnici tog grada usled žestoke opsade, a nakon toga je grad zapaljen.⁴⁰

- Masakr u gradu Merindolu, 1545. godine u francuskoj kada je ubijeno 1000 valdežana (hrišćanska frakcija) od strane katolika.⁴¹

⁴⁰ *Albigensian Crusade or Cathar Crusade (1209 – 1229), Catharism, Pope Innocent treći, Massacre at Beziers 1209.*

⁴¹ *Massacre of Merindol (1545), Waldensians.*

- Masakr u Tuluzu 1562. godine kada je ubijeno 5000 protestanata od strane katolika, a ostali su proterani iz grada.⁴²
- Masakr kod Vasija u Francuskoj 1562. godine nad protestantima od strane katolika. Ovaj pokolj je razbuktao francuske vjerske ratove kojih je bilo osam, a vođeni su protiv protestanata.⁴³
- Masakr na Miholjdan u Nimu, 1567. godine u Francuskoj, kada su protestanti u znak odmazde izvršili pokolj nad katolicima, a među žrtvama je bilo i 24 katolička sveštenika.⁴⁴
- Masakr uoči dana svetog Bartolomeja 1572. godine u Francuskoj kada je ubijeno 30 000 protestanata od strane katolika.⁴⁵
- Mnogi zločini protiv protestanata od strane katolika i obratno u jedanaestogodišnjem ratu između irskih katolika, engleskih parlamentaraca i protestantskih škotlandana u Irskoj od 1641 - 1652.⁴⁶
- Veliki broj masakara nad hiljadama anabaptista (amiša) od strane katolika i protestanata u periodu od 1525 – 1660. godine što je dovelo do njihovog iseljavanja i egzodusa na američki kontinent.⁴⁷

⁴² *Riots of Toulouse 1562.*

⁴³ *Massacre of Vassy 1562.*

⁴⁴ *Michelade, Saint Michael's Day (1567), Nimes.*

⁴⁵ *St. Bartholomew's Day massacre 1572.*

⁴⁶ *Irish Confederate Wars 1641 – 1652.*

⁴⁷ *Anabaptists 1525 – 1660.*

- 1656. godine Makarios treći patrijarh Antiohijski piše o masakrima koje su počinili poljski katolici nad hrišćanima grčke pravoslavne crkve ukazujući da se broj ubijenih u tim masakrima kretao između 70 i 80 hiljada.⁴⁸

Ovo je samo djelić u mnoštvu ratova, sukoba, masakara i progona koje su izvršili kršćani jedni prema drugima. Nakon ove digresije, pogledajmo stav i položaj džihada u islamu kako bi razumnima bilo jasno da je on milost za čovječanstvo, a ne onakav kakvim ga predstavljaju sredstva informisanja – tendenciozno i ispolitizovano.

Džihad i garancija slobode vjerskog ubjeđenja

Kako bismo spoznali krajnji domet slobode vjerskog ubjeđenja koju islam garantuje potrebno je da spoznamo prave ciljeve džihada. Da bi stvar bila što jasnija počecemo sa postepenom analizom značenja riječi džihad koja ima dva značenja i to opšti i posebni.

1. Opšti džihad se dijeli na dvije vrste:

- **Džihad duše:** svaka osoba se mora boriti sa svojom dušom, tj. sa samim sobom. Mora se podučiti vjeri, raditi po njoj, pozivati u nju i strpljivo podnositi neprijatnosti, neugodnosti i iskušenja na tom putu. Takođe se treba izboriti i ostaviti ono što je zabranjeno, a izvršavati obaveze u skladu sa snagom i mogućnostima tražeći zadovoljstvo Allaha

⁴⁸ *Macarios treći zaim Patriarch of Antioch.*

Uzvišenog. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Mudžahid je onaj ko se bori sa samim sobom radi Allaha Uzvišenog.**“ (Ahmed, Tirmizi, Ibn Hiban, Ebu Davud – Sahih)

- **Džihad protiv šejtana (đavola):** je borba sa čvrstim ubjeđenjem protiv sumnji i svega onoga što nagriza iman (vjerovanje) kao i strpljenje u toj borbi. Kaže Allah Uzvišeni:

"A kad šejtan pokuša da te na zle misli navede, ti zatraži
utočište u Allaha,

jer On, uistinu, sve čuje i sve zna." (Fussilat 36)

Opšti džihad je istinska borba čovjeka sa samim sobom i protiv svog šejtana koju musliman vodi tokom cijelog svog života i ne smije odustati od nje, a takođe i sva dobra djela koja musliman čini i nada se da su učinjena iskreno Allaha radi. Neka od njih su:

- Hadždž, (hadžiluk – hodočašće u Mekki) je džihad jer podrazumijeva tegobu, napor, strpljenje prilikom neprijatnosti i neugodnosti kao i žrtvovanje imetka radi Allaha Uzvišenog. Prenosi se od Aiše r.a. da je rekla: „**O Allahov Poslaniče, vidimo da je džihad najbolje djelo, pa zar se nećemo i mi boriti? Odgovorio je: „Najbolji džihad je primljen hadždž.**“ (Buhari)

- Uzdizanje istinom. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Najbolji džihad je reći istinu nepravednom vladaru ili nepravednom vođi.**“ (Sahih Ebi Davud)

- Dostavljanje islama nemuslimanima, pozivanje u islam jasnim dokazima, Kur'anom i strpljenjem usljed otpora. Kaže Uzvišeni Allah:

"Da hoćemo, u svaki grad bismo poslali nekoga da opominje
Zato ne čini nevjernicima ustupke i Kur'anom se svim silama
protiv njih bori."

(Al-Furkan 51-52)

- Naređivanje na dobro i odvrćanje od zla je takođe džihad i put Allahovih Poslanika i njihovih sljedbenika. Rekao je Allahov poslanik Muhamed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Svaki vjerovjesnik koga je Allah poslao svome narodu prije mene je imao pomagače i drugove iz svog naroda koji su se prihvatili njegovog sunneta (prakse) i slijedili ga, a zatim su tu praksu naslijedile generacije ljudi nakon njih koji su govorili ono što nisu radili i radili su ono što im nije bilo naređeno. Onaj ko se bude protiv njih borio rukom vjernik je, i onaj ko se protiv njih bude borio jezikom (riječju) vjernik je, a onaj ko se protiv njih bude borio srcem vjernik je, a nakon toga nema imana (vjerovanja) ni koliko zrno gorušice.“** (Muslim)

- Dobročinstvo prema ljudima, činjenje onoga što će ih usrećiti, strpljivo podnošenje uvreda i neprijatnosti je jedna vrsta džihada. Rekao je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Pomagati udovici i siromahu vrijedno je kao boriti se na Allahovom putu, klanjati noću i postiti danju.“** (Buhari)

- Put radi sticanja znanja je džihad. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko izađe radi sticanja znanja na Allahovom je putu sve dok se ne vrati.**“ (Titmizi – hasen, a Albani ga je ocijenio vjerodostojnim u „Sahihuttergib vetterhib: 88)

- Podučavanje drugih, prenošenje i širenje znanja je također džihad. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Onaj ko dođe u džamiju radi dobra, da uči ili druge podučava na stepenu je mudžahida (borca) na Allahovom putu, a onaj ko dođe radi nečeg drugog je poput čovjeka koji samo gleda u tuđe blagodati.**“ (Sahih Ibn Madže, SahihulDžami' 6184)

- Dobročinstvo prema roditeljima je džihad. Došao je jedan čovjek Poslaniku Muhammedu, salla Allahu alejhi ve sellem, i tražio dozvolu da ode u džihad, a Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, mu reče: „**Jesu li ti živi roditelji? Ovaj reče – da. Onda su oni tvoj džihad – reče Poslanik.**“ (Sahihul Buhari)

- Povjerenje, čuvanje emaneta i onoga što ti je povjereno od strane ljudi ili zajednice je vrsta džihada. Kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Onaj radnik koji nešto upotrijebi na pravi način, uzeo je svoje pravo i dao drugima pravo, poput je mudžahida na Allahovom putu sve dok se ne vrati kući.**“ (Taberani, Albani ga smatra vjerodostojnim u „SahihutTergibu vetTerhib: 774)

2. Posebni džihad (odbrambeni i napadački)

Kaže Allah Uzvišeni:

"A zašto se vi ne biste borili na Allahovom putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: "Gospodaru naš, izbavi nas iz ovoga grada, čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!"
(An-Nisa' 75)

Posebni džihad se dakle dijeli na dvije vrste:

- **Odbrambeni džihad** koji se dijeli na:

1. Vanjski džihad u slučaju kada se treba braniti od nepravde onoga ko želi da napadne muslimanske kuće, čast, imetak ili vjeru. Ovo je zakonsko pravo svih ljudi, a što se tiče rata radi ovosvjetskih interesa, radi širenja uticaja, ispitivanja snaga i osvetničkog rata zabranjeni su po islamu.

2. Unutrašnji džihad koji se dijeli na dvije vrste:

- **Džihad pojedinaca:** borba zaštite sebe ili drugog od napadača koji hoće da nas pokrade, ubije ili nam naudi na neki drugi način. Ovaj džihad se može voditi rukom kako bi zaustavili ili udaljili napadača, a ako ne bude u stanju onda jezikom, tj. riječima, ili srcem tako što ćemo prezirati to ružno djelo. Ova poslednja vrsta je posebno važna zbog oživljavanja srca, jer se na nepravdu ne smijemo navići niti je skrivati. Kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko od vas vidi neko zlo neka ga ukloni rukom, a ako to ne može neka ga ukloni jezikom, a ako ni to ne može neka ga prezre srcem, a to je najslabiji iman (vjerovanje).** (Sahihu Muslim)

- **Džihad zajednica:** je borba protiv neke nasilničke skupine muslimana kako bi se vratila istini. Kaže Uzvišeni:

"Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni.

Pa ako se prikloni, onda ih nepristrasno izmirite i budite pravedni; Allah, zaista, pravedne voli. (Al-Hudžurat 9)

Ovo je značenje riječi Poslanika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Pomozite svome bratu bilo da čini nepravdu ili mu se čini nepravda. Ashabi rekoše: „O Allahov Poslaniče, razumijemo to da pomognemo onoga kome se čini nepravda, ali kako da pomognemo onome ko čini nepravdu?“ On odgovori: „Tako što ćete ga odvratiti od nepravde.“** (Buhari, Ahmed, Tirmizi)

- **Napadački džihad:**

Da bismo razumjeli ovu vrstu džihada osvrnućemo se na neke poruke Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, koje je on upućivao vizantijskom caru Herakliju i namjesniku Aleksandrije Sajrusu kako bismo imali uvid u pozadinu događaja, a ne samo puke činjenice.

Pismo Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, radi odbrane od hrišćana

Allahov poslanik Muhamed, salla Allahu alejhi ve sellem, je kritikovao nepravdu hrišćana prema drugima i prema njima samima zbog širka (obožavanje nekoga drugog pored Allaha) prema Allahu i napisao je pismo Herakliju velikanu Rima, a u pismu stoji:

„U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

Od Muhammeda, Allahovog roba i Njegovog Poslanika Herakliju vizantijskom caru. Spas na onog ko slijedi Pravi put! A potom: Pozivam te pozivom islama. Primi islam bićeš spašen, Bog će te nagraditi dvostrukom nagradom. A ako se okreneš (od ovog poziva) snosićeš grijeh svoj i svojih sugrađana. "O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!" Pa ako oni ne pristanu, vi recite: "Budite svjedoci da smo mi muslimani!" (Sahihu Muslim)

Takođe se obratio i Sajrusu velikanu Kopta, namesniku Aleksandrije, u tom pismu stoji:

„U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog
Od Muhammeda, Allahovog roba i Njegovog Poslanika Sajrusu velikanu Kopta

Spas na onog ko slijedi Pravi put! A potom: Pozivam te pozivom islama. Primi islam bićeš spašen, Bog će te nagraditi dvostrukom nagradom. A ako se okreneš (od ovog poziva) snosićeš grijeh svoj i svojih sugrađana.“ (Zadul-Mead 603/3)

Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je ukazao i upozorio u svojim pismima Herakliju i Sajrusu na masakr koji je izvršen nad arijancima⁴⁹ i koptima u Egiptu. Vredno je spomena da arijanci nisu samo jedna obična skupina, već je cijela Evropa postala arijanska. Sveti Džeronim spominje ovo govoreći: „**Svet se probudio jadikujući što je postao arijanski!**“⁵⁰

Međutim, ova zvjerstva koja su počinjena nad arijancima mnogi pokušavaju sakriti, a onaj ko se želi više informisati o

⁴⁹ *Arianism – nontrinitarian, Arius.*

⁵⁰ *Look: „When Jesus becom god“, page 191, Richard E. Rubenstein.*

ovome neka se vrati na knjige u kojima se spominju neka od ovih zvjerstava.

Kao što smo ranije spomenuli pravilo po kojem se ranije radilo u svim djelovima svijeta je „narodi su na vjeri svojih vladara prisilno i niko nije smeo da prihvati neku drugu vjeru po svom ubjeđenju“. Zato kažemo da je napadački džihad borba koju vodi muslimanska vojska radi dostavljanja i širenja poruke islama drugim narodima, radi uzdizanja Allahove riječi i kako bi se ukinula kontrola vladara koji primoravaju narode da budu na njihovoj vjeri i sprečavaju ih da prihvate islam. Kasnije će o ovome biti više detalja. Kada je riječ o ovoj vrsti džihada redosljed je suprotan pa se zlo ne otklanja najpre rukom pa jezikom i na kraju srcem, već se počinje od riječi, tj. govora, a zatim rukom. Uslov za ovu vrstu džihada je dozvola imama, vođe muslimana. Rekao je šejh Muhammed bin Usejmin Allah mu se smilovao: „Nisu dozvoljeni vojni pohodi osim uz dozvolu imama bilo šta da je u pitanju jer je poziv na džihad ovlašćenje vođa a ne pojedinaca, a pojedinci treba da slijede ta naređenja. Nikom nije dozvoljeno da krene u rat bez dozvole imama osim u slučaju odbrane. Dakle, ako neprijatelj napadne iznenada i uplaši tada je dozvoljeno boriti se i braniti da bi se pružio otpor i uspostavila borba. Dakle, nije dozvoljeno krenuti u rat bez dozvole imama jer je imam dužan objaviti i pozvati u rat, a onaj ko bez njegove dozvole to učini prekršio je propis. Kada bi ljudima bilo dozvoljeno da sami krenu u rat bez dozvole imama nastala bi anarhija. Svako ko želi krenuo bi u rat, a kada bi se to dogodilo nastao bi veliki nered.⁵¹

Šejh ibn Usejmin takođe spominje opšti uslov za napadački džihad, a to je snaga, moć i sposobnost za to pa kaže: „Napadački džihad ima svoj uslov, a to je da muslimani imaju snagu i moć kako bi vodili borbu, a ako nisu kadri za borbu i ne

⁵¹ *Aš-Šarhul-Mumti'* 22/8.

posjeduju snagu i moć onda ulaskom u borbu bacaju sami sebe u propast. Zato Allah Uzvišeni nije muslimane obavezao borbom dok su bili u Meki jer su bili slabi. Kada su se preselili u Medinu, uspostavili državu i postali važan faktor naređena im je borba. Na osnovu ovoga izvodimo zaključak da je ovaj uslov obavezan kao i u slučaju ostalih obaveza jer je i za njih potrebna snaga.⁵²

Faze napadačkog džihada:

Ova vrsta džihada ima 3 faze koje su uslovljene redosljedom.

1. Poziv:

Imam muslimana treba uputiti poziv dotičnom kralju, vladaru da primi islam, a kralj ima pravo da slobodno bira da li će primiti islam ili će ostati pri svojoj vjeri.

2. Džizja (danak, porez):

Džizja (porez) je univerzalni sistem koji se primjenjuje u cijelom svijetu od davnina pa do sada. Džizja predstavlja znak lojalnosti ili primirja i mira. Sve države svijeta ili uzimaju džizju (određen novčani iznos) ili plaćaju drugoj državi porez. Kada bi država prestala sa plaćanjem džizje to bi značilo da odbija lojalnost toj drugoj državi i da nije više u mirovnim odnosima sa njom pa bi postale neprijatelji i došlo bi do rata između te dvije države. Poreski sistem se primjenjuje sve do sada i čitav svijet je podijeljen na velike saveze tako da svaka od velikih, vodećih država formira saveze sa malim državama od kojih ima političku ili vojnu podršku itd. U zamjenu za ovu podršku velika država ima određene povlastice i koristi novčane prirode kao na primjer da koristi morsku luku u nekoj od tih zemalja u vojne svrhe, ili da ta vodeća država dobija

⁵² *Aš-Šarhul-Mumti'* 2/8.

proizvode drugih država kao što su dijamanti, uranijum, gvožđe, ulje po nižoj cijeni. Takođe, vodeća država dobija od manjih država povlastice kada su u pitanju ekonomske investicije i slično. Sve je to zalog za njihovo prijateljstvo, političku i vojnu podršku. Kada bi neka druga država izrazila neprijateljstvo prema vazalnoj državi neke vodeće zemlje odmah bi ta vodeća zemlja vojno zaštitila svoju vazalnu državu. To je ono čime se odlikuje sistem džizje.

Kralj koji je pozvan u islam ima pravo da odbije i da zadrži vlast i niko ga neće napasti niti ga svrgnuti zbog toga, ali se od njega traži da plaća džizju (novčani iznos) kako bi uživao zaštitu islamske države. Budući da se njegova država graniči sa islamskom podrazumijeva se da treba sklopiti mirovni sporazum kao u svakoj državi na svijetu kako smo već objasnili. Džizja je garancija o nenapadanju, a ako neka druga zemlja napadne nemuslimansku državu koja plaća džizju muslimanima islamska država je obavezna da je zaštiti i odbrani.

Treba napomenuti da pristanak kralja da plaća džizju ne znači da može sa svojim narodom da radi šta hoće, da im nameće i primorava ih da prime njegovu vjeru. Naprotiv, ne smije se suprostavljati islamu i njegovim pripadnicima, ne smije se uplitati između muslimanskih misionara i njegovog naroda već će ih ostaviti da pozivaju ljude u islam. Ko želi od jevreja ili kršćana da prihvati islam ne smije se maltretirati, ugnjetavati, niti progoniti, a ko želi da ostane pri svojoj vjeri ima pravo na to. Rekao je Uzvišeni:

I reci: "Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!"

Mi smo nevjernicima pripremili vatru čiji će ih dim sa svih strana obuhvatiti." (Al-Kahf 29)

3. Borba:

Ukoliko kralj odbije da primi islam, da plaća džizju i da ne tlači svoj narod onda je dozvoljeno muslimanskoj vojsci da stupi u borbu protiv ovog kralja i njegovih boraca, a što se tiče običnog naroda, civila oni sa borbom nemaju veze. Ne smiju se ubijati oni koji ne učestvuju u borbi. Nema neprijateljstva prema ženama, djeci, starima, svećenicima, prema miroljubivima u svakom smislu.

Prepreke napadačkog džihada

Napadački džihad nije bezuslovan već ima svoje prepreke:

- Nemoć i nespremnost muslimana za borbu kako se ne bi još više oslabili ili se umanjio njihov broj
- Postojanje ugovora ili sporazuma sa nemuslimanima koji se ne smiju kršiti. Ovo je slučaj danas kada većina država imaju međusobne sporazume i kompanije.
- Postojanje jasnog interesa i koristi u nenapadanju i pored snage i moći, kao što je bilo primirje na Hudejbiji.

Svrha džihada

Većina onoga što se ponavlja na nekim medijima širi otrov i laž kako bi se ostvarili određeni politički programi komentarišući i tumačeći džihad kao rat da bi svijet bio pod jednom vlašću. Ova konstatacija nije tačna, a demantuju je riječi Uzvišenog:

"A da je Gospodar tvoj htio, sve bi ljude sledbenicima jedne vere učinio. Međutim, oni će se uvijek u verovanju razilaziti, osim onih kojima se Gospodar tvoj smiluje. A zato ih je i

stvorio. I ispuniće se riječ Gospodara tvoga: "Napuniću, zaista, džehnenem džinnima i ljudima – zajedno!" (Hud 118-119)

Stvarni ciljevi džihada su jasno objašnjeni u riječima Allaha dž.š.:

"Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini – a Allah ih je, doista, kadar pomoći onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: "Gospodar naš je Allah!" A da Allah ne suzbija neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu – ta Allah je zaista moćan i silan one koji će, ako im damo vlast na Zemlji, molitvu obavljati i milostinju udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvrćati od nevaljalih – A Allahu se na kraju sve vraća." (Al-Hadždž 39-41)

Dakle, vidimo da je cilj džihada odbrana istine, vjere i suzbijanje nasilja, a sve to koristi i jevrejima, i kršćanima i muslimanima. Cilj džihada nije samo zaštita muslimana.⁵³ Da Allah nije propisao borbu protiv nasilja i neistine istina bi bila poražena, zemlja bi bila uništena, bile bi porušene crkve, manastiri, sinagoge i džamije.⁵⁴ U časnim ajetima vidimo šta je rezultat džihada, tj. šta se dobija kada se pomognu sljedbenici istine protiv sljedbenika laži, tiranije, nasilja i nepravde. U ajetima se jasno stavlja do znanja mudžahidima (borcima) da se moraju držati ciljeva džihada, a to je popravljavanje stanja, a nikako širenje nereda, da obavljaju molitvu, a ne da se ohole na

⁵³ *Tefsir Ibn Ašur*

⁵⁴ *Tefsirul-mujesser*

zemlji, da udjeljuju i pomažu siromašne, a ne da uzurpiraju imetak ljudi i njihova bogatstva, da naređuju da se čini dobro, a odvrćaju od zla.

Cilj džihada

Dakle, džihad je propisan radi odbrane istine, uzdizanja Allahove riječi i zaštite potlačenih, pa šta je onda cilj džihada!? Uzvišeni Allah objašnjava dva cilja džihada u Svojoj časnoj knjizi pa kaže:

"Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravični ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani. Oni koji s njima prijateljuju sami sebi čine nepravdu." (Al-Mumtahana 8-9)

Ibn Abas kaže: **„Mnogobožaca je bilo dvije vrste kod vjerovjesnika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, i vjernika: oni koji su ratovali protiv kojih se Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, borio, a i oni protiv njega, i oni sa kojima je imao ugovor i sa njima nije ratovao niti oni sa njim.“** (Buhari)

Rekao je poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Ko ubije onoga ko je u zaštiti Allaha i Njegova Poslanika na osnovu sporazuma, neće osjetiti miris dženneta iako se on prostire na razdaljini od 70 godina hoda.“** (Ibn Madže – Sahih)

Također je rekao Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Onaj ko ubije čovjeka koji je na osnovu sporazuma (plaća**

džizju) pod zaštitom Allaha i Njegova Poslanika, Allah će ga lišiti svoje zaštite i neće osjetiti miris dženneta iako se on prostire na razdaljini od 70 godina hoda.“ (Tirmizi – Sahih)

Također je kazao: „Osvojićete Egipat, a u njemu ima jedna oblast u kojoj narod koristi „kirat“ kao jedinicu mjere. Lijepo se ophodite prema njima jer su oni pod zaštitom i u srodstvu.“ (ili je rečeno „pod zaštitom i u tazbinskim vezama.“) (Muslim)

A sada ćemo vidjeti šta se spominje u kršćanskim knjigama kada je riječ o toleranciji muslimana i nemaltretiranju drugih. U knjizi „Sinaksar“⁵⁵ jednoj od najvažnijih crkvenih knjiga ortodoksnih kopta, koja sadrži biografije vjerovjesnika, svetih otaca, mučenika, spominje se priča o Amru bin Asu i papi Benjaminu prvom⁵⁶ iz koje ćemo vidjeti šta je cilj džihada i kako su se muslimani ophodili prema drugim narodima. Iz priče također se može zaključiti ko je zapravo bio taj koji je tlačio i zlostavljao narode. Zbog masakara i progona od strane Vizantijske imperije nad koptima i egipćanima, papa Benjamin prvi aleksandrijski bio je primoran da sa svojim arhiepiskopima pobjegne u brda i to je potrajalo 13 godina. Nakon što su muslimani osvojili Egipat pod vođstvom Amra bin Asa r.a. krenuli su da osvoje i Aleksandriju, a vizantinci su se suprostavili i odbili da izađu iz grada. Došlo je do pobune i narušavanja mira, pa su neki zlobnici iskoristili priliku i zapalili crkve i manastire, a među njima je bila i crkva sv. Marka⁵⁷ i opljačkano je sve što je bilo u njoj. Jedan mornar je ušao u crkvu i zavukao ruku u kovčeg u kome se nalazilo tijelo sv.

⁵⁵ *Coptic Synaxarium, Pope Benjamin I of Alexandria* <http://st-takla.Org/Full-Free-Coptic-Books/Coptic-Synaxarium-or-Sinaxarion-English/05-Topah/Coptic-Calendar-08-Toba.html#3>.

⁵⁶ *Pope Benjamin I of Alexandria.*

⁵⁷ *Saint Mark's Coptic Orthodox Cathedral (Alexandria).*

Marka misleći da će u njemu naći novac. Međutim, nije našao ništa osim njegovog tijela pa je uzeo odjeću sa njega, a glavu sv. Marka je sakrio u svom brodu. Kada je Amr bin As saznao da se papa Benjamin prvi skriva u brdima, poslao je proglas u ostale egipatske gradove u kojem piše: „Mjesto u kojem se nalazi kršćanski patrijarh kopta Benjamin biće bezbjedno i spokojno. Neka se vrati u miru kako bi organizovao svoj narod i crkve pa se papa Benjamin vratio nakon 13 godina izgnanstva. Amr bin As r.a. ga je udostojio i ispoštovao kako mu dolikuje i rekao mu da ponovo uspostavi vlast nad svojom crkvom i njenom imovinom.“ Kada je vojska Amra bin Asa namjeravala da napusti Aleksandriju zaustavili su jedan od brodova i počeli sa pretresom pa su našli glavu sv. Marka. Pozvali su papu Benjamina koji ju je preuzeo i odnio sa svojim sveštenicima svom narodu koji su se radovali sve dok nisu stigli u crkvu.“

Postepenost propisivanja džihada od zabrane do naredbe

1. Zabrana borbe

U početku islamske misije borba je bila zabranjena muslimanima. Kaže Allah Uzvišeni:

Zar ne vidiš one kojima je rečeno: "Dalje od boja, već molitvu obavljajte i milostinju dajte!" (An-Nisa' 77)

2. Borba postaje dozvoljena

Zatim je džihad postao dopušten muslimanima jer su mnogobošci sve više uznemiravali muslimane na putevima, primoravali ih da napuste kuće.

Kaže Uzvišeni:

"Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini – a Allah ih je, doista, kadar pomoći." (Al-Hadždž 39)

3. **Odbrambena borba**

Zatim je došla naredba o odbrambenom džihadu u slučaju kada su mnogobošci napadali muslimane i počeli da ih ubijaju. Kaže Allah Uzvišeni:

"I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinjite borbu! – Allah, doista, ne voli one koji zapodijevaju kavgu". (Al-Bakara 190)

4. **Borba postaje obavezna**

Kada se islam pojavio i proširio, a ljudi počeli u skupinama da prihvataju islam kao vjeru, vanjski neprijatelji okolnih država su se umnogostručili i vidjeli su u islamskoj državi opasnost po njih, Allah je muslimanima naredio napadački džihad kako bi drugim narodima dostavili poruku tevhida (jednoće Allaha), kako bi uzdigli Allahovu riječ i proširili vjeru, te se obratili okolnim kraljevima i vladarima i pozvali ih u islam. Cilj je uzdizanje riječi tevhida, postizanje i širenje pravde, a ne širenje uticaja i monopola, oholjenje i bahatost na zemlji, niti osveta koja rezultira razaranje i uništenje. Rekao je Uzvišeni:

"I ne budite kao oni koji su, da se pokažu svijetu, nadmeno iz grada svoga izišli da bi od Allahova puta odvrćali. A Allah dobro zna ono što oni rade." (Al-Anfal 47)

Kur'an pojašnjava ugnjetavanje, tlačenje i zlostavljanje muslimana od strane kršćana i mnogobožaca prije pojave

islama. Allah Uzvišeni je uvijekovječio ovu priču u časnom Kur'anu kako bi objasnio da je suštinski cilj džihada otklanjanje nepravde od vjernika bili oni hrišćani, jevreji ili muslimani. Rekao je Uzvišeni:

"Prokleti neka su oni koji su rovove iskopali, i vatrom i gorivom ih napunili,

kada su oko nje sjedeli i bili svjedoci onoga što su vjericima radili!

A svetili su im se samo zato što su u Allaha, Silnoga i hvale dostojnoga, vjerovali.

(Al-Burudž 4-8)

Ovi ajeti su objavljeni u časnom Kur'anu kako bi uvijekovječili priču o vjericima kršćanima iz Jemena koji su bili prije dolaska Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, kažnjeni su od strane vladara jer su vjerovali u Allaha Uzvišenog. Nasilnici su iskopali ogromne rovove i zapalili vatru u njima, a zatim su ih pitali da izaberu između toga da prihvate vjeru kralja ili da budu bačeni u vatru. Tako su vjernici bili bačeni u vatru zbog svog vjerovanja u Allaha Uzvišenog, a nasilnici su sjedili iznad rovova i gledali kažnjavanje vjernika i njihovo spaljivanje.

Pravila džihada u islamu

Džihad u islamu ima svoja pravila i običaje koji sprječavaju nepravdu, zloupotrebu i neprijateljstvo. Ne smiju se ubijati neprijatelji osim oni koji učestvuju u borbi ili na neki način pomažu u tome. Zabranjeno je ubijati stare, djecu, žene, bolesnike, ljekare, ranjene, zarobljenike, a također i one koji su se predali pobožnosti. Ne smiju se ubijati ranjenici u toku bitke, niti masakrirati mrtvi, ne smije se ići za onim ko iz borbe

pobjegne, niti se ubijati životinje, ne smiju se rušiti kuće, niti preobraziti u mjesta za ibadet (molitvu), ne smiju se zatrovati vode i bunari, niti se smije seći i spaljivati drveće itd.

Ovo su smjernice i savjeti plemenitog Poslanika Muhammeda, *salla Allahu alejhi ve sellem*, i halifa nakon njega vojsci koja bi kretala u džihad. Oporuka halife Ebu Bekra r.a. vojskovođama je bila: „Oporučujem vam deset stvari pa ih primite od mene: ne budite izdajnici, ne pretjerujte, nemojte pronevjeriti, nemojte simulirati, nemojte ubijati djecu, stare i žene, nemojte uništavati i spaljivati palme, ne sjecite plodno drveće, ne koljite ovce, krave i kamile osim za jelo. Proći ćete pored naroda koji su se posvetili duhovnosti pa ih ostavite i ne dirajte ih.”⁵⁸

Ratni zarobljenici imaju svoja prava u islamu: nije dozvoljeno kažnjavati ih, ponižavati, terorirati ih, niti na njih vršiti pritisak u smislu da im se zabranjuje hrana ili piće sve dok ne umru. Naprotiv, moraju se poštovati i prema njima se ophoditi na najljepši način, jer kaže Allah, *subhanehu ve te'ala*,:

"I hranu su davali – mada su je i sami željeli – siromahu i siročetu i sužnju.

"Mi vas samo za Allahovu ljubav hranimo, od vas ni priznanja ni zahvalnosti ne tražimo! (Al-Insan 8-9)

Islamska država ima pravo da se prema zarobljenicima ophodi u skladu sa opštim interesima, međunarodnim sporazumima, ili da ih oslobodi bez otkupnine, ili da traži otkup za njih, ili da vrši razmenu za muslimanske zarobljenike. Kaže Allah Uzvišeni:

⁵⁸ *Taberi, 3.deo, 226.strana*

"...sve dok ih ne oslabite, a onda ih vežite, i poslije, ili ih velikodušno sužanjstva oslobodite ili otkupninu zahtevajte, sve dok borba ne prestane..." (Muhammed 4)

Što se tiče običnog naroda, civila, nemuslimana one zemlje u koju muslimani uđu, osvoje, islam zabranjuje neprijateljstvo prema njima i vrijeđanje na bilo koji način. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Ko ubije onoga ko je u zaštiti Allaha i Njegova Poslanika na osnovu sporazuma, neće osetiti miris dženneta iako se on prostire na razdaljini od 70 godina hoda.“** (Ibn Madže, Albani ga smatra vjerodostojnim u „AsSahiha“ 2356)

Zabranjeno je narušavati njihovo dostojanstvo, ponižavati i vrijeđati ih, činiti im nepravdu i tlačiti ih. Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Ne činite nasilje nad onima sa kojima imate sporazum (koji su pod zaštitom islamske države, plaćaju džizju), ne omalovažavajte ih, ne optjerećujte ih preko njihovih mogućnosti, ne uzimajte od njih ništa bez njihovog dopuštenja, a onaj ko to prekrši ja ću biti dokaz protiv njega na Sudnjem danu.“** (Ebu Davud „As-Silsiletus-Sahiha 445“)

Poslannik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je oporučio svojim drugovima mudžahidima dobročinstvo prema stanovnicima osvojenih država pa kaže: **„Osvojićete Egipat, a u njemu ima jedna oblast u kojoj narod koristi „kirat“ kao jedinicu mjere. Lijepo se ophodite prema njima jer su oni pod zaštitom i u srodstvu.“** (ili je rečeno „pod zaštitom i u tazbinskim vezama.“) (Muslim)

Najbolji dokaz implementacije Poslanikove oporuke jeste ugovor kojeg je Omer bin Hattab sklopio sa stanovnicima Jerusalema kada ga je osvojio. Tada je rekao: **„U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog. Ovo je ono što Allahov rob, Omer bin Hattab, vođa pravovjernih (muslimana), daje**

stanovnicima Jerusalema u pogledu bezbjednosti: vaši životi, imeci, crkve i krstovi su sigurni, niko vas neće primoravati protiv vaše vjere niti vam naškoditi....

Da li je historija zabilježila ovakvu velikodušnost, pravednost i toleranciju od strane osvajača nad poraženima!? Omer bin Hattab je imao mogućnost da diktira uslove kakve hoće, ali je on želio pravdu, nastojao da se proširi Allahova vjera i voleo dobro ljudima. Sve ovo ukazuje na to da džihad u islamu nije propisan radi pohlepe za ovosvjetskim dobrima.

Da li je svaki rat muslimana džihad

Treba uzeti u obzir da nije svaki rat koji vodi neka islamska država džihad i ne smatra se svaki muslimanski borac mudžahidom. Džihad ima svoje uvjete i mi kao muslimani pravimo razliku između termina „džihad“ i termina „rat“, ali većina medija u ovom vremenu pokušavaju iskriviti sliku o islamu preko džihada govoreći da je on sredstvo za ostvarivanje određenih političkih ciljeva. Ti mediji govore za svaki rat koji se dogodi u svijetu između kršćana „vodi se rat između te i te države“ i taj rat ne dovode u vezu sa vjerskom netrpeljivošću. Međutim, ako su jedna od zaraćenih strana muslimani onda kažu „muslimanski ekstremisti su objavili sveti rat kršćanskoj državi“. Ovdje se postavlja sljedeće pitanje: ko im daje za pravo da koriste termin džihad u ovom slučaju, ili termin mudžahidi (džihadisti) kojim opisuju ove borce!? Da bi znali da li je taj rat džihad i da li su borci mudžahidi treba da znaju ciljeve džihada, način njegovog vođenja, njegove uslove, da vide u kojoj mjeri se sve to primenjuje u tom ratu! Treba znati i to da postoje mnogi politički razlozi i faktori koji vode i upravljaju ovim svijetom i međudržavnim odnosima, a sve to nema nikakve veze sa džihadom jer se tu radi o ratovima iz interesa, kao na primjer:

1. U krimskom ratu 1853. godine između Ruske carevine i Osmanske države Francuska i Britanija su ušle u rat protiv Rusije podržavajući muslimansku državu, i to naravno zbog političkih interesa i razloga, a nikako zbog vjerskih jer su Rusija, Britanija i Francuska bile kršćanske, a Turska muslimanska država.

2. 1854. godine Grčka koja je u to vrijeme bila pod osmanskom vlašću iskoristila je rat između rusa i turaka i podigla Epirski ustanak protiv turaka kako bi ih protjerali iz Grčke. Ovaj ustanak su suzbile i ugušile Francuska i Britanija kako bi blokirali glavne grčke luke i zabranili snabdijevanje preko njih i na taj način potisnuli učesnike ustanka, tako da je Grčka ostala pod osmanskom vlašću, a ona je bila muslimanska zemlja.

Sveti rat

Da li je džihad u islamu sveti rat koji prisiljava ljude da ostave svoju vjeru i prihvate islam, ruši crkve i ostale bogomolje? Odgovor je, naravno, ne! Postoje eksplicitni tekstovi u Kur'anu časnom koji zabranjuju prisiljavanje ljudi da ostave svoju vjeru i vjerska ubjeđenja i na silu prihvate islam. Rekao je Uzvišeni Allah:

"U vjeru nema prisiljavanja – Pravi put se jasno razlikuje od zablude!" (Al-Bakara 256)

Džihad je tu da bi se Allahova vjera dostavila ljudima, a ne da se prisiljavaju da prihvate islam. Rekao je Allah:

"Ako prime islam, onda su na Pravome putu. A ako odbiju, tvoje je jedino da pozivaš. – A Allah dobro vidi robove Svoje."
(Alu Imran 20)

Razlog što je prisilno nametanje vjere zabranjeno leži u tome što je uputa ka pravoj vjeri, njena spoznaja i slijeđenje božanski dar i milost koju samo Allah daje onome kome On hoće od

svojih robova, a nikako ne dolazi putem prisile i primoravanja. Kaže Allah, subhanehu ve te'ala:

"Ti nisi dužan da ih na Pravi put izvedeš,
Allah izvodi na Pravi put onoga koga On hoće." (Al-Bakara
272)

Nije dozvoljeno primoravanje nemuslimana, kršćana i jevreja, da prihvate islam, a ako se to dogodi njihov islam se poništava jer se prihvatanje islama uvjetuje dobrovoljnim prihvatanjem i željom, a nikako prisilom. Neko može reći kako se na satelitskim kanalima mogu vidjeti vijesti o neprijateljstvu i napadima na crkvu u nekoj od država koja je zahvaćena ratom. Mi kažemo: vijest koja se prenosi nekada može biti tačna, a nekada netačna. A ako bi i bila tačna, koliko je onda uništenih džamija i napada na njih u istoj državi!? Ako neko kaže kako se tamo ubijaju kršćani, mi kažemo koliko je tek muslima istrijebljeno!? Ako je reč o državi u kojoj bukti međunacionalni rat normalno je da se događaju stvari koje nemaju veze sa islamom i njegovim učenjem, niti se mogu protumačiti i staviti pod kapu džihada jer mnogo je ljudi raseljeno i ubijeno, većina bogomolja uništeno, a sve to je suprotno džihadu.

Razlika između rata i džihada

Kako bi razlika između rata i džihada bila što jasnija osvrnućemo se na neke ratove koji su vođeni kroz historiju:

- **Aleksandar veliki** je zadobio poštivanje naroda i država cijelog svijeta kao svjetska, uticajna i velika ličnost. Vodio je veliki broj bitaka kako bi proširio svoje carstvo sve dok nije stigao od grčkih granica do Indije.

- **Džingis Kan** je formirao najveće carstvo na svijetu koje se nakon njegove smrti prostiralo od Kine do istočne Evrope, Poljske i drugih. Postoji veliki broj njegovih statua u gradovima i zadobio je poštivanje mnogih naroda svijeta.
- **Hitler** je zauzeo Evropu tako da je njegova imperija obuhvatala brojne evropske države
- **Britanska imperija (imperija u kojoj sunce nikada ne zalazi)** teritorije njenih kolonija prostirala se od krajnjih granica istoka do krajnjih granica zapada pa je zato i dobila ime „imperija u kojoj sunce ne zalazi“.
- **Kolonije Francuske, Španije, Portugalije, Italije i Japana** čija se teritorija prostirala od istoka do zapada kako bi se širila vlast i uticaj.

Zaključak: Zajedničko za sve ove imperije i ratove koji su vođeni jeste jedan cilj, a to je zauzimanje bogatstava i teritorija drugih država, širenje uticaja i vlasti širom svijeta. Također, zajedničko im je i uništavanje civilizacija, stradanje i porobljavanje naroda i milioni žrtava. To je ono što nam je historija dokazala i jasno nam predočila. Džingis Kan je u svojoj zemlji bio narodni heroj. Na njega i njegovog unuka Hulagua se u zemljama koje su oni osvojili gleda kao na ratne zločince. Uništavali su narode, širili nered na zemlji. Hulagu je uništio „Darul-Hikma“ i sve što je bilo u njoj od naučnih spisa neprocjenjive vrijednosti. Kako bismo napravili što jasniju razliku između ovih ratova i džihada upoređićemo ciljeve, rezultat i način vođenja ovih osvajanja i ciljeve, rezultate džihada i način njegovog vođenja. Džihad sprječava ovakvu nepravdu i tiraniju i štiti vjernike muslimane i nemuslimane.

Džihad u bibliji

Pre nego što spomenemo citate iz Starog zavjeta spomenućemo riječi Pavla iz Novog zavjeta gdje hvali džihad koji se spominje u Starom zavjetu i slavi većinu onoga što se činilo u toku ratova kao što su ubistva nenaoružanih civila!

Kaže Pavle u „Poslanici jevrejima“ (11/30):

30. Verom su pale zidine Jerihona nakon što se sedam dana obolazilo oko njih.

31. Verom bludnica Rahava nije poginula zajedno sa nepokornima, jer je miroljubivo primila uhode.

32. I šta još da kažem? Ponestaće mi vremena ako počnem da pričam o Gedeonu, Baraku, Samsonu, Jeftaju, Davidu i o Samuelu i drugim prorocima,

33. koji su verom porazili carstva, učinili ono što je pravedno, primili obećanja, zatvorili čeljusti lavovima,

34. ugasili žestinu ognja, umakli oštrici mača, u slabosti bili ojačani, osmelili se u ratu, rasterali vojske tuđinaca.

A sada da vidimo u Starom zavetu šta se dogodilo nakon pada zidina Jerihona kojeg spominje i hvali Pavle u prethodnoj poslanici.

Knjiga o Jošui (6/16):

16. Kad su sedmi put obišli oko grada, sveštenici su zatrubili u rogove, a Jošua je narodu rekao: „Vičite jer vam Gospod predaje ovaj grad!

17. Neka grad bude uništen, on i sve što je u njemu pripada Gospodu. Ostavite u životu samo bludnicu Rahavu i sve koji su kod nje u kući, jer je ona sakrila ljude koje smo poslali.

18. Čuvajte se onoga što je određeno za uništenje, da ne biste poželeli i uzeli ono što je određeno za uništenje, pa da zbog vas izraelski logor bude u nevolji i bude uništen.

19. Sve srebro i zlato i predmeti od bakra i gvožđa sveti su Gospodu. Treba ih doneti u Gospodnju riznicu.“

20. Kada su sveštenici zatrúbili u rogove, narod je povikao. Čim je narod čuo zvuk roga i oglasio se snažnim ratnim pokličem, zidine su se srušile. Zatim je narod ušao u grad, svako pravo napred s mesta na kom se zatekao, i osvojili su grad.

21. Oštricom mača pogubili su sve što je bilo u gradu, muškarce i žene, decu i starce, goveda ovce i magarce...

24. A grad i sve što je bilo u njemu spalili su vatrom. Samo su srebro i zlato i predmete od bakra i gvožđa predali u riznicu Gospodnjeg doma.

Nisu se dakle, zadovoljili samo ubistvom svega što je imalo dušu od ljudi, žena, djece pa sve do životinja, već su zapalili čitav grad!!

Knjiga Samuelova (15/3):

3.Sada idi i napadni Amalika pa pogubi i njega i sve što ima; nemoj da mu se smiluješ, nego pobij muškarce i žene, decu i odojčad, goveda i ovce, kamile i magarce.“

Knjiga proroka Osije (13/16):

16.Samarija će nositi svoju krivicu, jer se pobunila protiv svoga Boga. Oni će pasti od mača. Njihova će deca biti smrskana, a trudne žene rasporene.“

Knjiga proroka Isaije (13/15):

15.Ko bude pronađen, biće proboden, i svako ko u tom naletu bude uhvaćen pašće od mača. (smrskali su im decu pred njihovim očima, opljačkali kuće i obeščastili žene)

Druga Samuelova knjiga (4/12):

12.Tada je David zapovedio svojim ljudima da ih pogube. Onda su im odrekli i ruke i noge pa ih obesili kod jezera u Hebronu. Isvostejevu glavu su uzeli i sahranili u Abnerovom grobu u Hebronu.

Prva knjiga dnevnika (20/3):

3.Zatim je odveo narod koji je bio u tom gradu i postavio ga da radi s testerama za kamen, oštrim gvozdenim alatkama i sekirama. Tako je učinio u svim gradovima Amonovih sinova. Na kraju se David sa svom vojskom vratio u Jerusalim.

SEDMO POGLAVLJE

Fanatizam i ekstremizam između islamskog i sekularnog zakona

- **Islamski zakon i borba protiv fanatizma i ekstremizma**
- **Monaštvo u kršćanstvu**
 1. **Celibat je bolji od braka**
 2. **Nemogućnost razvoda braka**
 3. **Odsijecanje glava**
- **Islam i borba protiv ropstva**
- **Ropstvo u svetim knjigama hrišćana i jevreja**
- **Islam i borba protiv rasizma**
- **Islamski zakon dozvoljava ovosvjetska uživanja i podstiče na unapređivanje uvjeta života**

SEDMO POGLAVLJE

Islam i borba protiv fanatizma i ekstremizma

Allah, subhanehu ve te'ala, je poslao Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, i objavio mu šerijat (zakon) koji je milost svim svjetovima. Rekao je Uzvišeni:

"A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali." (Al-Anbija' 107)

Milost prema njima u svakom smislu, milost za njihove duše koje su bile zbunjene u obožavanju kipova od kojih nemaju ni koristi ni štete, a obožavali su ih, pa ih je Allah uputio da samo Njemu jedinom čine ibadet (da Ga obožavaju) i da Mu ne pripisuju sudruga (da Mu ne čine širk).

Također je milost i za njihova tijela jer im je zabranio od jela i pića sve ono što ih može uništiti. Rekao je Uzvišeni Allah:

Reci: "Ja ne vidim u ovome što mi se objavljuje da je ikome zabranjeno jesti ma šta drugo osim strvi, ili krvi koja isteče, ili svinjskog mesa – to je doista pogano – ili što je kao grijeh zaklano u nečije drugo, a ne u Allahovo ime."

A onome ko bude primoran, ali ne iz želje, samo toliko da glad utoli,

Gospodar tvoj će doista oprostiti i milostiv biti. (Al-An'am 145)

Islamski šerijat (zakon) je milost za njihovo privređivanje jer im je zabranio onaj imetak na koji nemaju pravo, imetak koji je stečen na prevaru i laž. Rekao je Uzvišeni:

"Ne jedite imovinu jedan drugoga na nepošten način i ne parničite se zbog nje pred sudijama da biste na grješan način i svjesno dio tuđe imovine pojeli!" (Al-Bakara 188)

Allah je ljudima objavio propise koji uređuju njihov život u svakom segmentu, a ljudska priroda se usklađuje sa njima jer u šerijatskim propisima nema ni pretjerivanja ni popuštanja.

Rekao je Allah, subhanehu ve te'ala:

"On vam propisuje u vjeri isto ono što je propisao Nuhu i ono što objavljujemo tebi, i ono što smo naredili Ibrahimu i Musau i

Isau: "Pravu vjeru ispovijedajte i u tome se ne podvajajte!"

Teško je onima koji Allahu druge ravnim smatraju da se tvome pozivu odazovu. Allah odabire za Svoju vjeru onoga koga On hoće i upućuje u nju onoga ko Mu se iskreno obrati." (Aš-Šura 13)

Allah je čovječanstvu poslao milost pa kaže:

"Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine. Zato im praštaj i moli da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima. A kada se odlučiš, onda se pouzdaj u Allaha, jer Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega."

(Alu Imran 159)

Allah je ljudima poslao humanost i blagost i da bi ih učvrstio i ojačao slanjem poslanika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, pa kaže:

"Došao vam je Poslanik, jedan od vas, teško mu je što ćete na muke udariti, jedva čeka da Pravim putem pođete, a prema vjernicima je blag i milostiv." (At-TAvba 128)

Jedna od karakteristika ovog šerijata (zakona) je tolerantnost i olakšavanje bez posljedica. Rekao je Allah, subhanehu ve te'ala:

"Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti njegovih: u njegovu korist je dobro koje učini, a na njegovu štetu zlo koje uradi." (Al-Bakara 286)

Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Kada vam nešto zabranim - klonite se toga, a kada vam nešto naredim – činite to koliko ste u mogućnosti.**“ (Sahihul-Buhari)

Majka svih vjernika i supruga poslanika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, Aiša r.a., o njemu kaže: „**Allahov Poslanik nije nikada birao između dvije stvari, a da nije izabrao (onu) lakšu, osim da to bude grijeh, pa ako bi to bio grijeh, bio bi daleko (najdalje od svih drugih) od te stvari.**“ (Sahihul-Muslim)

Allah ga je poslao sa zakonom (šerijatom) koji se suprostavlja svim oblicima fanatizma i ekstremizma jasnim tekstovima koji upozoravaju na nemarnost, lijenjost, ali i pretjerivanje u vjeri kao što su radili neki ranije, pa kaže Uzvišeni Allah:

Reci: "O sljedbenici Knjige, ne zastranjujte u vjerovanju svome, suprotno istini, i ne povodite se za prohtjevima ljudi koji su još davno zalutali, i mnoge u zabludu odveli, i sami s Pravoga puta skrenuli!" (Al-Maida 77)

- Zabranjeni su ekstremizam i pretjerivanje u vjeri na šta najstrože je upozorio i Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Čuvajte se ekstremizma u vjeri jer su oni prije vas zbog toga bili uništeni.**“ (Ahmed, Nesai, Ibn Madže, „Silsilatus-Sahih“ 2144)

- Zabranjeno je pretjerivanje i fanatizam u činjenju samog ibadeta. **Od Enesa bin Malika se prenosi da su trojica ljudi došli kućama žena Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, i pitali ih o ibadetu Poslanikovom. Kada su čuli kakav je bio ibadet Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, rekoše: „Gde smo mi naspram Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, a njemu su oprošteni svi grijesi i oni prije i oni poslije?!“ Jedan od njih reče: „Ja ću stalno da klanjam“, drugi reče: „Ja ću uvijek da postim“, a treći kaže: „Ja se nikada neću ženiti.“ Kada je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, došao i čuo šta su rekli kazao je: „Rekli ste da ćete uraditi to i to, a ja sam bogobojazniji od vas pa postim i mrsim, klanjam i odmorim (spavam) i prilazim svojim ženama, pa ko ostavi moj sunnet (praksu) nije od mene.“ (Sahihul-Buhari)**

- Zabranjeno je pretjerivanje i nepopustljivost u međuljudskim odnosima. Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Vjera je laka i nema onoga ko se sa njom rvao (nadmetao u žestini) a da ga ona nije pobijedila.“** (Sahihul-Buhari)

- Zabranjeno je pretjerivanje i ekstremizam u misionarstvu. Kaže Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Obradujte ljude, a nemojte ih rastuživati, olakšavajte im, a nemojte im otežavati.“** (Sahihu-Muslim)

Monaštvo u kršćanstvu

U islamu ne postoji monaštvo ni crkveni red kao što je slučaj u drugim vjerama. Od djela koja su činili pripadnici prethodnih

vjera Allah Uzvišeni je pokudio i kritikovao upravo ovo djelo, pa kaže:

"Zatim smo, poslije njih, jednog za drugim Naše poslanike slali, dok nismo Isaa, sina Merjemina, poslali, kojem smo Indžil dali, a u srca sljedbenika njegovih smo blagost i samilost ulili, dok su monaštvo oni sami, kao novotariju, uveli – Mi im ga nismo propisali – u želji da steknu Allahovo zadovoljstvo; ali, oni o njemu ne vode brigu onako kako bi trebalo, pa ćemo one među njima koji budu ispravno vjerovali nagraditi, a mnogi od njih su nevjernici." (El-Hadid 27)

Poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je takođe najstrože upozorio na ovo djelo pa kaže: „**Nemojte sami sebi otežavati, pa da vam Allah prihvati to kao obavezu. Jer, zaista, ima ljudi koji sami sebi uzmu u obavezu, pa ih onda Allah to i zaduži. To je ostatak običaja u samostanima i kućama (monaštvo kao novotarija koja im nije propisana).**“ (Silsilatus-Sahihah: 3124)

Znajte da Isa, alejhi selam, nije bio monah, niti je svome narodu propisao monaštvo, već je svojim učenicima naređivao da idu narodima kako bi im dostavili Allahovu vjeru i uputili ih ka ispravnoj vjeri. Na čovjeku koji je privržen vjeri u islamu velika je odgovornost i on se mora miješati sa ljudima, naređivati im da čine dobro a odvrćati ih od zla, i ukazivati im na pravi put. Rekao je Poslanik Muhammed salla Allahu alejhi ve sellem: “ **Prenesite od mene makar jedan ajet.**“ (Sahihul-Buhari)

Također je važno da čovjek bude koristan član zajednice i pozitivan primjer svima na osnovu riječi Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Vjernik koji se miješa među ljude i**

strpljivo podnosi njihove uvrede i uznemiravanja bolji je od vjernika koji to ne čini.“ (Prenosi ga Buhari u „Edebul-mufred“, Albani ga je ocijenio vjerodostojnim u „Sahihul-Džami’)

Kako ne bi bili zavisni od drugih i molili za zalogaj svi vjerovjesnici su zarađivali svojim rukama za život, čuvali ovce, hranili sebe i svoje porodice. Upitan je poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Da li si ti čuvao ovce? Odgovorio je: „Da, a ima li vjerovjesnika da nije?“**“ (Sahihul-Buhari)

Celibat je bolji od braka

Kaže Pavle u Prvoj poslanici korinćanima (7/1):

1. A sada o onome što ste mi pisali: dobro je čovjeku da se ne dotiče žene...

8. A onima koji nisu u braku i udovicama kažem: dobro im je da ostanu kao i ja (da ostanu neoženjeni, neudate)

Naravno, ovo je lični stav i učenje Pavla, a nije stav Isaa, salla Allahu alejhi ve sellem, jer se suprostavlja prirodnoj fitri (naravi) koju je Allah, subhanehu ve te'ala, usadio u ljudima. Šta više, brak je praksa svih vjerovjesnika i poslanika. Rekao je Uzvišeni:

"I pre tebe smo poslanike slali i žene i porod im davali. I nijedan poslanik nije donio nijedno čudo sobom, već Allahovom voljom. Svako doba imalo je Knjigu." (Ar-Ra'd 38)

Da li se savremena društva slažu sa govorom i stavom o zabrani stupanja u brak i reprodukcije čiji je rezultat apstinencija od seksa? Da li Allah nama želi nestanak ili

napredak i rast čovečanstva? Sve ovo se itekako razlikuje od onoga što Allah naređuje:

"On čini da jedni druge na Zemlji smjenjujete i On vas po položaju jedne iznad drugih uzdiže da bi vas iskušao u onome što vam daje. Gospodar tvoj, zaista, brzo kažnjava, ali On, doista, i prašta i Samilostan je." (Al-An'am 165)

Kada tražimo od ljudi da stupe u celibat i odreknu se braka suprostavljamo se nagonu koji je sastavni dio njih, jer je seksualni nagon čovjeka poput nagona za hranom i pićem. Islamski zakon je definisao zakonski način da se tom nagonu udovolji – to je brak koji supružnicima donosi ljubav, samilost, duševnu harmoniju, budućnost i perspektivu na Zemlji. Rekao je Uzvišeni Allah:

"I jedan od dokaza Njegovih je to što za vas, od vrste vaše, stvara žene da se uz njih smirite, i što između vas uspostavlja ljubav i samilost;

to su, zaista, pouke za ljude koji razmišljaju. (Ar-Rum 21)

Allahov poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je naređivao stupanje u brak, a i on se ženio, i strogo je zabranio celibat pa kaže: **"Ženite se sa umiljatim ženama koje rađaju jer ću se ja vašim brojem ponositi pred poslanicima na Sudnjem danu."** (Sahih Ibn Madže, Albani ga smatra vjerodostojnim u „Sahih Ebi Davud: 1789“)

Poslanik Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, je posebno podsticao omladinu da stupaju u brak kako ih ne bi strasti nadvladale i kako bi eliminisali sve puteve ka nemoralu. Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „O

skupino mladića ko od vas može da se oženi neka to i učini, jer će vam to pomoći u obaranju pogleda i čuvanju od nemoralna i bluda. A onaj ko nije u stanju da se oženi neka posti jer će mu to biti štiti.“ (Buhari, Muslim)

A najvažnije u svemu ovome je to što je brak način i prilika da se zaradi mnogo dobrih djela i sadake, jer je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, rekao: „U intimnom odnosu sa supružnikom imaćete dobro djelo kao da ste udijelili sadaku.“ Ashabi rekoše: „O Allahov Poslaniče, zar kada neko od nas udovolji svojoj strasti ima nagradu?“ Reče Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „Kao što onaj ko to učini na zabranjen način ima kaznu, tako i onaj ko to učini na dozvoljen (halal) način ima nagradu.“ (Sahih Muslim)

Nemogućnost razvoda braka

Jevanđelje po Mateju (5/31):

31. Rečeno je: „Ko se razvede od svoje žene, neka joj da potvrdu o razvodu.“

32. A ja vam kažem: „Ko se razvede od svoje žene – osim zbog bluda – navodi je da učini preljubu. I ko se oženi razvedenom, čini preljubu.

Da li se savremena društva slažu sa nemogućnošću sporazumnog razvoda, ili da li se visok procenat razvoda brakova u većini razvijenih zemalja podudara sa ovim stavom? Da li kršćani mogu da slijede ovo učenje ili se ono smatra pretjerivanjem i ekstremizmom? U praksi se kaže da veliki broj brakova ne može opstati i da je u opstanku tih brakova šteta koja se ne može otkloniti osim putem razvoda. Čak se u

novinama može pročitati vezano za ove slučajeve kako je žena ubila svoga muža kršćanina kako bi se oslobodila njega i zajednice sa njim usljed nemogućnosti da se razvede od njega!

Što se islama tiče, on je dozvolio razvod braka kao olakšicu ljudima u slučaju nemogućnosti održanja bračne zajednice kako bi se rastali na civiliziran način i svaki od supružnika mogao da potraži sebi bračnog druga sa kojim će biti zadovoljan. Rekao je Uzvišeni Alah:

"Vi ih ili na lijep način zadržite ili se velikodušno od njih konačno rastavite." (At-Talak 2)

Danas svaka civilizirana država slijedi islamski zakon po ovom pitanju i učinila je razvod braka zakonskim pravom i propisom koji nema nikakve veze ni sa vjerom niti sa crkvom koja zabranjuje razvod u svakom smislu osim kada se radi o preljubi.

Odsijecanje glava

Odsijecanje glava neprijatelju predstavlja vrhunac ubijanja što je islam strogo zabranio. **Kada su Amr bin As, Šurahbil bin Hasene Ukbe poslali Ebu Bekru glavu Jenaka putem Šama, pa kada su mu prinijeli odsječenu glavu on je to pokudio, a Ukbe je rekao: „O halifo Allahovog Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, naši neprijatelji su to radili sa nama.“ Ebu Bekr odgovori: „Zar da se poistovjetimo sa persijancima i vizantincima, neću da mi se donose odsječene glave, dovoljno mi je da me obavijestite.** (Ibn Hadžer Al-Askalani)

Neka zapadnjačka sredstva informisanja danas nastoje djelo odsijecanja glava predstaviti kao običaj muslimana. Međutim, kada bi ponovo pogledali ono što nam predstavljaju ovi

programi i pročitali historiju vidjeli bismo kontradiktornost. Koliko je glava odsječeno u njihovim državama unazad nekoliko godina. Na primjer, na zidu milanske crkve predstavljen je konjanik koji jednom rukom drži odsječenu glavu čovjeka, a u drugoj sablju. Da li ovakav kip postoji na nekom zidu muslimanskih džamija?! Što se tiče nekih muslimana koji ubijaju osobe odsijecanjem glava kažemo da su to pojedinačni slučajevi koji nemaju veze sa islamskim zakonom i islam se odriče toga. Kaže Uzvišeni:

"Ako hoćete da na nepravdu uzvratite, onda učinite to samo u onolikoj mjeri koliko vam je učinjeno; a ako otprite, to je, doista, bolje za strpljive." (An-Nahl 126)

Islam i borba protiv ropstva

Islam se bori protiv ropstva svim silama, naređuje oslobađanje robova, obećava veliku nagradu onome ko oslobodi roba i to učinio jednim od razloga ulaska u džennet (raj). Kaže Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Ko oslobodi roba – Allah će mu osloboditi od vatre svaki njegov dio tijela za dio tijela roba.**“ (Muslim)

Međutim, islam ne zabranjuje u potpunosti ropstvo kako se ne bi žestoko suprostavio realnoj stvarnosti i praksi. Svjetski sistem međudržavnih odnosa, ekonomsko-finasijski sistemi svih zajednica se zasnivaju na takvom odnosu, a ni Isa, alejhi selam, nije zabranio ropstvo iz istog razloga. Ali zato, islam zabranjuje sve puteve i načine koji vode ka ropstvu osim jednog, a to je ratno zarobljeništvo pod uslovom da imam muslimana to dozvoli. Na taj način je islam suzio i smanjio mogućnosti pojave ropstva i sveo ga na samo jedan način, a s druge strane je dao mnogo načina oslobađanja robova kao otkup za mnoge grijeha koje musliman počini. Na primjer:

- Nenamjerno ubistvo. Rekao je Uzvišeni:

"Nezamislivo je da vjernik ubije vjernika, to se može dogoditi samo – nehotice. Onaj ko ubije vjernika nehotice – mora osloboditi ropstva jednog roba-vjernika i predati krvarinu porodici njegovoj; oslobođen je krvarine jedino ako oni oproste. Ako on pripada narodu koji vam je neprijatelj, a sam je vjernik, mora osloboditi ropstva jednog roba-vjernika; a ako pripada narodu s kojim ste u savezu, mora dati krvarinu porodici njegovoj i osloboditi ropstva jednog roba-vjernika."
(An-Nisa'92)

- Kršenje zakletve (krivokletsvo). Rekao je Allah, subhanehu ve te'ala:

"Allah vas neće kazniti ako se zakunete nenamjerno, ali će vas kazniti ako se zakunete namjerno. Otkup za prekršenu zakletvu je: da deset siromaha običnom hranom kojom hranite čeljad svoju nahranite, ili da ih odjenete, ili da roba ropstva oslobodite." (Al-Maida 89)

- Zihar (da svoju ženu sebi zabrani). Kaže Uzvišeni:

"Oni koji ženama svojim reknu da im nisu dopuštene, kao što im nisu dopuštene majke njihove, a onda odluče da s njima nastave živjeti, dužni su, prije nego što jedno drugo dodirnu, da jednog roba ropstva oslobode." (Al-Mudžadila 3)

- Intimni odnos tokom posta mjeseca ramazana. Od Ebu Hurejre se prenosi da je jedan čovjek imao intimni odnos sa svojom ženom tokom posta u mesecu ramazana pa je pitao poslanika Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, kako da se iskupi za počinjeni grijeh, a Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, mu je rekao: „**Imaš li roba da oslobodiš? Čovjek odgovori – ne. Možeš li postiti dva mjeseca uzastopno?**“ Čovjek reče – **ne. Onda nahrani 60 siromaha.**“ (Muslim)

- Otkup za neprijateljstvo i napad prema robovima. Rekao je Muhammed, *salla Allahu alejhi ve sellem*: „**Ko ošamari ili udari svoga roba, otkup za to mu je da ga oslobodi.**“ (Muslim)

Ono što potvrđuje težnju islama ka oslobađanju robova je sledeće:

1. Definiranje određenog iznosa kako bi se rob mogao otkupiti. To je zapravo ugovor između roba i njegovog vlasnika koji sadrži stavku o novčanom iznosu koji rob može platiti kako bi bio slobodan. Neki šerijatski pravници⁵⁹ smatraju obaveznim ovaj ugovor i kada rob zatraži može se na osnovu njega otkupiti. Kaže Allah *subhanehu ve te'ala*:

"A s onima u posjedu vašem koji se žele otkupiti, ako su u stanju to učiniti,

o otkupu se dogovorite." (An-Nur 33)

2. Robovi su jedna od kategorija koja ima udio u zekatu kako bi se mogli otkupiti, na osnovu riječi Allaha Uzvišenog:

"Zekat pripada samo siromasima i nevoljnicima, i onima koji ga skupljaju, i onima čija srca treba pridobiti, i za otkup iz ropstva, i prezaduženima, i u svrhe na Allahovom putu, i putniku. Allah je odredio tako! – A Allah sve zna i mudar je."

(At-Tavba 60)

⁵⁹ *Imam Ahmed*

Sistem ropstva jevreja i kršćana u bibliji

Navodi se u „Ponovljenom zakonu“ (20/10):

10. Ako dođeš pred neki grad da bi ga napao, najpre ponudi mir.

11. Ako prihvati mir i otvori ti vrata, ceo narod koji se nađe u njemu neka ti obavlja ropски posao i neka ti služi.

12. Ali ako ne sklopi mir s tobom, nego zarati, ti ga opkoli,

13. i kada ti ga Gospod, tvoj Bog, preda u ruke, tada pobij oštricom mača sve muškarce koji su u njemu.

14. A žene, decu, stoku i sve što se nađe u gradu, sve što iz njega zapleniš uzmi za sebe. I jedi od svega što si zaplenio od svojih neprijatelja koje ti daje gospod, tvoj Bog.

15. tako učini svim gradovima koji su daleko od tebe i ne ubrajaju se u gradove ovih naroda.

16. Samo u gradovima ovih naroda koje ti Gospod, tvoj Bog, daje u nasledstvo nemoj poštediti život ničemu što diše.

Knjiga Izlaska (21/7):

5. Ali, ako rob bude uporno govorio: „Ja volim svog gospodara, svoju ženu i svoje sinove. Ne želim da odem i budem slobodan,“

6. neka ga njegov gospodar dovede pred Boga i neka ga dovede kod vrata ili kod dovratka. Neka mu njegov gospodar probuši uho šilom, i neka mu on zauvek bude rob.

7. Ako neko proda svoju kćer da bude robinja, neka ona ne bude oslobođena kao što se oslobađaju muški robovi.

8. Ako ne bude bila po volji svom gospodaru i on je ne odredi za inoću nego je izneveri dopusti da bude otkupljena, nema pravo da je proda tuđem narodu.

Knjiga izlaska (22/3):

3... Lopov mora da nadoknadi štetu. Ako nema ništa onda njega treba prodati za ono što je ukrao.

Islam i borba protiv rasizma

Islam ukida svaki vid diskriminacije među ljudima zakonima koji odbacuju rasizam i nacionalizam među ljudima, a nejednakosti među njima se ogledaju samo u tome koliko praktikuju ono što je Allah propisao.

Kaže Allah Uzvišeni:

"O ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji, Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa." (Al-Hudžurat 13)

Rekao je Allahov Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*: „**O, ljudi, vaš Gospodar je jedan i vaš otac je jedan. Nema prednosti arap nad nearapom, niti nearap nad arapom, nema prednosti pripadnik crvene rase nad pripadnikom crne i obrnuto, osim po bogobožnosti. Doista je kod Allaha najugledniji onaj koji Ga se najviše boji. Jesam li dostavio poslanicu? Rekoše: jesi, o, Allahov Poslaniče. Reče Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*: Neka onaj koji je prisutan prenese onome ko je odsutan.“ (Silsilatus-Sahihah)**

U bibliji jevreja i hrišćana ćemo, međutim, naći sledeće:

Jevanđelje po Mateji (15/24):

24. A on im odgovori: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog.”

25. Tada žena priđe Isusu i pokloni mu se, govoreći: „Gospode, pomози mi!”

26. „Nije pravo”, reče joj on, „da se od dece uzme hleb i baci psima⁶⁰.”

27. „Da, Gospode”, reče ona, „ali i psi jedu mrvice koje padnu sa stola njihovih gospodara.”

28. „Velika je tvoja vera, ženo”, reče joj tada Isus. „Neka bude kako želiš.” I istog časa njena kći ozdravi.

U ovom tekstu je grub i jasan odgovor svakom onom ko se poziva na to da je Isa, alejhi selam, (Isus) došao da spase svijet, krst, da bude otkup za grijehе kršćana i slično, jer on otvoreno kaže „nisam poslat tebi, ne poznajem te, već sam poslat isključivo sinovima doma Izraelovog!”

Navodi se u **Ponovljenom zakonu (23/19)**:

19. Ne traži od svog brata kamatu: ni kamatu na novac, ni kamatu na hranu, ni kamatu na bilo šta za šta se traži kamata.

20. Od tuđinca možeš tražiti kamatu, ali od svog brata ne traži kamatu, da bi te Gospod, tvoj Bog, blagoslovio u svemu što radiš u zemlji u koju ideš da je zauzmeš.

⁶⁰ *Misli na nju (ovu ženu) i sve ljude osim onih iz doma Izraelovog. (OP.REC.).*

Islamski zakon dozvoljava ovosvjetska uživanja i podstiče na unapređivanje uvjeta života

Islam naređuje da musliman bude lijepo obučen, dotjeran, namirisan, čist, jer Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, kaže: „Doista je Allah lijep i voli ljepotu.“ (Muslim)

Rekao je Džabir bin Abdullah: „Došao nam je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, pa kada je vidio čovjeka neuredne kose rekao je da se treba očešljati i srediti kosu. Kada je vidio čovjeka čija je odjeća bila prljava rekao je da treba naći vodu i očistiti svoju odjeću.“ (Sunen Ebi Davud, Albani ga je ocijenio vjerodostojnim)

Prenosi Ebul-Ahvas od svoga oca da je rekao: „Došao sam Poslaniku, salla Allahu alejhi ve sellem, u neprikladnoj odeći pa mi je rekao – Imaš li ti imetka? Odgovorih – Da. Na to reče Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem – Šta imaš (kakvu vrstu imetka imaš)? Rekoh – Allah mi je podario kamile, ovce, konje, robove. Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, reče – Ako ti je Allah dao imetka onda neka se na tebi vide tragovi Njegove blagodati i počasti prema tebi.“ (Ebu Davud, Albani ga smatra vjerodostojnim)

Rekao je Džabir bin Semura: „Vidio sam Allahovog Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, u noći obasjanoj mjesecinom, na sebi je imao crveni ogrtač. Gledao sam u njega i u mjesec pa mi je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, bio ljepši od mjeseca.“ (Ebu Davud, Albani ga je ocijenio vjerodostojnim)

Bera bin Azib je rekao: „Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, je bio srednjeg rasta, širokih ramena i leđa, jake kose koja je padala do ušiju, na sebi je imao crveni

ogrtač i nikad ništa ljepše od njega (Allahovog Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem) nisam vidio.“ (Sahihu Muslim)

Prenosi Ebu Zemil da je Abdullah ibn Abbas rekao: „**Kada su haridžije ustale protiv Alije r.a. rekao je: „Hajde o narode. Obukao sam najljepše što sam imao od jemenksih ogrtača. Reče Ebu Zemil: „Ibn Abbas je bio lijep i naočit čovjek.“ Rekao je Ibn Abbas: „Otišao sam njima pa su mi rekli – Dobro došao Ibn Abbase. Šta je taj ogrtač? Odgovori Ibn Abbas: „Prebacujete mi? Na Poslaniku, salla Allahu alejhi ve sellem, sam vidio još ljepši ogrtač od ovog mog.“** (Ebu Davud, rekao je Šuajb Arnaut da je lanac ove predaje jak)

Islamski zakon smatra da je trošenje na sve ono što upotpunjuje i doprinosi otmenosti i eleganciji muslimana, bez pretjerivanja, rasipanja i nekakvog fantaziranja, djelo za koje će biti čovjek nagrađen. Kaže Allah, subhanehu ve te'ala:

"O sinovi Ademovi, lijepo se obucite kad hoćete molitvu obaviti! I jedite i pijte, samo ne pretjerujte; On ne voli one koji pretjeruju." (Al-A'raf 31)

U islamskom zakonu ne postoji „odjeća islamskih boja“ kako neki govore, sufije ili šije koji oblače odjeću određenih boja, zelenu ili crnu i slično.

Međutim, postoji detaljan opis i specifikacije odjeće po islamskom zakonu čega se muslimani trebaju pridržavati, a to su:

- Odjeća muslimana ne smije biti slična odjeći koja je karakteristična za nemuslimane, kao na primjer odjeća koju nose budisti, kršćanski i jevrejski sveštenici i monasi, jer je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, rekao: „**Ko oponaša neki narod njemu i pripada.**“ (Ibn Hiban, sahih)

- Da odjeća pokriva stidne dijelove tijela koje je po šerijatu zabranjeno otkrivati i isticati oblačeći kratku i providnu odjeću.

- Odjeća treba biti čista i otmena, lijepog i prikladnog izgleda. **Kada je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, vidio čovjeka koji je na sebi imao prljavu odjeću rekao je. „Mora naći vodu i oprati svoju odjeću.“** (Sunen Ebi Davud, Silsilatus-Sahih: 493)

- Odjeća mora biti prijatnog mirisa kako ljudi ne bi izbjegavali onoga ko je nosi. Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, je zabranio konzumiranje crnog i bijelog luka onome ko dolazi na namaz jer na taj način uznemirava one oko sebe. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Onaj ko jede bijeli luk (jednom je rekao – ko jede bijeli i crni luk i praziluk) neka se ne približava našim džamijama, jer i meleke uznemirava ono što uznemirava sinove Ademove (ljudi).“** (Sahihu Muslim)

- Odjeća ne treba da bude upadljiva, tj. ne smije odudarati od sredine u kojoj živimo, kao na primjer da čovjek nosi odjeću u kojoj će izgledati kao neki stranac, oholiti se ili biti uobražen. Odjeća ne treba biti neprikladna, kao na primjer, odjeća koja je uobičajena samo za određene prilike ne može se nositi van tih prilika. Rekao je Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Ko obuče odjeću slave na ovom svijetu, Allah će ga na Sudnjem danu odjenuti odjećom poniženja.“** (Ahmed, Albani ga je ocijenio vjerodostojnim u „Sahihu Ebi Davud“)

- Muškarci ne smiju oblačiti odjeću koja je karakteristična za žene, niti žene smiju oblačiti mušku odjeću. **„Allahov Poslanik je prokleo muškarce koji nose žensku odjeću i žene koje nose mušku odjeću.“** (Sahih Ibn Madže)

Postoji mnoštvo hadisa koji ukazuju na važnost i značaj vanjskog izgleda muslimana, pa onaj ko se želi više informisati o ovoj temi neka se vrati na knjige koje obrađuju ovu temu.

Rezime onoga što je prethodno spomenuto je da islam itekako pridaje veliki značaj čistoći i vanjskom izgledu muslimana koji mora voditi računa da ne odbija ljude od sebe svojom pojavom, nečistoćom ili neotmenošću.

Kada je riječ o ovoj temi moramo skrenuti pažnju na jednu veoma važnu stvar, tj sumnju koja postoji kod nemuslimana, a odnosi se na posebnu odjeću u zapadnjačkim državama. Naime, neki muslimani koji su emigrirali na Zapad, ili muslimani koji su starosjedioci u tim zemljama nose odjeću koja nekada može biti upadljiva kako bi istakli svoj identitet, tj. da pokažu da su muslimani, pa nose tamno-sive džilbabe (haljine koje su karakteristične za egipćane bilo da su muslimani ili kršćani tako da se ne raspoznaje ko je musliman, a ko ne, već se samo zna da je stanovnik Egipta), ili preko ovih džilbaba nose zapadnjačke sakoe ili vojničke jakne (iako nisu vojnici i nemaju ovlašćenje da nose takve jakne), ili umotavaju glavu neobičnim šalovima itd. Međutim, ono što je nužno je da nose odjeću kojom će privući ljude i biti izvor prijatnosti i smiraja, a ne da svojom odjećom odbijaju ljude od sebe i budu izvor nemira i straha. Allahov Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, je bio najljepši čovjek, najljepšeg mirisa i svako ko bi ga vidio osjetio bi smirenost i spokoj.

Međutim, treba napraviti razliku između uniformi koje su karakteristične za specifična mjesta i karakterističnih uniformi (odjeće) za pojedine sekte koje su nastale u okviru vjerskih pravaca kao što su sufije i šije. Također, školske uniforme, radna odijela nekih organizacija, kako državnih tako i lokalnih, nisu proizvod sekta i pravaca, već se odnose na to mjesto i zaposlene u njemu.

Jelo i piće

Rekao je Allah Uzvišeni:

Reci: "Ko je zabranio Allahove ukrase, koje je On za robove Svoje stvorio, i ukusna jela?" Reci: "Ona su za vjernike na ovome svijetu, na onome svijetu su samo za njih." Eto, tako Mi podrobno izlažemo dokaze ljudima koji znaju. (Al-A'raf 32)

Islamski zakon je dozvolio uživanje u svim jelima i pićima osim u onome za šta postoji jasan dokaz da je zabranjeno. Rekao je Uzvišeni:

"Zabranjuje vam se strv, i krv, i svinjsko meso, i ono što je zaklano u nečije drugo, a ne u Allahovo ime, i što je udavljeno i ubijeno; i što je strmoglavljeno, i rogom ubodeno, ili od zveri načeto – osim ako ste ga priklali – i što je na žrtvenicima žrtvovano, i zabranjuje vam se gatanje strjelicama. To je porok!" (Al-Maida 3)

Pitaju te o vinu i kocki. Reci: "Oni donose veliku štetu, a i neku korist ljudima, samo je šteta od njih veća od koristi." I pitaju te koliko da udjeljuju. Reci: "Višak!" Eto, tako vam Allah objašnjava propise da biste razmislili. (Al-Bakara 219)

Naravno, uslov je da se ne rasipa i ne pretjeruje. Kaže Uzvišeni:

"I jedite i pijte, samo ne pretjerujte; On (Allah) ne voli one koji pretjeruju."

(Al-A'raf 31)

Također je pojašnjen ispravan način konzumiranja jela i pića koji uz Allahovu dozvolu čuva tijelo od bolesti. Rekao je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: "**Sin Ademov**

nije napunio goru posudu od stomaka, dovoljno mu je nekoliko zalogaja da svoju kičmu održi uspravnom, a ako je neizbježno, neka onda jedna trećina bude za hranu, jedna trećina za piće i jedna trećina za vazduh." (Tirmizi – sahih – „Al-Irva“ . 1983)

Dozvoljena zabava

Život u skladu sa islamskim zakonom nije lišen igre i zabave kako neki misle. Hanzala Al-Asadi pripovijeda da ga je jedne prilike sreo Ebu-Bekr, r.a., i upitao: **"Kako si, o Hanzala?"** Ja mu tada rekoh: **"Hanzala je dvoličnjak (postao munafik)"** Ebu-Bekr reče: **"Subhanallah, šta govoriš?!"** Rekoh mu: **"Kada smo kod Allahova Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, i slušamo kako nam priča o džennetu i džehennemu, toliko nam je sve jasno kao da sve to gledamo svojim očima, ali kada odemo od Alahovog poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, i pozabavimo se svojom porodicom i svojim imecima, većinu toga zaboravimo"** Ebu- Bekr reče: **" Tako mi Allaha, i ja osjećam isto tako!"** Zatim smo se nas dvojica uputili do Allahovog Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, pa ja opet rekoh: **"O Allahov Poslaniče, Hanzala je postao munafik!"** Alejhisselam upita: **"A kako to?"** Ja mu rekoh: **"Allahov Poslaniče, dok smo kod tebe i dok te slušamo kako nam pričaš o džennetu i džehennemu, to na nas utiče kao da sve to gledamo svojim očima. Ali kad odemo od tebe i pozabavimo se svojim porodicama i imecima, zaboravimo većinu od toga."** Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, tada reče: **"Tako mi Onoga u čijoj ruci je moja duša, kada biste vi stalno bili u stanju u kome se nalazite dok ste sa mnom, prisjećajući se svega, melec bi se s vama rukovali u vašim kućama i čak na putevima kojima prolazite. Ali, o Hanzala, čas po čas!"**

(Čas za ibadet, a čas za dunjalučke potrebe.) Ovu je riječ izgovorio tri puta.⁶¹

Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, je u ovom hadisu objasnio da su zabava i odmor na halal (dozvoljen) način potrebni kako bi duša povratila snagu i vitalnost, a pojasnio je i način na koji se može šaliti, zabaviti, igrati kada su ga ashabi upitali: „**O Allahov Poslaniče, ti se sa nama šališ?**“ Reče: „**Da, ali uvijek govorim istinu.**“⁶²

Kao što se može šaliti u govoru isto tako se može šaliti i u postupcima.

Enes b. Malik, r.a, prenosi da je bio jedan beduin koji se zvao Zahir i da je često Poslaniku, *salla Allahu alejhi ve sellem*, na poklon davao neke stvari iz pustinje, pa bi mu on zauzvrat, kada bi ovaj krenuo kući, isto tako uzvratio poklonima. Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, znao bi reći: „Zahir je naša pustinja, a mi smo njegov grad.“ Vjerovjesnik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, mnogo je volio Zahira, koji je bio onizak i neizgledan čovjek. Jednom prilikom, dok je Zahir (na pijaci) prodavao svoju robu, Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, neprimjetno mu je prišao s leđa i zagrlio ga, a on povika: „Ma ko je to?! Pusti me!“ Kada se okrenuo i vidio o kome se radi, on priljubi svoja leđa uz Poslanikova, *salla Allahu alejhi ve sellem*, prsa. Nakon toga, vjerovjesnik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, šaleći se povika: „Ko će kupiti (ovoga) roba?!“ a Zahir reče: „Tako mi Allaha, o Allahov Poslaniče, ko me kupi, jeftino će proći (jer ne vrijedim puno)“, a

⁶¹ *Sahihu Muslim 4.deo, 357.strana, broj hadisa 2750*

⁶² *Sunenu Tirmizi, 4.deo, 357.strana, broj hadisa 1990*

vjerovjesnik, salla Allahu alejhi ve sellem, na to kaza: “Ali, ti nisi jeftin kod Allaha!”⁶³

Šala postupcima, ili djelima, ima svoje običaje, a neki od njih su:

- Da u šali nema nečega što može naškoditi muslimanu, jer je rekao Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Muslimanu nije dozvoljeno da uplaši muslimana.“⁶⁴**

- Da šala ne izlazi iz okvira iskrenosti, jer je laž od ismijavanja ljudi. Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Teško li se onome ko govori i laže kako bi time nasmijao ljude! Teško njemu, teško njemu!“⁶⁵**

Islamski šerijat dozvoljava zabavu, ali i igru pod uslovom da nije zabranjena, pa je tako dozvoljeno streljaštvo i jahanje konja. Rekao Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Sve ono čime se čovjek zabavi je beskorisno osim streljaštvo, jahanje konja i igra sa svojom ženom.“** (Tirmizi, Albani ga smatra vjerodostojnim)

Sve ono što jača tijlo i zdravlje, uključujući sve vrste sporta, nadmetanja, rvanja. Jedne prilike se Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, takmičio u rvanju sa jednim čovjekom koji je bio poznat po snazi, a zvao se Rukane, pa ga je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, pobijedio. Bilo mu je krivo pa je zatražio da ponove borbu i rekao: „Ovca za ovcu. Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, ga je opet pobijedio. Ovaj čovjek je i treći put zatražio da ponove borbu, ali je opet izgubio pa reče: „Šta da kažem porodici za ovcu? Reći ću da je jednu pojeo vuk, druga pobjegla, a šta da kažem za treću? Na to mu

⁶³ *Sahih Ibn Hiban, 13.deo, 106.strana, broj hadisa 5790 - sahih*

⁶⁴ *Musned imama Ahmeda 5.deo, 362.strana, broj hadisa 23114 - sahih*

⁶⁵ *Sunen Ebi Davud, 4.deo, 297.strana, broj hadisa 4990 - hasen*

reče Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: „**Nismo se mi rvali da bi ti naplatili, uzmi svoje ovce.**“ Albani kaže da je ovaj hadis hasen.

OSMO POGLAVLJE

PREGLED ČINJENICA

- **Modeli hrišćanskog i jevrejskog zakona u bibliji**
 1. **Kazna odsijecanjem ruke u bibliji**
 2. **Kazna za blud u bibliji**
 3. **Smrtna kazna u bibliji**
 4. **Sloboda vjerskog izražavanja u bibliji (otpadništvo)**
 5. **Zakon ljubomore u bibliji (prokletstvo)**

OSMO POGLAVLJE

Modeli hrišćanskog i jevrejskog zakona u bibliji

Većina zapadnjačkih medija je orjentisana i bavi se iskrivljivanjem islamske vjere govoreći o nekim divljačkim propisima koji vladaju u islamu i nekulturi koja se uporedo sa njim nastavlja razvijati o čemu svijet svjedoči i slično. Ono što se time želi postići je odvratanje ljudi od ove božanske vere jer kada bi se ljudima objasnila i predočila ova vjera bez pristrasnosti i predrasuda saznali bi da je to vjera istine koju treba slijediti. Međutim, tu je strah od glasa istine da će stići do ljudi, iako htjeli to ili ne, to će se desiti jer je Allah, subhanehu ve te'ala, tako obećao:

"Oni žele da ustima svojim utrnu Allahovo svjetlo, a Allah želi vidljivim učiniti svjetlo Svoje, makar ne bilo po volji nevjernicima." (At-Tavba 32)

Primjena islamskih propisa je implementacija onoga što je Allah Uzvišeni propisao i naredio, a nikako nešto što dolazi od samih muslimana. Vidjeli smo u prethodnim poglavljima da se radi o milosti za pojedinca i društvo podjednako, a vidjećemo u pregledu biblije, starog i novog zavjeta primjenu propisa i kazni koji ne samo da su osporavani muslimanima već su i mnogo okrutniji i suroviji, ali zapadnjački mediji imaju dvostruke standarde pa su se sakupili i sjatili da svim silama i sredstvima pokušaju iskriviti islamski zakon (šerijat) koji će se uprkos svemu samo širiti jer se glas istine ne može ugasiti. Istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"On je poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je izdigao iznad ostalih vjera, makar ne bilo po volji mnogobošcima." (At-Tavba 33)

Da li je Stari zavjet sveta knjiga i kršćana i jevreja!?

Prije nego što se pozabavimo nekim propisima iz kršćanskog i jevrejskog zakona želimo da znamo da li je Stari zavjet sveta knjiga i kršćana i jevreja ili ne? Tokom mojih razgovora sa nekim kršćanima vidio sam da u početku izgledaju veoma oduševljeni konstatacijom kako je njihova sveta knjiga, oba zavjeta, Allahova riječ, objava koja je neiskrivljena i koja se ne može promijeniti. Nakon čitanja određenih tekstova iz Starog zavjeta brzo se povuče i kaže „pitaj svještenike o tim citatima, ja nisam jevrej“. Stvar čak dođe do te mjere da se odreknu Starog zavjeta i kažu kako je to bilo prije dolaska Isusa (Isaa, alejhi selam), a nakon njegovog dolaska sve se promijenilo. Naravno, ovako tumačenje je neprihvatljivo, nema logike. Svaki kršćanin, da bi bio kršćanin, mora vjerovati u bibliju, u oba zavjeta podjednako, i to je jasna stvar kod kršćana. Na osnovu ovoga, ako neko od kršćana kaže da ne vjeruje u Stari zavjet već samo u Novi zavjet onda on postaje nevjernik u kršćansku vjeru!

Ko želi da se uvjeri u ovo neka pita nekog od svještenika i lično čuje šta će mu reći. Navodi se u **jevandelju po Mateju (5/17) da je Isa, alejhi selam, rekao:**

17. „Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon, ili Proroke. Nisam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim.

18. Istinu vam kažem: dok nebo i zemlja ne nestanu, neće nestati nijedno slovo ni crtica iz Zakona dok se sve ne ispuni.

19. Ko, dakle, prekrši i najmanju od tih zapovesti- i druge uči da tako čine - zvaće se ništavnim u Carstvu nebeskom. A ko ih izvršava - i druge uči da tako čine – zvaće se velik u Carstvu nebeskom.

A sada ćemo se osvrnuti na neke od tekstova (citata) o propisima, kaznama koji se spominju u bibliji:

Kazna odsijecanjem ruke u bibliji

Ponovljeni zakon (25/11):

11. Ako se dvojica potuku, pa žena jednog pride da izbavi svog muža iz ruku onog koji ga bije i pri tom pruži ruku i uhvati onog drugog za polne organe,

12. odseci joj ruku. Neka oko tvoje ne žali.

Kazna za blud u bibliji

Jevanđeljje po mateju (5/27):

27. „Čuli ste da je rečeno: ‘Ne učini preljubu!

28. A ja vam kažem: ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.

29. Ako te, dakle, tvoje desno oko sablažnjava, iskopaj ga i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti celo telo bude bačeno u gehenu.

30. I ako te tvoja desna ruka sablažnjava, odseci je i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti se celo telo baci u gehenu.”

Treća knjiga o Mojsiju, Levitska (21/9):

9. Ako se sveštenikova kći obeščasti tako što se oda bludu, ona obeščašćuje svog oca. Neka se pogubi i spali vatrom!!!

Ponovljeni zakon (22/20):

20. Ali ako se pokaže da je optužba istinita, da se nije našao dokaz da je ta devojka bila devica,

21. neka devojku izvedu na vrata kuće njenog oca, i neka je ljudi njenog grada zaspnu kamenjem da pogine, jer je počinila sramno i bezumno delo u Izraelu odajući se bludu u kući svog oca. Tako ukloni zlo iz svoje sredine.

22. Ako se neki čovjek zatekne kako leži sa ženom koja pripada drugom čovjeku, neka se oboje pogube, i čovjek koji je legao sa ženom i ta žena. Tako ukloni zlo iz Izraela.

23. Ako čovjek u gradu naiđe na devicu koja je verena i legne s njom,

24. oboje ih izvedite na vrata tog grada i zaspnite ih kamenjem da poginu, devojku zato što nije vikala u gradu, a čovjeka zato što je osramotio ženu svog bližnjeg. Tako ukloni zlo iz svoje sredine.

Treća knjiga o Mojsiju, Levitska (20/10):

10. Čovjek koji počini preljubu sa ženom drugog čovjeka, počinio je preljubu sa ženom svog bližnjeg. Neka se takav pogubi. Neka se pogube i preljubnik i preljubnica.

11. Čovjek koji legne sa ženom svog oca otkrio je golotinju svog oca. Neka se oboje pogube. Neka njihova krv padne na njih.

12. Ako čovjek legne sa svojom snahom, neka se oboje pogube. Učinili su ono što je protivprirodno. Neka njihova krv padne na njih.

13. Ako muškarac legne s muškarcem kao što bi legao sa ženom, obojica su učinila gadno delo. Neka se pogube. Neka njihova krv padne na njih.

14. Ako čovjek uzme sebi ženu, a uz nju i njenu majku, to je besramno delo. Neka se i on i one pogube i spale vatrom, tako da se među vama ne bi činila besramna dela

15. Čovjek koji legne sa životinjom neka se pogubi, a životinja neka se ubije.

Poglavlje se nastavlja propisivanjem smrtne za ženu koja ima snošaj sa životinjom, za čovjeka koji vidi i otkrije golotinju svoje sestre, ili spava sa ženom dok je u menstruaciji, ili vidi golotinju svoje tetke po ocu ili majci, ili spava sa ženom svoga strica ili brata!! Neko može reći zar nije Hrist ukinuo kaznu za blud koja se vrši kamenovanjem do smrti i proglasio blud grijehom bez kazne? Zar on nije rekao u **Jevanđelju po Jovanu (8/7): 7**. Pošto su ga i dalje ispitivali, on se uspravio i rekao im: „Ko je od vas bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju.” Hrišćanski teolozi su složni na tome da je ova priča netačna i da je ona pridodata jevanđelju u 10. vijeku n.e.⁶⁶ što znači da se na nju ne može osloniti. Ovome još možemo pridodati riječi Hrista (Isaa, alejhi selam) kojima odbija kritiku Musaovog zakona:

Jevanđelje po Mateju (5/17):

17. „Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim.

⁶⁶ Bart D. Ehrman „Misquoting Jesus In the Bible“ LECTURE minute 33:00. /see also, Bart D. Ehrman „Jesus and the Adulteress, „New Testament Studies“ xxxiv (1988) pp. 24-44./ See also, Bruce Metzger, A Textual Commentary on the Greek New Testament (Stuttgart, 1971), pages 219-221.

18. Istinu vam kažem: dok nebo i zemlja ne nestanu, neće nestati nijedno slovo ni crtica iz Zakona dok se sve ne ispuni.

Znači da, kada bi Hrist (Isaa, alejhi selam) bio danas među nama kamenovao bi svaku ženu koja počini blud u skladu sa zakonom (šerijatom) Musaa, alejhi selam.

Smrtna kazna u bibliji

Kaže Pavle u svojoj poslanici jevrejima (10/28):

29. Ko odbaci Mojsijev zakon, umire bez milosti, na osnovu izjave dvojice ili trojice svjedoka.

Knjiga izlaska (21/12):

12. Ko udari čovjeka tako da ovaj umre neka se pogubi...

14. Ako se neko naljuti na svog bližnjeg do te mere da ga na prevaru ubije, odvede ga do mog oltara i neka se pogubi.

15. Ko udari svoga oca i svoju majku neka se pogubi.

16. Ko otme čovjeka i proda ga ili ga zadrži u svojim rukama, neka se pogubi.

17. Ko prokune svog oca i svoju majku, neka se pogubi....

22. Ako se ljudi potuku i povrede trudnu ženu pa iz nje izađe dete, ali se ne dogodi smrt, krivac mora da plati odštetu koliko od njega traži muž te žene. Neka to plati preko sudija.

23. Ali ako se dogodi smrt, tada ćeš uzeti život za život,

24. oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nogu za nogu,

25. opekotinu za opekotinu, ranu za ranu, udarac za udarac.

Knjiga izlaska (22/18):

18. Vračaru ne ostavljaj da živi.
19. Svako ko legne sa životinjom neka se pogubi.
20. Onaj ko prinosi žrtve bilo kom bogu osim Gospodu jedinom, neka se pogubi.

Prva knjiga Mojsijeva – Postanje (9/6):

6. Ko god prolije čovjekovu krv, i njegovu će krv proliti čovjek...

Četvrta knjiga Mojsijeva – Brojevi (35/31):

31. Ne uzimajte otkupninu za život ubice koji je zaslužio smrt, jer on mora da bude pogubljen.
33. Nemojte onečistiti zemlju u kojoj živite, jer krv onečišćuje zemlju i zemlja se ne može onečistiti od krvi koja je prolivena na njoj osim krvlju onoga ko ju je prolio.

Knjiga izlaska (32/26):

26. Tada je Mojsije stao na vrata logora i rekao: „Ko je na Gospodnjoj strani, k meni!” I svi Levijevi sinovi skupili su se oko njega.
27. On im zatim reče: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Bog: ‘Neka svako pripaše svoj mač uz bok i prođe kroz logor od vrata do vrata, pa neka ubije svaki svog brata, svaki svog bližnjeg i svaki svog druga.’”
28. I Levijevi sinovi učinili su kako im je Mojsije rekao, tako da je tog dana poginulo od naroda oko tri hiljade ljudi.

Ponovljeni zakon (21/18):

18. Ako neko ima tvrdoglavog i buntovnog sina koji ne sluša glas svog oca niti glas svoje majke i koga su oni opominjali, ali ih on nije slušao,

19. neka ga njegov otac i njegova majka uzmu i izvedu pred starešine njegovog grada, na vrata njegovog mesta,

20. pa neka kažu starešinama njegovog grada: ‘Ovaj naš sin je tvrdoglav i buntovan. Ne sluša naš glas, izelica je i pijanica.’

21. Neka ga zatim svi ljudi njegovog grada zaspu kamenjem da pogine. Tako uklonite zlo iz svoje sredine. Ceo Izrael će to čuti i obuzeće ga strah.

Sloboda vjerskog izražavanja u bibliji (otpadništvo)

Jevanđelje po Luki (19/27) pripisuje se Isau, salla Allahu alejhi ve sellem, (Hristu) da je rekao:

27. A one moje neprijatelje koji nisu hteli da ja carujem nad njima dovedite ovamo i pogubite ih preda mnom’.”

Ponovljeni zakon (13/12):

12. Ako u nekom od svojih gradova koje ti Gospod, tvoj Bog, daje da u njima prebivaš, čuješ da se govori:

13. ‘Iz tvoje sredine izašli su pokvareni ljudi da bi zaveli stanovnike svog grada, govoreći: ‘Hajde da služimo drugim bogovima’, koje vi ne poznajete,

14. tada to istraži, ispitaj i potanko se raspitaj o tome, pa ako se utvrdi da je to istina i da se nešto tako odvratno zaista dogodilo u tvojoj sredini,

15. oštricom mača pobij stanovnike tog grada. Uništi grad i oštricom mača pogubi sve što je u njemu, zajedno sa svom njegovom stokom.

16. Sav plen iz njega skupi nasred trga i vatrom spali grad i sav plen iz njega kao ceo prinos Gospodu, svom Bogu. Neka od njega doveka ostanu samo ruševine i neka se nikada ne obnovi.

Ponovljeni zakon (7/1):

1. Kad te Gospod, tvoj Bog, na kraju dovede u zemlju u koju ideš da je zauzmeš, pred tobom će oterati velike narode: Heteje, Gergeseje, Amoreje, Hanance, Ferezeje, Jeveje i Jevuseje, sedam naroda koji su veći i moćniji od tebe.

2. Gospod, tvoj Bog, predaće ih tebi, a ti ih porazi i pobij ih. Ne sklapaj s njima savez i nemoj im se smilovati.

3. Ne sklapaj brakove s njima. Svoju kćer nemoj dati njihovom sinu, i njihovu kćer nemoj uzeti za svog sina.

4. Jer bi oni odvratili tvog sina od mene, pa bi on služio drugim bogovima. I Gospod bi se žestoko razgnevio na tebe i brzo bi te istrebio.

5. Nego ovako učinite s njima: srušite njihove oltare, oborite njihove obredne stubove, posecite njihova obredna debla, a njihove rezbarene likove spalite vatrom.

Knjiga proroka Ezekijela (9/4):

4. Zatim mu je Gospod rekao: „Prođi kroz grad, posred Jerusalima, i znakom obeleži čela ljudi koji tuguju i plaču zbog svih gadosti koje se čine u njemu.”

5. A drugima na moje uši reče: „Prođite za njim kroz grad i ubijajte. Neka se vaše oko ne sažali i nemojte imati samilosti.

6. Pobijte i istrebite starce, mladiće i devojke, decu i žene. Ali ne prilazite onima na kojima bude znak. A počnite od mog svetišta.” Tako su počeli od staraca koji su bili pred domom.

7. On im zatim reče: „Oskrnajte dom i napunite dvorišta pobijenim ljudima. Idite.” Oni su otišli i ubijali po gradu.

Zakon ljubomore u bibliji (prokletstvo):

Knjiga brojeva (5/11):

11 Gospod je još rekao Mojsiju:

12„Kaži Izraelovim sinovima: ‘Ako nečija žena zastrani i postane neverna,

13 i neko drugi legne s njom i izbaci seme, a njen muž to ne sazna i to se ne otkrije iako se ona onečistila, ali protiv nje nema svedoka i ne bude uhvaćena,

14 a muža obuzme ljubomora, i on posumnja u vernost svoje žene koja se zaista onečistila, ili ako ga obuzme ljubomora i on posumnja u vernost svoje žene iako se ona u stvari nije onečistila,

15 onda neka muž dovede svoju ženu svešteniku i neka donese njen prinos, desetinu efe ječmenog brašna. Neka na to ne izliva ulje i neka ne stavlja tamjan, jer je to prinos od žita za ljubomoru, prinos od žita za spomen na prestup.

16 Neka je sveštenik dovede i postavi pred Gospoda.

17 Zatim neka uzme svetu vodu u zemljanu posudu i neka uzme praha s poda u svetom šatoru i sipa ga u vodu.

18 Neka postavi ženu pred Gospoda, raspusti joj kosu i na ruke joj stavi prinos od žita za spomen, to jest prinos od žita za ljubomoru, a on neka u svojoj ruci drži gorku vodu koja nosi prokletstvo.

19 Zatim neka sveštenik zakune ženu i neka joj kaže: ‘Ako nijedan čovjek nije legao s tobom i ako nisi zastranila i onečistila se dok si bila pod vlašću svog muža, neka ti ne bude ništa od ove gorke vode koja nosi prokletstvo.

20 Ali ako si zastranila dok si bila pod vlašću svog muža, ako si se onečistila i neko je drugi osim tvog muža legao s tobom...’

21 Neka sveštenik zakune ženu kletvom i kaže joj: ‘Neka te Gospod postavi kao primer za prokletstvo i zakletvu u tvom narodu, i neka Gospod učini da ti se bedra osuše i da ti stomak otekne.

22 Ova voda što nosi prokletstvo neka ti uđe u utrobu da ti od nje otekne stomak i da ti se bedra osuše.” A žena neka na to kaže: „Neka bude tako! Neka bude tako!”

23 Neka sveštenik te kletve zapiše u knjigu i neka ih ispere gorkom vodom.

24 Neka da ženi da pije tu gorku vodu koja nosi prokletstvo, i neka voda koja nosi prokletstvo uđe u nju i bude joj gorka.

25 Zatim neka sveštenik uzme prinos od žita za ljubomoru iz ženine ruke, neka tamo i amo obrće prinos od žita pred Gospodom i neka ga donese kod oltara.

26 Neka sveštenik kao spomen uzme od prinosa od žita i neka to spali na oltaru, a posle toga neka da ženi da pije vodu.

27 Kad joj da vodu da pije, ako se onečistila tako što je bila neverna svom mužu, voda koja nosi prokletstvo ući će u nju i biće joj gorka, stomak će joj oteći, a bedra će joj se osušiti, pa će ta žena postati prokletstvo među svojim narodom.

28 A ako se žena nije onečistila nego je čista, neće biti kažnjena i imaće dece.

ZAKLJUČAK

Na kraju bih da kažem, da sve što smo spomenuli od citata iz svetih knjiga ima za cilj da se smanji oštrina i umišljenost onih koji optužuju islam i njegov zakon (šerijat) za mnoge stvari bez ikakva prava, bez da najprije pogladaju šta kažu njihove svete knjige. Islamski zakon je jedini zakon koji se za razliku od drugih zakona na nivou svijeta suprostavlja svim oblicima rasizma, razlika među ljudima, krađe njihove imovine, napada i nasrtaja na njihovu čast i njenog kaljanja.

Dok u bibliji možemo pročitati:

Ponovljeni zakon (23/19):

19. Ne traži od svog brata kamatu: ni kamatu na novac, ni kamatu na hranu, ni kamatu na bilo šta za šta se traži kamata.

21. Od tuđinca možeš tražiti kamatu, ali od svog brata ne traži kamatu, da bi te Gospod, tvoj Bog, blagoslovio u svemu što radiš u zemlji u koju ideš da je zauzmeš.

Knjiga izlaska (3/22):

22. Svaka žena neka traži od svoje susedke i od tuđinke koja živi u njenoj kući srebrne i zlatne predmete i odeću. To stavite na svoje sinove i na svoje kćeri. Tako ćete opliniti Egipćane.”

Knjiga proroka Zaharija (14/1):

1. „Evo, dolazi Gospodnji dan, i tvoj plen će se razdeliti usred tebe.

2. Skupiću sve narode za rat protiv Jerusalima, grad će biti osvojen, kuće opljačkane, žene osramočene. Polovina grada

otići će u izgnanstvo, ali preostali narod neće biti istrebljen iz grada.

Dakle, gdje su ti zapadnjački mediji koji optužuju islamski zakon i danju i noću i to uvijek lažno, da kritikuju ovo što smo maločas citirali, a u pitanju je otvorena povreda prava čovjeka! Međutim, njihovo unutrašnje saznanje da je islam vjera istine i mržnja prema njemu navode ih na ovako opak i zloban napad kako bi odbili ljude od njega, naročito nakon što su vidjeli da ljudi sve više ulaze u islam. Ali uzalud, oni se poput onoga ko zaklanja svojom rukom sunce u želji da spriječi njegovu svjetlost da obasjava kosmos. Rekao je Uzvišeni:

(89) A kada im Knjiga od Allaha dolazi, koja priznaje kao istinitu Knjigu koju imaju oni – a još ranije su pomoć protiv mnogobožaca molili – i kada im dolazi ono što im je poznato, oni u to neće da vjeruju, i neka zato stigne nevjernike Allahovo prokletstvo!

(90) Jadno je to za što su se prodali: da ne vjeruju u ono što Allah objavljuje, samo iz zlobe što Allah, od dobrote Svoje, šalje Objavu onome kome On hoće od robova Svojih; i navukli su na sebe gnjev za gnjevom – a nevjernike čeka sramna patnja.

(91) A kada im se kaže: "Vjerujte u ono što Allah objavljuje!" – oni odgovaraju: "Mi vjerujemo samo u ono što je nama objavljeno" – i neće da vjeruju u ono što se poslije objavljuje, a to je istina koja potvrđuje da je istinito ono što oni imaju. Reci: "Pa zašto ste još davno neke Allahove vjerovjesnike ubili, ako ste vjernici bili?"

(92) I Musa vam je jasne dokaze bio donio, pa ste, ipak, u odsutnosti njegovoj sebi nepravdu nanoseći, tele prihvatili."
(Al-Bakara 89-92)

Pouzdanost tvrdim da nema spasa društvima modernog svijeta od onoga što je u njemu počev od potpunog uništenja na svim poljima i aspektima, moralnom, društvenom, ekonomskom, političkom, i to sve zbog nepravde i tiranije sekularnih sistema omraženog kapitalizma, bezbožničkog (ateističkog) komunizma i socijalizma u kojima su narodi bili poniženi, a njihov rad i trud uzaludni, zločinačko-ubilačkih diktatura koje su rezultat bolesne ljudske mašte, u kojima vlada jezik nasilja i rasne diskriminacije usljed sektaštva i etničkih podjela. Također, nema spasa ni ljudskim zbunjenim, zalutalim dušama usljed praznine, uznemirenosti, borbe, emotivne napetosti osim u prihvatanju islama i implementaciji njegovih učenja i principa. Tek tada će u ljudskim društvima preovladati spokoj, pravda, mir, prosperitet, samilost, srca ljudi i uzrujane duše će se smiriti i stisnuta prsa rasprostraniti. Istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"A da su stanovnici sela i gradova vjerovali i grijeha se klonili, Mi bismo im blagoslove i s neba i iz zemlje slali, ali, oni su poricali, pa smo ih kažnjavali za ono što su zaradili." (Al-A'raf 96)

Pojavio se veliki broj zapadnjačkih mislioca koji predlažu da islam bude spas za čovječanstvo od propadanja u ponor nereda, poroka i nehumanosti. Kaže francuski mislilac Debaskije (Deebckeeh): „Zapad nikada nije spoznao islam, već je od njegove pojave zauzeo neprijateljski stav prema njemu, a optužbe i klevete na njegov račun se nisu zaustavile kako bi se borili protiv njega što je dovelo do deformisanja zapadnjačkog mentaliteta u koji su usađene surove izjave o islamu. Nema sumnje da je islam jedinstvo koje je potrebno savremenom svijetu kako bi se oslobodio od civilizacijske pustoši prošlosti i

sadašnjosti koja ako se nastavi u potpunosti će uništiti čovjeka.“

Engleski mislilac Bernard Šou kaže u svojoj knjizi „Muhamed“ koju je britanska vlada spalila u to vrijeme zbog onoga što je ta knjiga sadržala u smislu priznanja poslanice Muhammeda, *salla Allahu alejhi ve sellem*, i ispravnosti njegove vjere: „Svijetu je najpotrebniji čovjek kao što je Muhammed i njegove ideje i razmišljanja. On je vjerovjesnik koji je uvijek poštivao i uzdizao svoju vjeru koja je postala najjača i porazila je sve civilizacije zauvijek. Smatram da je većina sinova mog naroda već ušla u ovu vjeru svjesno na osnovu jasnog dokaza i ova vjera je naišla na široko polje ovog kontinenta (Evrope). Vjerski ljudi u srednjem vijeku su iz neznanja ili pristrasnosti kreirali mračnu sliku o vjeri Muhammedovoj i smatrali su ga neprijateljem.“

U istoj knjizi, na drugom mjestu kaže: „Ali ja sam se informisao i upoznao sa onim sa čim je došao ovaj čovjek (Muhammed) i vidio da je pravo čudo i zaključio da on nije neprijatelj kršćanstvu. I ne samo to, njega treba nazvati spasiocem čovječanstva. Smatram da kada bi danas on preuzeo da vodi svijet našao bi rješenje za naše probleme obezbijedio mir i sreću za kojom čezne čovječanstvo.“

Rekao engleski historičar Geri Vils: „Svaku vjeru koja ne prati civilizaciju u svim svojim fazama treba odbaciti, potcijeniti i prezreti. Jedina vjera istine koja prati civilizaciju u svakom smislu na koju sam naišao je islam... Ko želi dokaz neka čita Kur'an i ono što je u njemu od naučnih pogleda i metoda i društvenih zakona jer je to knjiga vjere, nauke, zajedničkog

života, morala i historije. Kada bi se od mene tražilo da definišem islam jednom rečenicom ili frazom rekao bih „ISLAM JE CIVILIZACIJA“!

Predlažem da postavimo sebi jedno pitanje: „Zašto oni ne žele islam, zašto vam žele da ga ne spoznate već žele da se složite sa njihovim iskrivljivanjem islama?“

Odgovor: zato što kroz islam neće moći da imaju vlast nad vašim imetkom kao što to čine putem poreza, kamate i u ime otvorene globalne ekonomije. Neće moći da učine žene javnom svojinom muškaraca kao što to čine pod izgovorom seksualnih sloboda. Neće moći da porobljavaju čovječanstvo kao što to čine putem nametanja sekularnih zakona koji još više sputavaju i potčinjavaju ljude. Preko islamskog zakona niko neće moći da uzme tvoj imetak, niti će moći da napadne tvoju čast, niko te neće moći učiniti robom. Kaže Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem: **„Vaš imetak, čast i krv su sveti kao što su sveti ovaj dan, mjesec i grad.“** Albani – sahih

U našem stvarnom životu kada zalutate i nađete nekoga ko će vam pokazati put kojim ćete stići do željenog mjesta ili cilja vi mu se iskreno i srdačno zahvalite. Dakle, kako tek treba postupiti prema onome ko vam ukaže na put koji vodi sreći i blagodatima koje ne prestaju u vječnom životu u džennetu i upozorava vas na put koji vodi nesreći i kazni koja ne prestaje u vječnom životu u vatri (džehennemu). Zar nije preče da se njemu zahvalite zato što vam je ukazao kako da spasite i dušu i tijelo od vatre umjesto što ga kritikujete i upozoravate ljude na njega! Isto tako, poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, nije bio poznat po laži i pronevjeri ni prije, a ni poslije islama. Bio je najbolji primjer u čuvanju emaneta i izvršavanju prava i obaveza prema svojim poslodavcima, kao i iskrenosti u

govoru. Nije zabilježeno da je ikada nešto pronevjerio ili slagao. Bio je poznat po čuvanju emaneta još od malih nogu tako da je dobio nadimak „El-Emin“ što znači pouzdan. Kada je Herakliju, vizantijskom kralju, stiiglo pismo od Muhammeda, salla Allahu alejhi ve sellem, u kojem ga poziva da primi islam, tražio je ljude iz poslanikovog naroda da se raspita o njemu pa je pred njega dovedena grupa njegovih sunarodnika. Ebu Sufjan bin Harb je bio upitan: „Da li ga (Muhammeda) optužujete za laž prije islama?“ odgovori Sufjan: „Ne.“ Herakli reče: „Nije lagao na ljude pa kako da laže na Allaha!“

Jedan od primjera povjerljivosti Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, je događaj kada je učinio hidžru za Medinu tajno, bojeći se da ga njegov narod ne spriječi u tome. Ostavio je svog amidžića Aliju r.a. u Mekki kako bi ispoštovao dogovor koji je imao sa svojim ashabima. Zbog toga su ga i nazvali „iskreni, povjerljivi“ pa je obaveza da se o njemu kaže ono što je rekao Herakle, vizantijski kralj, nije lagao na ljude pa kako da laže na Allaha!

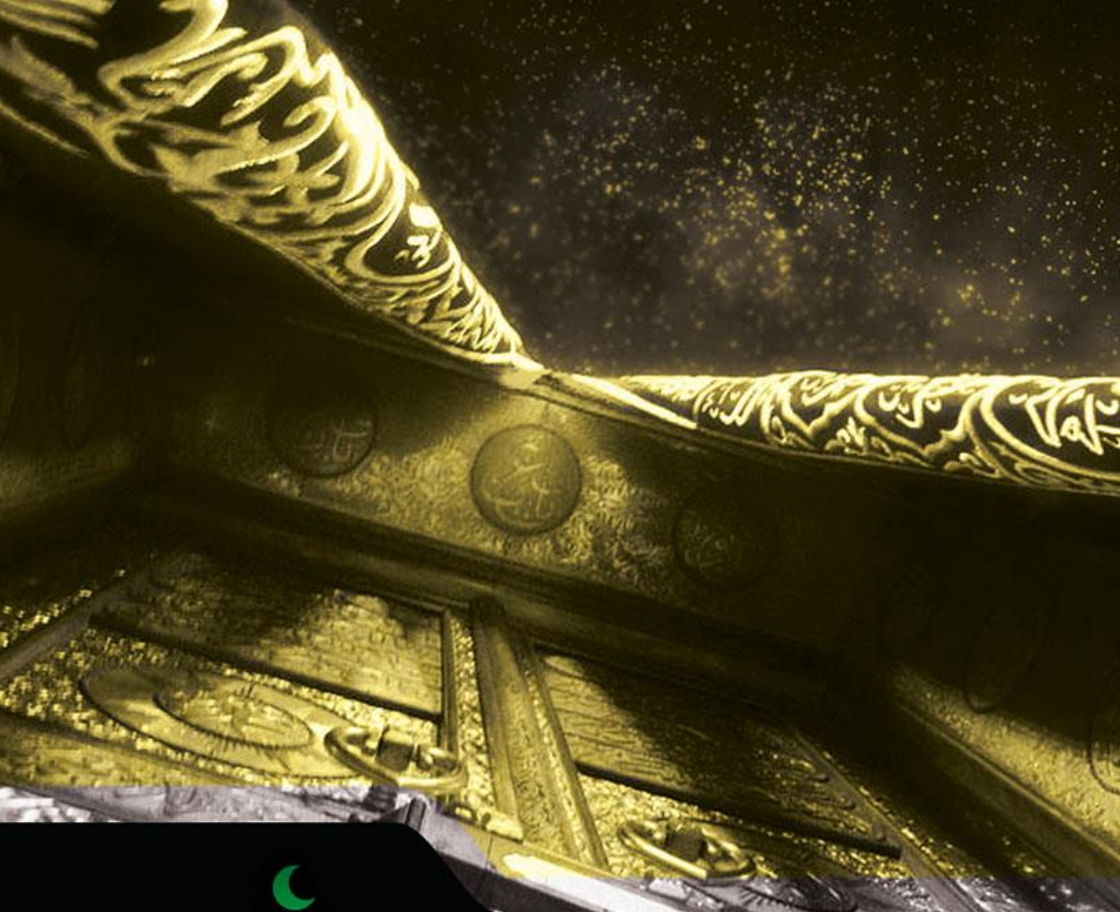
Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, je onaj ko je došao sa islamskim zakonom da te spasi od nasilja i tiranije vladara i nepravednih sistema, da spasi tvoju zbunjenu i uznemirenu dušu zbog kontradiktornosti u vjerama i zakonima koje ljudi obožavaju, da te spasi od vatre nakon smrti. Islamski zakon je istina pa ko hoće da vjeruje neka vjeruje, a ko neće nek ne veruje. Rekao je Uzvišeni:

Reci: "Pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku!" A ako ne htjednete, on je dužan raditi ono što se njemu naređuje, a vi ste dužni raditi ono što se vama naređuje, pa ako mu budete

poslušni, bićete na Pravom putu – a Poslanik je jedino dužan da jasno obznani. (An-Nur 54)

**PRIVEDENO KRAJU UZ ZAHVALU ALIAHU,
SUBHANEHU VE TE'ALA,
NEKA JE BLAGOSLOV I SPAS NA NAŠEG
VJEROVJESNIKA MUHAMMEDA, NJEGOVU
PORODICU I ASHABE**

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM